

PEKKA ERVAST - EVÄITÄ MATKALLE 1949

Tampereella 1949

Tampereen Paperinjalostustehdas ja Kivipaino Oy (sivu 4.)

ALKUSANA

Aikanaan Pekka Ervast keskusteli kanssani teosofis-kristosofistesta työstä ja silloin mm. sanoi, että kun »Kadonnut sana» nimisessä kirjassa suunniteltu »Punainen looshi» avataan, kun se alkaa toimia, silloin voidaan julkaista siihenastiset esoteerisen osaston opetukset.

Olosuhteet muodostuivat sitten sellaisiksi, että P.E:n Kannatusliitto joutui pää-asiallisesti tekemään sitä työtä, mikä olisi ollut mainitun Punaisen looshin suoritettava. Näinollen on nyt tullut aika, jolloin Pekka Ervastin esoteeriset puheet ja kirjoitukset on julkaistava. Se kuuluu tehdyn ja yhä tehtävän työn täydellistytämiseen.

Tampereella 25 p:nä tammikuuta 1949.

J.R. Hannula (sivu 5.)

RUUSU-RISTIN, SUOMEN SALATIEETEELLISEN TUTKIMUSSEURAN JÄSENILLE.

Rakkaat ystävät.

Seuramme kolmannessa ohjelmapykälässä sanotaan: »Ruusu-Risti on renkaana ihmisten näkymättömässä veljeskunnassa ja sen jäsenet etsivät ikuiseen elämään vievää tietä, joka kasvattaa ja kehittää ihmisessä veljeyden henkeä». Tämä pykälä vastaa Teosofisen Seuran kolmatta tehtävää ja koskee siis teosofisen liikkeen okkultista eli esoteerista työtä omien jäsentensä piirissä. Valitsemallaan sanamuodolla Ruusu-Risti on tahtonut esiintuoda käsityksensä todellisen salatieteen eli okkultismin hengestä ja todellisen esoteerisen työn tarkoituksesta, kulkien tässä H. P. Blavatskyn jäljissä ja hänen viitoittamaansa suuntaan. Me etsimme ikuiseen elämään vievää tietä, ja sillä tiellä kulkeminen kasvattaa meissä veljeyden henkeä. Henkisen kehityksen tie kaipaa kahta asiaa: opastusta ja yhteistyötä. Yksin, ilman opetusta ihminen (sivu 6.)

helposti joutuu harhaan, ja vaarallista on etsiä tiedon aavaimia luonnonvoimilta, jotka eivät tunne sääliä; ainoastaan harvat ja valitut onnistuvat täydellisesti omin päin sivuuttamaan tiedon porttien ankaria vartijoita. Yksinänsä kulkien ihminen myös helposti tulee yksipuoliseksi, kehittää joitakuita ominaisuuksia, mutta laiminlyö huomaamattaan toisia, yhtä tärkeitä. Kaikissa salatieteellisissä ja teosofisissa yhteispyrinnöissä on sentähden aina pidetty silmällä esoteerista itsekasvatustyötä ja perustettu esoteerisia kouluja, joiden tarkoituksena on opastaa pyrkijöitä ja totuttaa heitä henkiseen

yhteistyöhön. Nyt on tullut aika Ruusu-Ristinkin kääntää huomionsa tähän asiaan. Yhä useammat jäsenet ovat kirjallisesti ja suullisesti kääntyneet allekirjoittaneen puoleen kysyen, eikö Ruusu-Risti aijo avata esoteerista koulua, - sitä enemmän, koska Ruusu-Ristin koko henki tuntuu esoteeriselta ja okkultiselta. V. 1921-1922 toimikin Helsingissä n.s. mietiskelyryhmä, joka itse asiassa oli esoteerisen työn ensimmäinen itu ja siemen. Onkin päätetty, että siten alotettu työ jatkuisi, kasvaisi ja leviäisi, niin että se Helsingin lisäksi käsittäisi koko Suomen ja yleensä avaisi porttinsa kaikille Ruusu-Ristin jäsenille. Sentähden ilmoitan tämän kiertokirjeen kautta, että kaikki hartaat Ruusu-Ristin jäsenet, joiden sydän palaa halusta palvella ihmiskuntaa, ja jotka samalla, tietoisina heikoista voimistaan ja pienistä tiedoistaan, haluavat kasvattaa ja valmistaa itseään semmoiseen työhön ja palvelukseen, - että kaikki nämä jäsenet, jos ovat vuosikokouksessa tulleet (sivu 7.)

asianomaisesti installoiduiksi (vihityiksi), ovat oikeutetut pyrkimään Ruusu-Ristin Esoteeriseen Ryhmään. Ryhmään pyrkiminen tapahtuu määrättyllä ajalla, nim. joko tammi- tai heinäkuussa, ja määrättyllä tavalla, nim. siten, että halukas pyrkijä kirjoittaa minulle kirjeen, jossa hän ilmoittaa halunsa, motiivinsa (vaikuttimensa) ja käsityksensä Esoteerisen Ryhmän ja sen työn tarkoituksesta. Veljellisellä tervehdyksellä Pekka Ervast. Osoite: Hyvinkää. Pilpala. (sivu 8.)

EPISTOLAT (sivu 9.)

(sivu 10.)

EPISTOLA N:o 1.

Opettajan ja oppilaiden välinen suhde.

Veljet.

Henkisen elämän ensi aste on siinä, että ihminen tuntee sisässään ja aivankuin näkee ja tietää, että tämä maallinen elämä ei ole turha, että hän ei ole syntynyt tänne elämään ilman tarkoitusta, vaan että hänellä inhimillisenä olentona on määrätty elämän tarkoitus ja elämän tehtävä. Kun ihminen on henkisesti herännyt tällä ensimmäisellä tavalla, niin hän kysyy itseltään: »mikä on minun tehtäväni elämässä? Olen ihminen enkä tiedä paljon mitään, mutta minulla on varma aavistus siitä, että olen jostain syystä tänne tullut». Ihmisellä on tällä tavalla herättyään halu oppia tuntemaan tehtävänsä, oppia tuntemaan oma itsensä, sillä hän tietää, että ainoastaa sillä tavalla hän voi olla maailmassa hyödyksi: »Jos minä jotain omistan, silloin on minulla mitä toisille jakaa». Ihmisen sydän (sivu 11.)

on sellainen, että hän tahtoo olla hyödyksi, hän tahtoo auttaa, hän tahtoo tehdä hyvää. Eikä ihminen tahtoisi olla paha, eikä hän tahtoisi olla valheen palveluksessa, eikä hän tahtoisi olla elämää vastaan. Jokainen ihminen sisässään tahtoo olla hyvä. Ihmiset jotka ottavat osaa näihin nykyisiin teosofisiin rientoihin, ovat arvatenkin enimmäkseen tällä kannalla. Ainakin henkisessä elämässään. He tahtoisivat tuntea oman itsensä, tahtoisivat oppia tietämään jotakin elämästä, että he voisivat olla toisille hyödyksi ja auttaa. Sentähden huomaa yleisenä tunnusmerkinä koko nykyaikaisessa teosofisissa seuroissa, että niihin on liitetty niinsanottuja esoteerisia osastoja eli kouluja. Jokaisella teosofisella seuralla on arvatenkin tällainen n.s. esoteerinen koulu. Siinä esoteerisessa koulussa opitaan sitten, niinkuin

ilmoitetaan ja niinkuin uskotaan, millä tavalla ihminen voi päästä itsensä tuntemiseen ja millä tavalla hän sitten voi oppia toisia auttamaan. Tavallinen käsitys esoteerisesta koulusta on, että siinä koulussa on opettaja ja oppilaita. Opettajana esoteerisessa koulussa on joku ihminen. Tämä ihminen edustaa samalla näkymätöntä opettajaa, Mestaria, jota pidetään esoteerisen koulun varsinaisena opettajana, johtajana ja päänä. Ulkonainen pää eli se elävä ihminen, joka esiintyy koulun opettajana, hän on täten tuon sisäisen Mestarin edustaja. Jäsenet siinä koulussa ovat sitten kuin koululapset, jotka tarkasti kuuntelevat ulkonaisen opettajan opetuksia, hänen määräyksiään, hänen antamiaan sääntöjä ja niitä tarkasti noudattavat sekä ulkonaista (sivu 12.)

opettajaa tottelevat. Tämä on tavallinen käsitys teosofisessa liikkeessä esoteerisesta koulusta. Meidän täytyy tästä heti tehdä pieni poikkeus. Ennen maailmassa, satoja tuhansia vuosia sitten, tiedämme ja olemme kuulleet, että Kristus oli ulkopuolella meidän maapalloamme ja ihmiskuntaamme ja läheni sitä vähitellen. Silloin noihin aikoihin hän, Kristus, vaikutti niihin ihmisiin ja niissä ihmisissä, jotka olivat antautuneet sisässään totuuden palvelukseen. Hän puhui siis niinkuin hebrealaiskirjeessä sanotaan, profeettain suun kautta. Tavalliset ihmiset eivät voineet olla välittömässä yhteydessä Kristuksen kanssa, vaan hänestä heille puhuivat Jumalan profeetat milloin milläkin nimellä. Sitten annettiin heidän kauttansa tietoa Jumalan tahdosta. Profeetat olivat käytännöllisesti katsoen ehdottomia opettajia, jotka sanoivat: »näin sanoo Jumala, näin tahtoo Jumala, näin teidän tulee tehdä. Teidän tulee totella». Ne ihmiset, jotka tahtoivat henkisesti kehittyä, ne kuuntelivat ja tottelivat. Heillä ei ollut muuta mahdollisuutta, kuin ottaa varteen, mitä profeetat sanoivat. Sitten tuli Kristus ihmiskuntaan, tuli maapallon korkeammaksi minäksi. Ruumistui tähän ihmiskunnan keskelle ja on nyt yhtä lähellä jokaista ihmis-sielua, jokainen ihmissielu on Kristuksen sylissä. Jokaisessa on Logos läsnä, jokainen on nyt samassa suhteessa totuuteen. Sentähden sanoo myöskin Jeesus Kristus: »yksi on teidän Mestarinne». Yksi on teidän Jumalanne, jota teidän tulee totella. Olette minkälaisia tahansa henkisessä kehityksessänne, olette tavallisia ihmisiä, olette profeettoja, olette Mestareita, Ju- (sivu 13.)

malan luona te kaikki olette, Jumalan ääni voi puhua teidän sisässänne, Kristus on teissä. Siis te ihmiset älkää totelko ihmisiä, älkää nimittäkö ihmisiä opettajiksenne. Jos he sanovat »me olemme Mestareita», niin tietäkää etää yksi on teidän Mestarinne. Kukaan ihminen ei ole kutsuttu olemaan teidän auktoriteettinne, teidän opettajanne, teidän johtajanne sillä tavalla, että teidän pitäisi häntä ehdottomasti totella. Te ette saa totella muuta kuin sisäistä omaatuntoanne, sisäistä ääntä, sisäistä oikeuden tajuntaanne, sisäistä valoa, Mestarianne. Eikä ihminen saa asettua toisen henkiseksi orjaksi, koska kaikki ovat kalliisti lunastettuja. Te olette kaikki veljiä ja vapaita. Sentähden jos joku teistä on kokeneempi ja viisaampi, jos joku teistä on enempi kuin toiset, niin hän ei vaadi tottelemista, ei vaadi kuuliaisuutta omantunnon ja henkisen opin asioissa. Te voitte vapaasti sopia keskenänne ulkonaisista asioista ja niistä päättää, että joku määrää ja toiset noudattavat. Mutta sisäisissä asioissa olette te vapaita, ja teistä itsestänne kaikki riippuu. Nyt on kysymys siitä, että meidän pitäisi täällä Suomessa, meidän Ruusu-Ristissä perustaa, jos sitä niin sanoisi, tai ottaa käyttöön esoteerinen koulu. Silloin edellä olevan nojalla selviää, että meidän ei oikeastaan pidä käyttää tätä nimitystä »esoteerinen koulu». Me emme perusta mitään koulua siinä merkityksessä, että olisi kuuliaisia oppilaita ja sitten viisas opettaja, vaan me perustamme pikemmin niin sanoaksemme uuden työalan - sellaisen työpaikan, missä opimme tuntemaan itsemme, tuntemaan omia sisäisiä ja salaisia kykyjämme, niitä ohaamaan ja (sivu

14.)

hallitsemaan ja missä opimme vielä toisia ihmisiä auttamaan. Tämä uusi työmaa on verrattavissa temppeliin. Temppelin rakentamiseen tarvitaan paljon työntekijöitä ja meidän tulee rakentaa temppeli. Se temppeli ei ole käsin tehty, se temppeli on rakennettava näkymättömissä. Se temppeli on osaksi näkymättömään maailmaan saatava ihme, osaksi on se jokaisen meidän ruumiimme, niinkuin on sanottu: »teidän ruumiinne on pyhän hengen temppeli». Tätä pyhän hengen temppeliä tulee oppia tuntemaan, että voisimme rakentaa sitä temppeliä, jota tarvitaan näkymättömässä maailmassa. Meidän esoteerinen työemme ei tule olemaan koulutyötä niin paljon kuin temppelin rakentamista. Voidaksemme temppeliä rakentaa, täytyy meidän tehdä erilaisia valmistustöitä. Vielä tämä valmistustyö ei ole päättynyt, vaikka olemme sitä tehneet vuoden ja kahdenkin aikana, jos laskemme Ruusu-Ristin koko ajan siksi valmistukseksi. Vielä meidän on koottava aineksia. On sanottu, että mahdollisesti ensi keväänä, ensi kevätpäivän tasauspäivän tienoissa avataan ovet itse temppeliin. Niin on sanottu: »mahdollisesti», sentähden että meistä kaikista nyt riippuu, voiko se tapahtua silloin. Juuri sentähden, että on kysymyksessä temppelin rakennustyö, jota kaikki eivät osaa tehdä, riippuu temppelin avaaminen meistä kaikista. Olemmeko me niin hartaita, niin päättäväisiä niin voimakkaita, niin uhrautuvalaisia, niin itsekieltäviäisiä, niin iloisia, niin rauhallisia, niin lempeitä ja niin halukkaita palvelemaan Jumalaa, että avaus voi jo silloin tapahtua? Jos niin (sivu 15.)

on, tulee se silloin avattavaksi. Vielä meillä siis riittää etsikkoaikaa. Vielä me saamme tutkia itseämme, vielä saamme harjoitella ajatustamme, järkeämme, mieltämme, sydäntämme, vielä saamme kysyä omaltatunnoltamme. Mutta iha on se näky, joka kangastaa meidän silmiimme. Me saisimme laskea perustuksen sille työlle, joka olisi avuksi koko meidän kansallemme. Me saisimme aloittaa sitä työtä, joka sitten voisi uudestaan synnyttää koko meidän kansamme. Kun kerran yhdessä kansassa olisi tapahtumassa uudestisyntymis-prosessi, vaikuttaisi se taas kaikkiin kansoihin koko maailmassa. Näky on ihana ja miksi emme kaikki tahtoisi ja soisi, että tuo näky toteutuisi? Pankaamme mieleen se totuus: ainoastaan auttamalla tulee auttajaksi, ainoastaan oppimalla tulee opettajaksi, ainoastaan työtä tekemällä tulee taitavaksi työntekijäksi Jumalan viinimäessä. Meidän pitää ymmärtää, että se työ jota voimme alottaa, koskee koko maata ja ensin alussa kaikkia Ruusu-Ristin jäseniä. Meidän työemme täytyy siis järjestää sellaiseksi, että maaseudulla joka paikassa, missä on sellaisia jäseniä, jotka niin haluavat, voivat ottaa tähän työhön osaa. Meidän täytyy siis ilmoittaa, että tätä temppeliä ruvetaan rakentamaan ja siihen temppeliin voidaan pyrkiä 2 kertaa vuodessa. Jokainen Ruusu-Ristin jäsen, joka on vuosikokouksessa tullut juhlallisesti vastaanotetuksi, voi pyrkiä temppeliin ja pyrkijälle avataan ovet tammikuussa ja heinäkuussa. Sitten pyrkijä saa viettää yhden vuoden (sivu 16.)

koetusajan, jolloin hän saa harjoitella sellaisten ohjeiden mukaan, mitä hänelle neuvotaan, ja jos hän koetusajan jälkeen läpikäy tutkinnon, voidaan hänelle avata tie temppeliin.

Monet teistä ovat jo yhden vuoden ajan olleet pyrkijöitä ja harjoittelijoita. Toivokaamme, että niille avautuvat temppelin ovet, sittenkun ne avataan, joka tapahtuu maaliskuun lopulla tai huhtikuun alkupuolella.

Luonnollista on, että jokainen pyrkijä tekee lupauksen, ei kenellekään ihmiselle, vaan omalle itselleen,

sen lupauksen, että kaikki asiat, jotka kuuluvat temppeliin, ovat salaisia. Sillä kuka meistä on sellainen, jos hän ajattelee itseään ihmisenä, että hän tahtois kerskailla henkisestä elämästään ja pyrkimyksistään? Siis niistä asioista, jotka kuuluvat esoteeriseen työhön, ei kukaan puhu sanaakaan kellekään. Se on aivan kuin hän alentaisi Jumalan kunniaa, jos hän sanoisi: »minä kuulun esoteeriseen ryhmään». Hän aivan kuin pilkkaisi Jumalaa ja alentaisi itsensä.

Sentähden jokainen pyrkijä tekee juhlallisen lupauksen itselleen: »tästä päivästä lähtien minä en puhu, en kerskaile kuuluvani mihinkään salaiseen ryhmään. Henkinen elämä on kaikista pyhin, se on Jumalallinen mysteeri omassa sisässäni. Minä en sitä torille vie».

Veljenne ja palvelijanne

Pekka Ervast. (sivu 17.)

EPISTOLA N:o 2.

Mietiskelystä.

Kun Teosofinen Seura perustettiin vuonna 1875 ei sillä ollut alussa mitään esoteerista koulua. Esoteerisen koulun perusti madame Blavatsky vuonna 1888. Minkätähden hän sen perusti? Sentähden, että Teosofinen Seura eli paremmin sanoen useat sen jäsenistä, olivat etääntyneet liikkeen alkuperäisestä tarkoituksesta. Ei enää käsitetty ja ymmärretty mitä varten Teosofinen Seura oli perustettu. Kun madame Blavatsky pani pystyyn esoteerisen koulun, oli hänen tarkoituksensa, että koulun jäsenten avulla Teosofinen Seura saatettaisiin takaisin alkuperäisiin suuntaviivoihinsa. Ja mikä oli tämän Teosofisen Seuran, eli niinkuin myös voi sanoa, teosofisen liikkeen alkuperäinen työsuunnitelma? Se oli herättää ihmisiä ymmärtämään, että uskonnon ja tieteen etsimä totuus oli sama: kaikkien ihmisten veljeys, sekä koota yhteen niitä ihmisiä, jotka näkivät tämän totuuden ja tahtoivat sen puolesta elää, tahoivat kasvattaa it- (sivu 18.)

sensä veljiksi. Jo alusta alkaen madame Blavatsky oli teroittanut, että niin sanotut Mestarit, Adeptit, Mahatmat, olivat kaikkien ihmisten veljiä. Sentähden on jäänyt kaikkien teosofien mieleen se aivan luonnollinen ja oikea käsitys esoteerisesta koulusta, että se on jäsenten puolesta pyrkimys valmistamaan ja kasvattamaan itsensä sillä tiellä, joka vie veljeyttä kohti. Tämän kaikki teosofit, jotka ovat itse harrastaneet esoterismia, sentähden aina käsittävät. He käsittivät että esoteristi on sellainen ihminen, joka on päättänyt kasvattaa itsensä, joka on päättänyt kehittää itseään henkisesti ja sitten, jos on mahdollista, kulkea nopeammin kuin suuret joukot sillä tiellä, joka vie ihmiskunnalle asetettuun päämäärään. Esoteerinen työ on siten aluksi jonkinlaista koulua ja ennen kaikkea itsekasvatusta. Mitä se muuta on, siitä ei aluksi puhuta. Tiedätte, että aina on myöskin selitetty, että itsekasvatuksessa, kaikessa henkisessä kehityksessä on välttämättömänä keinona käytettävä niin sanottua mietiskelyä eli meditatiota. Te tiedätte, että esoteerinen itsekasvatustyö on aivan erikoisesti on mietiskelytyötä ja niin ollen on välttämätöntä, että saamme käsityksen siitä, mitä mietiskely on ja alkavina esoteristeina vähän vihiä siitä, millä tavalla mietiskelyä voidaan harjoittaa. Luulen, että useimmilla teosofoilla on se käsitys meditatiosta eli mietiskelystä, että ihminen, joka mietiskelee, vetäytyy yksinäisyyteen tai ainakin rauhalliseen paikkaan, istuu siinä jonkun hetken ja »mietiskelee». Tämä on aivan- (sivu 19.)

yleinen käsitys mietiskelystä. Kuitenkin, koska me esoteristeina ja jumalallista totuutta janoavina pyrkijöinä tahdomme saada oikean kuvan mietiskelystä, täytyy meidän tarkoin ja yksityiskohtaisesti ja teknillisesti määritellä mietiskelyä ja kuva sen luonnetta. Te olette lukeneet teosofisesta kirjallisuudesta, että tehdään teknillisesti eroa kolmen eri mietiskelypuolen eli asteen välillä. Näitä kolmea mietiskelypuolta eli astetta mainitaan nimillä: konsentratio, meditatio ja konteplatio. Näin selitellään tavallisesti teosofisessa kirjallisuudessa, kun mietiskelystä puhutaan. Mutta meidän täytyy antaa hieman toisenlainen määritelmä eli definitio. Minun täytyy sanoa teille että liityin aikoinani Teosofisen Seuran esoteeriseen kouluun. Tämä tapahtui v. 1896. Silloin oli Teosofisen Seuran esoteerinen koulu vielä järjestetty toisella tavalla, kuin mitä se myöhemmin ja nykyaikana on ollut. Silloin olisi järjestetty madame Blavatskyn määräämään suuntaan. Kun nyt annan toisen määritelmän, kuin mikä nykyään on tavallista näistä asioista, niin uskon tällä tavalla seuraavani pikemmin madame B:n suuntaviivoja, hänen joka itse esoteerisen koulun perusti. Emme aloita määräämällä ensin konsentraatiota, sitten meditatiota ja vihdoin kontemplatiota, vaan kysymme ensin: mikä on mietiskely sanan todellisessa, esoteerisessa ja okkultisessa merkityksessä? Silloin voimme asiaa kuvata seuraavalla tavalla: Ajatelkaa tavallista maailman ihmistä joka on määrätyn aatteen tai ihanteen innoittama, joka todella koko voimallaan esim. pyrkii rikkaaksi. Tällaisia ihmisiä tavataan ennen kaikkea Amerikassa, dollarimaassa. Uskon, että niitä löytyy muuallakin, esim. Suomessa. No niin, tällainen ihminen, jonka koko pyrkimys on saavuttaa rikkautta, hän itse asiassa elää mietiskelytilassa. Jos te tarkastatte hänen sieluansa, hänen sisäistä ihmistänsä, niin te huomaatte, että hän on aina valveilla. Hänen ajatuksensa ovat aina kiinni rahassa ja rahan hankkimisessa. Jos hän hetkeksikään kääntää huomionsa muualle, saattaa pienikin sattuma, joku sana, joku lause, joku huomi, minkä hänen silmänsä tekevät, heti kääntää hänen ajatuksensa pois tuosta toisesta asiasta ja taas heittää ne hänen ainokaiseen asiaansa - rahaan. Jos tällainen ihminen on, sanokaamme merellä hukkumassa, joutuu hänen sielunsa jonkinlaiseen mietiskelytilaan, sillä silloin on hänen ainoa ajatuksensa »minun täytyy pelastua». Hän ponnistaa, hän yrittää, hän ui, hän tekee liikkeitä, mutta hänen ajatuksensa ovat jännittyneesti kiinni tuossa samassa asiassa, mitenkä hän pysyisi veden pinnalla niin kauvan, että joku laiva tai jotkut toiset ihmiset voisivat hänet pelastaa. Muutamat teistä muistanevat erään itämaalaisen kertomuksen: Oli kuningas, joka oli suuri joogi. Sanottiin, että hän oli oikea Adepti. Olipa muutamia itsekidutusta ja joogaa harjoittavia askeetteja. Nämä päättivät mennä Kuninkaan luo kysymään häneltä, mitenkä hän, ollessaan kuningas, saattoi samalla olla joogi. He menivät Kuninkaan luo, tekivät kysymyksensä ja kuningas vastasi: »mietiskely tekee meidät joo- (sivu 21.)

geiksi». Mutta nuo viisaat askeetit ihmettelivät, kuinka on mahdollista Kuninkaan mietiskellä, kun kaikki jokapäiväiset asiat välttämättä vetävät hänen huomiotansa puoleensa. Kuningas vastasi »minä voin todistaa teille, että ihminen kykenee suorittamaan ulkonaisia tekoja, vaikka hänen ajatuksensa ja sielunsa askartelevat yhdessä ainoassa asiassa». Kuningas käski tuoda muutamia ruukkuja töpösen täynnä vettä ja sanoi viisaille askeeteille: »nyt jokainen teistä ottaa yhden tällaisen ruukun ja asettaa sen päänsä päälle, sitten te kuljette ympäri kaupunkia niitä ja niitä katuja pitkin ja palaatte takaisin kuninkaalliseen linnaa. Mutta teidän vierellänne kulkee sotamies paljastetuin miekoin, ja jos yksikään tippa tuosta vedestä tippuu maahan, niin sotamies heti tappaa sen kantajan, joka on niin varomaton». Astiat olivat töpösen täynnä. Kuningas käski askeettien kulkea suurilla leveillä kaduilla ja noudatti kauniimmat temppeli-tanssijattaret, mitä kaupungissa oli, tanssimaan kummallakin puolen katuja, ja

heidän tanssinsa ja liikkeensä tuli olla mahdollisimman aistillista ja kiehtovaa. Viisaat eivät tästä tietäneet, mutta he lähtivät ulos, kantaen ruukkuja päänsä päällä. Jonkun ajan kuluttua he palasivat kaikki takaisin kuninkaalliseen linnaan sotamiehien ympäröimänä. Ketään ei tapettu. »No niin», sanoi Kuningas, »Oi suuri Kuningas» sanoivat kaikki yhdellä suulla, »me emme tiedä mitään siitä, mitä ympärillämme tapahtui. Tiesimme elämämme ja henkemme (sivu 22.)

riippuvan siitä, että osasimme kantaa ruukut liikkumatta. Kuinka siis olisimme voineet hetkeksikään kääntää ajatuksemme ja huomiotamme muualle?» Kuningas sanoi siihen, »te näette nyt, mihin ihminen kykenee mietiskelyn avulla, kun hänen huomionsa on yhteen asiaan kiinnitetty». Sentähden tahtoisin määritellä esoteeristä, okkultista mietiskelyä sanomalla, että se on alituista, yhtämittaista, katkeamatonta tilaa sielussa. Se on ainainen sielun tila. Minkälainen tila? Koska on kysymys esoteerisesta itsekasvatuksesta, on se sellainen sielun tila, että sielu, sisäinen ihminen, on kuin yhtämittaisessa rukouksessa, ikäänkuin lakkaamatta ojentaen kätensä ylöspäin kohti Jumalaa, kohti täydellisyyttä, ihannetta. Mietiskely on siinä, ettemme hetkeksikään kadota totuutta silmistämme, ettemme hetkeksikään unhoita ihannetta, ettemme ole hetkeäkään ikävöimättä Jumalaa. Sitä on mietiskely. Meidän täytyy tietää yksi asia, meillä täytyy olla selvillä yksi asia heti alusta, jos tahdomme kasvattaa itseämme, jos tahdomme edistyä henkisessä elämässämme, kehittyä, silloin on ainoa keino kehittyä se, että me aina elämme totuudessa, Jumalan, ihanteen ilmapiirissä. Vaikka kuinka paljon harjoittaisimme »mietiskelyä» ja muita okkultisia määräyksiä, emme edisty henkisesti, emmekä osaa kasvattaa itseämme niin, että todella ottaisimme askeleita eteenpäin, ellei meidän sielumme ole viritetty oikealla tavalla. Sen tulee olla viritettynä totuuteen, veljeyteen ja Jumalaan päin. Mestarin täydellisyys on oleva kaipuumme. Jos sem- (sivu 23.)

moinen on ikävöimisemme ja kaipuumme, silloin on varma, että menemme eteenpäin. Eikö ole mitään valmistavaa keinoa, jolla voisi sieluansa kehittää, herättää ja siinä kasvattaa tätä kaipuuta? On olemassa se keino, jota tavallisesti sanotaan mietiskelyksi, mutta joka varsinaisesti on konsentratio ja kontemplatio. Kun nyt ymmärrämme, mitä mietiskely on todellisuudessa, nimittäis se on sieluntila, niin paremmin voimme ymmärtää, mitä on konsentratio ja kontemplatio. Edellinen, konsentratio vie jälkimmäiseen, kontemplatioon. Mitä on konsentratio? Se on huomion keskittämistä, se on ajatuksen keskittämistä. Jos ihminen esim. sanoo itselleen: nytpä istun oikein ajattelemaan esim. korkeamman minän suhdetta alempaan, niin hän hyvin pian huomaa, ettei osaa ajatella, ettei jaksaa pitää ajatuksiaan koossa. Hän ei todellakaan osaa ajatella sitä, mitä tahtois. Päinvastoin hänen mieleensä nousee kaikellaisia muita ajatuksia. Hän tahtois kohdistaa huomionsa määrättyyn kysymykseen ja hän huomaa, että ajatuksensa lentävät sinne tänne. Sentähden on välttämätöntä, kun ihminen tahtoo oppia ajattelemaan ja mietiskelemään, että hän ensin oppii kohdistamaan ajatuksiansa, hillitsemään niitä ja olemaan niiden herra. Näin ollen on konsentratio ensimmäinen aste kaikissa mietiskelyharjoituksissa. Konsentration voi ihminen harjoittaa koska vain sentähden että konsentratio eli huomion keskitys kuuluu meidän vapaaseen tahto-elämäämme. Näin ollen harjoittajalle voidaan sanoa: sinun tulee joka päivä aamuin ja illoin ja jos mahdollista keskipäiväl- (sivu 24.)

läkin kohdistaa ajatuksiasi, oppia konsentroidaan ajatuksia. Sitten hän, harjoitettuaan konsentration ja sitä opittuaan, voi saada kokemusta niin sanotussa kontemplatiossa. Tämä latinankielinen sana merkitsee katselemista. Harjoitettuaan konsentration - toinen kauvemmin, toinen lyhyemmän ajan -

pyrkijä tekee sen havainnon, että hänessä herää kuin uusi kyky. Hän voi ikäänkuin katsella ajatuskuvia. Hän voi pitää niistä kiinni sisäisen silmänsä edessä. Kun hän silloin ajattelee jotakin asiaa, niinkuin esim. korkeamman suhdetta alempaan, niin hänen ajatuksensa eivät ole enään haparoivia, vaan hän näkee jotain. Hän näkee tuon korkeamman minän, ja niiden keskinäinen suhde tulee hänen eteensä kuvina, joita hän voi katsella ja muovailla. Hän voi antaa niiden aivan kuin itsellensä selvittää itsensä. Hän voi kuulla niiden puhuvan. Tämä on konteplatiota. Jos katselemme kontemplatiota sisäiseltä okkultiselta puolelta, teemme seuraavan havainnon: kun ihminen on oppinut kohdistamaan, keskittämään ajatuksensa, herättää hän ympäröivän henkimaailman huomiota. Silloin henkimaailma mielellään palvelee ja auttaa häntä ja, miksi emme myös sanoisi, häiritsee häntä. Henkimaailmassa on paljon olentoja, jotka pyrkivät yhteyteen ihmisen kanssa. Kaikenlaiset olennot pyrkivät näyttämään ihmiselle ajatuskuvia, joita hän kontemplaatioissa saattaa havaita. Tästä jo ymmärrämme, että konsentratio sellaisenaan on vaarallista. Se voi viedä kontemplatioon, joka (sivu 25.)

merkitsee, että ihminen voi oppia havaitsemaan, mitä henkimaailma hänelle näyttää. Henkimaailma näyttää hänelle mitä tahansa. Sieltä voi tulla mitä olentoja hyvänsä hänen luoksensa ja näyttää hänelle kuinka valheellisia harhakuvia tahansa. Kaikki sellaiset ihmiset jotka ovat luonnostaan psyykkisiä, mediumistisia, ovat ennen, jossain edellisessä elämässään harjoittaneet konsentratiota paljon ja saavuttaneet kontemplatio-kyvyn. Nyt he ovat syntyneet sellaisilla psyykkisillä kyvyillä, että voivat nähdä kuvia henkimaailmasta. He ovat silloin samalla alttiita kaikenlaisille henkimaailman vaaroille. Tästä huomataan, että paljas seikka, että harjoitamme konsentratiota ja pääsemme perille kontemplatiosta, ei vielä edellytä eikä takaa meille, että kasvamme henkisesti. Se voi viedä psyykkisten kykyjen heräämiseen. Mutta kun tahdomme olla todellisia esoteristeja, täytyy meidän kasvattaa itseämme henkisessä merkityksessä. Ymmärrämme sen tärkeän totuuden, että se mikä määrää ihmisen henkisen olemuksen ja hänen sielunsa tilan, on se meditatio eli mietiskely, mikä on hänelle luonnollinen. Jos hänelle on luonnollinen joku itsekäs pyrkimys, jolloin hänen sielullinen mietiskelynsä on itsekästä, ei ole mitään takeita siitä, että hän edistyy henkisesti, päinvastoin hän saattaa tulla vielä itsekkäämmäksi kuin ennen. Vaarana on sillä ihmisellä, joka harrastaa yliaistillisia asioita, että jos hänen luonnollinen sieluntilansa on itsekäs, tulee tämä entistä lujemmaksi. Sentähden käytetään kaikessa todellisessa esoteerisessa itsekasvatuksessa sitä välttämätöntä keinoa, että ih- (sivu 26.)

minen oppiessaan keskittämään ajatuksiaan samalla mahdollisimman puolueettomaasti tutkii itseään, aivankuin tuomari arvostelee omaa itseään ja paljastaa itsensä itsensä edessä. Hänen täytyy tällä tavalla oppia tutkimaan itseään, näkemään minkälainen hän on. Silloin hänelle selviää, missä suhteessa hänen luonnollinen sielullinen mietiskelynsä on muutettava, parannettava, jalostettava. Siitä hänelle esoteerisessa itsekasvatuksessa opetetaan.

Veljenne ja palvelijanne

Pekka Ervast. (sivu 27.)

Veljet;

Tässä kolmannessa yleisessä ja selvittävässä esityksessä tulee minun nyt puhua meidän Ruusu-Ristin salaisen piirin eli esoteerisen ryhmän tarkoituksesta. Tämä meidän salainen ryhmämme on itse asiassa hahmoteltu Ruusu-Ristin kolmannessa ohjelmapykälässä, jossa sanotaan, että Ruusu-Ristin jäsenet etsivät ikuiseen elämään vievää tietä, joka kasvattaa ja kehittää heissä veljeyden henkeä. tässä pykälässä on hahmoteltu, kuten sanottu meidän Ruusu-Ristimme salainen eli esoteerinen ryhmä. Tuosta määritelmästä voi myöskin ymmärtää, mikä sen ryhmän tarkoitus on. Jos Ruusu-Ristin kolmea ohjelmapykälää katselee niin huomaa selvästi, että ne ovat aivan samat, kuin Teosofisen Seuran vastaavat ohjelmapykälät. Sananmuoto on hieman toinen, tarkoitus ja henki on sama. Kolmannessa ohjelmapykälässä sanotaan, kuten muistatte, että Teosofisen Seuran (sivu 28.)

tehtävänä on tutkia tuntemattomia luonnon lakeja ja ihmisen salaisia kykyjä. Näin määriteltynä on tuo kolmas Teosofisen Seuran ohjelmapykälä vienyt seuran jäseniä usein liian älylliseen ja liian järkipäiseen käsitykseen kolmannelta tehtävästä. Madame Blavatskyn tarkoituksena ei ollut, että Teosofit paljastaan älyllisellä, järkipäisellä tavalla tutkisivat luonnon tuntemattomia lakeja ja ihmisen salaisia kykyjä. Hän vain tarkoitti, että kolmannen pykälän mukaan Teosofisen Seuran oli harrastettava todellista salatiedettä, okkultismia, mutta ei okkultisia tieteitä. Tätä salatiedettä, okkultismia, mutta ei okkultisia tieteitä. Tätä salatiedettä, okkultismia, sanan korkeimmassa merkityksessä on koitettu esittää toisin sanoin Ruusu-Ristin kolmannessa pykälässä. Sillä mitä on todellinen salatiede? Se on ihmisen pyrkimys eteenpäin sillä tiellä, joka vie Valkoiseen Veljeskunnan yhteyteen. Todellinen okkultismi ei ole järjen eikä pään asia. Todellinen salatiede on sydämen oppi. Itseasiassa, sanoin Madame H. P. B., silmän oppi saattaa viedä ihmiset harhaan. Silmän oppi saattoi kulkea käsi kädessä ihmisen itsekkyyden kanssa. Sydämen oppi ei vie harhaan. Se heti asettuu ihmisen itsekkyyden vastakohtaksi. Todelliset salatieteilijät, todelliset maagikot ja tietäjät, Valkoisen Veljeskunnan jäsenet, ovat rakkauden ja epäitsekkyyden Mestareita, ovat totuuden ja tiedon Mestareita. Heidän luoksensa pääsee ainoastaan epäitsekkäis ihminen. Sentähden tietä heidän luoksensa sanotaan »kaidaksi tieksi». Todellinen salatiede on siis ihmisen pyrkimystä »kaidalle tielle», kunnes hän saavuttaa veljeskunnan. Ruusu-Ristin salaisen ryhmän tarkoitus on (sivu 29.)

viedä meidät tämän »kaidan tien» luo. Mistä kaita tie alkaa? Mistä alkaa ihmisen astuminen kaidan tien alkupäähän? Se alkaa ihmisen lujasta päätöksestä. Ihminen sanoo itselleen: »nyt en enää aijo elää turhaan. Nyt aijon olla mukana maailmaa luomassa ja kehittämässä. Nyt aijon kulkea jumalallisen virran mukana. Nyt aijon palvella Jumalaa, niinkuin tekee Valkoinen Veljeskunta. Tästä lähtien suurin voima minun elämässäni on oleva totuus ja rakkaus». Ihminen tekee itselleen tällaisen lupauksen. Tällä lupauksella ja tällä päätöksellä hän vetoaa korkeampaan itseensä, hän vetoaa maailman jumalallisiin henkivoimiin, hän vetoaa Valkoisen Veljeskunnan henkeen ja Isään Jumalaan ja sanoo heille kaikille: »tässä minä olen, tällainen minä olen. Soisin olevani Teille kelpo, tahtoisin palvella Sinua, Isä. Tahotisin tästä lähtien olla pahaa tekemättä. Tahtoisin tästä lähtien olla hyvänä voimana maailmassa». Tällaisen lupauksen, tällaisen päätöksen tekee jokainen pyrkijä kun tahtoo lähestyä »kaidan tien» porttia. Sentähden sanotaan kaikille »prokul profani, pysykää loitolla jumalattomat». Jos ette uskalla tätä luvata, tätä päättää, niin alkää yrittäkö. Sentähden, kun pyrkijä tekee tämän päätöksen, tämän lupauksen ja siten antautuu korkeimman itsensä palvelukseen, niin maailman henkiset voimat kuulevat

hänen äänensä, kuulevat hänen sielunsa lupauksen, kuulevat hänen henkensä päätöksen ja heittävät hetkeksi valoa ylhäältä hänen sieluunsa, tapahtuu vastavaikutus, josta kaikki viisaat aina ovat va- (sivu 30)

roittaneet ja varoittavasti koittavat puhua. Vastavaikutus on siinä, että mitä ihmisessä on heikkouksia, on pahuutta, on ilkeyttä, on itsekkyyttä, on saastaa, on huonoutta - se nousee pinnalle. Ihminen ei voi sitä välttää. Jos hänen päätöksensä on pyhä ja jos hänen lupauksensa on harras, tulee hän hetkeksi entistään huonommaksi. Sentähden ne, jotka lupaavat itsellensä, että aikovat pyrkiä hyvää, älkööt peljästykö sitä, että näyttää siltä, kuin ensin tulisivat entistään pahemmaksi. Heidän täytyy kulkea tällaisen kiirastulen lävitse. - Koska niin on ja koska tällainen reaktio on olemassa, on ihmisen, pyrkijän myöskin varustauduttava, hänen ei tule mennä ulos umpimähkään tuntemattomaan maahan. Hänen ei tule varustautumattomana etsiä vaaroja, sillä silloin hän pian voi joutua ahtaalle. Hänen on varattava matkalle eväitä. Nyt meidän tulee tutkia näitä eväitä, joita tahdomme käyttää Ruusu-Ristin salaisessa piirissä. Ne ovat kahta laatua: älyllisiä ja siveellisiä. Älyllinen varustuksemme on siinä, että olemme omaksuneet Teosofisen elämän filosofian erikoisesti siinä, että muistamme aina ja pidämme silmäin edessä, että olemme henkiolentoja ja että meillä on yhteinen Isä, elämän henki. Meidän ei tule langeta siihen harha-ajatukseen, että olemme sama kuin fyysinen ruumiimme. Meidän tulee muistaa että olimme olemassa ennen syntymäämme ja että tulemme olemaan kuoleman jälkeen. Fyysillinen ruumiimme on hetkellinen, tilapäinen asunto. Esoteerinen työ okkultinen työ ei ole työtä vain tämän näkyväisen ruumiin (sivu 31)

hyväksi. Se on työtä, joka kestää läpi aikojen. Se on työ, jota monet meistä ovat ehkä aloittaneet satoja ja tuhansia vuosia sitten. Se on jokatapauksessa työtä, jota on tehtävä satoja ja tuhansia vuosia. Se ei siis ole samanlaista työtä kuin se, jota yleensä tehdään näkyväisessä ruumiillisessa elämässä, vaan se on ikuista työtä. Se on meidän kuolematonta työtämme kuolematomina henkiolentoina. Mistä henkemme on kotoisin? Se on kotoisin hengestä, siitä salaperäisestä lähteestä, josta meidän ei tarvitse spekuloida, josta meidän tulee vaan tietää: Se tai hän on henki, Isä. Koska olemme kaikki samasta Isästä syntyisin ja lähtöisin, olemme kaikki henkiolentoja. Tämä on oleva älyllinen, filosofinen varustuksemme, että hyvin kestäisimme elämän vaikeuksia, niitä suurempia suruja, niitä vaikeimpia vaikeuksia, niitä kovimpia kohtaloita, jotka tulevat meidän tiellemme, kun pyrimme »kaitaa tietä» kohti. Tulemme sitten siveellisen edellytykseen eli varustukseen. Niitä on kolme ja ne suhtautuvat meidän sielullisiin perusominaisuuksiin, järkeen, eli ajatukseen, tunteeseen ja tahtoon. Mitä siveellistä edellytystä tarvitsemme tiedon ja järjen maailmassa? Tarvitsemme välttämättä ehdotonta rehellisyyttä ja luotettavuutta. Meidän täytyy olla rehellisiä itsellemme ja toisille. Meidän täytyy olla kaikessa töissämme ja toimissamme luotettavia. Jos emme ole rehellisiä, totuuden mukaisia ja luotettavia, joudumme hirmuisten vaarojen alaiseksi okkultisessa elämässä. (sivu 32)

Mitä on siveellinen edellytys eli varustus tunteen alalla? Se on hyvyys ja rakkaus. Meidän tulee olla hyviä, sydämmellisiä, rakastavia, auttavia, helliä ja lempeitä. Sydämen kovuus, kylmyys ja ynseys ovat esteitä tiellä, joiden yli on vaikea päästä. Sentähden pyrkijä ei jätä sydäntänsä kovaksi. Mietiskelyissään hän katsoo, etää hänen sydämensä on lempeä ja rakastavainen. Mikä on siveellinen edellytys eli varustus tahdon maailmassa? Se on rohkeus, lujuus, pelkäämättömyys ja rauhallisuus. Pyrkijä joka pelkää, on arka, hermostunut, levoton ja rauhaton, jonka mielialat helposti vaihtuvat ja jonka mieli

läikkyy kuin rannan laineet, hänen on vaikea edetä okkultisella tiellä. Sillä kaidalla tiellä tarvitaan ihmeellistä, horjumatonta rauhaa, rauhallisuutta ja levollisuutta. Mahdotonta hänen olisi liikkua näkymättömässä maailmassa, jos hänen mielensä olisi levoton ja rauhaton. Sentähden pyrkijän tulee katsoa, että hänen tahtonsa on luja ja horjumaton. Ovatko nämä edellytykset sille välttämättömiä luonteenominaisuuksia ja kelpaako pyrkijäksi ainoastaan sellainen ihminen, jolla on nämä luonteenominaisuudet? Ei, sillä silloin, olisi kaikki pyrkimys toivotonta. Pyrkijän tulee näitä ominaisuuksia itsessään kehittää. Millä tavalla hän voi niitä itsessään kasvattaa? Sillä tavalla, että hän joka päivä asettaa itselleen ihanteen: »minun tulee olla rauhallinen, luotettava, minun tulee olla hyvä ja rakastavainen, minun tulee olla pelkäämätön ja rauhallinen. Olenko sitä tänään ollut?» Pyrkijän tulee joka päivä mie- (sivu 33.)

lessään katsella ja kysyä näin itseltään ja sanoa itselleen pelkäämättä: »tänään olen ollut rehellinen», taikka: »tänään olin tuossa asiassa epärehellinen». Pyrkijän tulee sanoa: »tänään olin hyvä ja jalo ja sydämellinen», tai »tänään en sitä ollut tuossa ja tuossa asiassa». Pyrkijän tulee sanoa itselleen »tänään olin rauhallinen ja rohkea», taikka »tänään olin pelkuri ja kadotin sisäisen rauhani tuossa ja tuossa asiassa». Ja sitten kun hän huomaa virheensä ja erehdyksensä, hän sanoo itselleen: »se on korjattava. Toisella kertaa en aijo näin olla. Toisella kertaa, jos sattuisi samanlainen tapahtuma kuin tänään, en menettele kuin tänään, vaan paremmin». Sitten hän kuvittelee mielessään millä tavalla hän paremmin menettelee. Hän sanoo itselleen: »sillä tavalla aijon menetellä vastaisuudessa ja olla». Näillä edellytyksillä ja eväillä lähdemme matkalle. Mutta meidän ei tule ajatella, että Valkoiset Veljet, että Kristus, että meidän Isämme olisi jossain tässä meidän takanamme tai meidän edessämme ankarina ja tuomitsevana ja odottavana. Ei, sitä he eivät ole. He ovat täynnä kärsivällisyyttä, avunantamista ja auttamishalua. He tahtovat auttaa jokaista, joka kätensä ojentaa heitä kohti. He eivät ketään tuomitse, he eivät ketään moiti, he eivät ole kenellekään ankaria. Itse me ihmiset olemme itsellemme ankaria ja tuomareita. Miksikä edelliset eivät ole? Sentähden että me ihmiset olemme kuolemattomia henkiolentoja. Jumala on antanut henkensä meille. Sentähden ei ole mitään hätää iankaikkisuuksien iankaikkisuudessa. Kadotusta ei ole. On ainoastaan (sivu 34.)

valoa. On ainoastaan ihana aamunkoitto tuolla korkeiden vuorien takana, joka meitä kutsuu ja houkuttelee luoksensa.

Veljenne ja palvelijanne

Pekka Ervast. (sivu 35.)

EPISTOLA N:o 4

Veljet

Olemme yleensä tottuneet ajattelemaan, että teosofia on alkuperältään itämaalaista ja että teosofinen liike on itämaalaisten viisaiden eli Mestarien alkuunpanema madame Blavatskyn välityksellä. Ja olemme sitten myös tottuneet ajattelemaan, että tämä teosofia ja teosofinen liike edustaa itämaalaista

salatiedettä, joka siis määrätyissä suhteissa poikkeaa itämaalaisesta paremmin kantaisi nimen rosenkreutsiläinen liike. Näin olemme tottuneet ajattelemaan ja madame Blavatskystä on sentähden nimenomaan sanottu että hän oli hengeltään ja työltään enemmän itämaalainen. Jotkut myöhemmät teosofit ja salatieteilijät ovat sanoneet madame Blavatskystä, että hän alussa Amerikassa ollessaan oli enemmän rosenkreutsiläisen inspiration alainen, mutta että hän muutettuaan Intiaan tuli itämaalaisen vaikutuksen alaiseksi. Muistanette että madame Blavatskystä oli ni- (sivu 36)

menomaan sanottu, että hän vasta Intiaan tultuaan alkoi opettaa jälleensyntymistä ja että hän ensimmäisessä kirjassaan Isis Unveiled ei opettanut reinkarnatiota, josta nimenomaisesta yksityisyydestä madame Blavatsky itse huomauttaa, että hän ei suinkaan ole voinut opettaa myöhemmin toisella tavalla kuin varhemmin, että hän oli alusta alkain samojen Mestarien yhteydessä ja että he eivät suinkaan voineet opettaa toisen kerran toisella tavalla ja toisen kerran toisella. Madame Blavatsky selitti itse ettei Isis Unveiledissä niin selvästi puhuttu jälleensyntymisestä siitä syystä, että hänen omat filosofiset ajatusmuotonsa eivät vielä silloin olleet niin selvät sen kysymyksen suhteen. Meidän täytyy, kun tahdomme asettua oikeaan suhteeseen teosofiseen liikkeeseen ja siihen okkultiseen inspiraatioon, joka on lähtöisin Mestareista, heti ymmärtää, että madame Blavatsky, joka ensimmäisenä toi tiedon Mestareista maailmaan, ei suinkaan ollut itämaalainen enemmän kuin länsimaalainenkään. Häntä voi yhtä hyvällä syyllä sanoa rosenkreutsiläiseksi kuin itämaalaiseksi okkultistiksi. Ehkä teosofista liikettä olisi yhtä hyvällä syyllä voitu nimittää rosenkreutsiläiseksi liikkeeksi. Oli kait jonkunlainen tarkoitus ja karma siinä, että madame Blavatskyn trötoveri eversti Olcott keksi nimen teosofia silloin kun he yhdessä ensin ajattelivat, miksikä he nimittäisivät sitä seuraa, jonka he aikoivat perustaa. Mutta teosofia nimenä on aivan neutraalinen nimi. Se ei vivahda itämaalaiseen enemmän kuin länsimaalaiseen. Se on kyllä länsimaalainen, kreikkalainen nimi, joka (sivu 37.)

sanatarkasti vastaa sanskritinkielistä nimitystä Brahmaa Vidjaa, ja se merkitsee jumalallinen tieto, jumallinen viisaus. Mutta sen henkinen sisältö ja tarkoitus on luonnollisesti aivan yleismaailmallinen. Nyt voimme väittää - ja meidän täytyy ainakin ymmärtää se, että madame Blavatsky oli täydellinen rosenkreutsiläinen. Mikä sen todistaa? Sen todistaa Teosofisen Seuran ohjelma. Madame Blavatsky ei tullut käyttäneeksi nimitystä rosenkreutsiläinen tästä omasta liikkeestään, mutta että se liike, teosofinen liike perustui rosenkreutsiläiselle pohjalle, sen todistaa Teosofisen Seuran ohjelma. Sillä ohjelman ensimmäinen pykälä on, kuten tiedämme, ihmiskunnan yleisen veljeyden ytimen muodostaminen. Nyt ihmiskunnan veljeys on rosenkreutsiläinen todellisuus, jos näet nimityksellä rosenkreutsiläisyys tarkoitetaan länsimaalaista okkultismia ja sitä inspiratiota, joka tuli Jeesuksen Kristuksen kautta. Minkätähden? Sentähden että Kristuksen inspiratio teki veljeyden tosiasiksi. Veljeys oli ennen Kristusta tosiasia, jota saattoi lähestyä toisilla tasoilla ja älyssä. Buddha toteutti lähemmin veljeyttä älyssä. Ja koska hän älyssä puhdisti koko oman olemuksensa ja site esitti täydellisesti järkevää olentoa, ihmistä sellaista, jommoista vasta kaukana tulevaisuudessa voidaan löytää, niin hän siis toteutti veljeyttä älyn kautta. Mutta vaan harvoin ihminen saattaa toteuttaa veljeyttä sillä tavalla ja niin täydellisesti kuin Buddha. Kristuksen inkarnation kautta tapahtui sitten että Logos Jeesuksen Kristuksen avulla laskeutui ihmiskuntaan ja yhtyi meidän maapallomme auran. Siten tuli kaik- (sivu 38.)

kien ihmisten sisäinen minä niin stimuloituksi, niin vahvistetuksi, niin henkevädyksi, että veljeys sen perästä oli toteutettavissa hengessä ja teossa elämässä. Toisin sanoen: veljeys kaikkien ihmisten kesken maapallolla on nyt Kristuksen jälkeen tosiasia, jonka ihmiset voivat tuntea koko olemuksessaan. Ja mikä merkellisempää, jokainen ihminen, joka pyrkii henkiseen elämään, hän voi oppia tuntemaan koko olemuksessaan tuota veljeyttä, jota ennen saattoi tajuta vain älyssään ja lähestyä vain näkymättömässä maailmassa. Jos me nyt nimitämme rosenkreutsiläisyydeksi sitä okkultistista inspiratioita jonka alku on maailmassa Kristuksen inkarnation jälkeen, niin se inspiratio siis sisältää veljeyden kokemisien, rakkauden, yleisen inhimillisen rakkauden tuntemisen. Ja koska madame Blavatsky Teosofisen Seuran ensimmäiseen pykälään otti tämän veljeysaatteen ja viittasi veljeyden mahdollisuuteen, todistaa hän tällä, että hän oli rosenkreutsiläisen vaikutuksen alainen ja siis yhteydessä Kristuksen kanssa. Mitä nimistä? Jos emme tapaa hänen kirjoissaan aivan niitä nimityksiä, joita odottaisimme tapaavamme, niin paljon tärkeämpää ja paljon todistavampaa on, että tapaamme hänen kirjoistaan ja hänen elämäntyöstään sitä henkeä joka on Kristuksen hengen mukaista ja rosenkreutsiläistä. Kun luomme silmämme kymmenen ensimmäiseen teosofisen liikkeen vuoteen huomaamme, että sisäisesti katsoen on tehtävä tarkka ero esoteerisen ja eksoteerisen teosofian välillä ja edelleen teosofian ja Teosofisen Seuran välillä, eli ehkä pikemmin Teoso- (sivu 39.)

fisen Seuran aatteen välillä. Ja te huomaatte kuinka niinä ensimmäisinä kymmenenä vuotena madame Blavatsky luonnollisesti edusti teosofiaa ja taas eversti Olcott Teosofisen Seuran aatetta. Madame Blavatsky oli esoteristi ja H. S. Olcott eksoteristi. Nyt meidän täytyy muistaa tarkkaan, mikä ero on näiden kahden asian välillä. Mitä siis oli madame Blavatskyn teosofia eli hänen esotersminsa ja okkultisminsa? Se oli elävää elämää. Ja mitä elämää? Sitä, joka vei Mestarien luo. Teosofia madame Blavatskyn tajunnassa oli se elämä, se henki, se sisäinen inhimillinen tajunta ja todellisuus, joka johti yksilön Mestarien luo. Kun luette esim. Teosofian avainta, huomaatte joka sivulla madame Blavatskyn teroittavan teosofian siveellisiä näkökantoja. Filosofia oli tärkeä, sillä teosofinen filosofia oli omansa puhdistamaan järkeä, mutta järjen puhdistus oli sitä varten että ihminen ymmärtäisi minkätähden hänen piti olla siveellisessä merkityksessä teosofi, ei muuta varten. Teosofia oli madame Blavatskylle elämän käytäntöä. Ja mistä tämä teosofinen, esoteerinen ja okkultinen käytäntö alkoi ja yhä alkaa? Kristuksen inkarnation jälkeen se alkoi juuri siitä kohdasta, josta madame Blavatsky antoi Teosofisen Seuran jäsenien elämän seurassa alkaa. Nimittäin yleisen veljeyden tuntemisella. Kuitenkaan ei paljaana älyllisenä ymmärryksenä, vaan koko persoonallisuutta läpäisevänä henkenä, näkemyksenä ja toimintana. Siitä teosofia alkaa. Siitä madame Blavatskyn esoterismi ja okkultismi alkaa. Siitä alkaa henkinen elämä Kristuksen inkarnation jälkeen. Ensimmäinen askel on se että- (sivu 40.)

meidän tulee selvästi nähdä ja tuntea kaikkien ihmisten veljeys. Tämä ei ole niin vaikea asia. Me voimme siihen päästä teosofisen filosofian avulla. Kun teosofiset opit, kuten sanottu, puhdistavat meidän ajatuksemme, niin emme enää hengessä sodi sitä tosiseikkaa vastaan, että kaikki olemme pieniä, köyhiä, mitättömiä, vaillinaisia, pimeydessä vaeltavia ihmisiä. Me sen silloin ymmärrämme ja ymmärrystä seuraa aikaa myöten näkemys ja tuon seikan todellinen realisoiminen eli toteuttaminen omassa olemusessamme. Muistanette, että vuonna 1916 oli Tietäjässä jonkinlainen polemiikki eli ajatusvaihto Teosofisen Seuran tarkoituksesta ja tehtävästä, ja silloin tuntui ehkä, niinkuin ne, jotka olivat toisella kannalla kuin allekirjoittanut, olisivat puolustaneet veljeyden aatetta ja allekirjoittanut olisi yrittänyt

sotkea sitä pois. Sillä nuo toiset puhuivat kauniita yleviä sanoja suuresta, ihmeellisestä veljeydestä. Kuitenkin, jos tarkastatte uudestaan ja lähemmin noita silloisia kirjoituksia, voitte tehdä sen havainnon että allekirjoittaneen tarkoitus oli teroittaa, että tämä veljeys oli toteutettava käytännössä, ei puheissa eikä sanoissa. Se ei ollut sellainen aate, jota meidän piti saarnata, vaan se oli sellainen asia, jota meidän piti toteuttaa käytännössä. Teosofia madame Blavatskyn hengen mukaan ei ole mikään saarnattava veljeysaate, vaan elettävää veljeyselämää. Tämä seikka täytyy olla meille täysin selvänä, muuten emme ymmärrä Teosofisen Seuran tai teosofisen liikkeen esoteerista historiaa. (sivu 41.)

Sitten täytyy meille olla selvänä toinen asia, se nimittäin, millä tavalla eversti Olcott käsitti teosofian, käsitti teosofisen liikkeen ja käsitti Teosofisen Seuran tarkoituksen. Hän syventyi niin Teosofisen Seuran aatteeseen, että hän kokonaan omassa tajunnassaan yhdisti oman persoonansa Teosofiseen Seuraan. Hän oli Teosofinen Seura, tai ainakin Teosofisen Seuran edustaja ja symboli. Hän oli presidentti-perustaja. Mikä oli nyt hänen käsityksensä Teosofisesta Seurasta? Ymmärrämme heti, että se käsitys oli ylevä ja että se kävi yhteen teosofian hengen kanssa, vaikka se saattoi kiinnittää huomionsa muotoon. Eversti Olcott'in käsitys Teosofisesta Seurasta oli se, että teosofinen seura oli maailmassa ja ihmiskunnan historiassa aivan uusi ja ennen kuulumaton edistysaskel. Teosofisen Seuran piti olla sellainen laval, jolla saattoi kohdata toisensa kaikki ihmiset jotka vähänkin etsivät totuutta, oli sitten heidän käsityksensä totuudesta mikä tahansa. Jokainen rehellinen, vilpitön ihminen saattoi tulla Teosofiseen Seuraan kun hän vain etsi totuutta ja samalla tunnusti, että toisilla ihmisillä oli yhtä suuri oikeus etsiä, uskoa ja mahdollisesti tietää kuin hänelläkin. Koskaan maailmassa ei oltu ennen mitään tällaista yritetty. Koskaan ei ollut ennen mitään yleismaailmallista liikettä, johon olisi voinut liittyä ihmisiä kaikista eri uskonnoista, kaikista eri filosofisista ja tieteellisistä piireistä. Tämä oli aivan loistavan suurenmoinen uuden ajan aate. Vapautukaamme kaikesta ahdasmielisyydestä ja dogmatismista! Älkäämme mää- (sivu 42.)

ritelkö totuutta, älkäämme olko vastahakoisia toisten löydöille totuuden nimessä, vaan muistakaamme, että me ihmiset olemme totuudenetsijöitä ja että olemme toistemme veljiä. Eversti Olcott oli mitä syvimmin ymmärtänyt sen veljeyden toteuttamisen, jota sanomme suvaitsevaisuudeksi. Teosofinen Seura ei saanut seurana pitää mitään uskoa ehdottomasti uskottavana ja noudatettavana. Teosofisen Seuran oli oltava aivan vapaa kaikesta lahkolaisuudesta ja oikeaoppisuudesta. Tämä oli eversti Olcottin ihana ja kaunis aate. Minä voin omasta puolestani todistaa, että eversti Olcottilla todella oli tämä käsitys Teosofisen Seuran tarkoituksesta, sillä keskustelin näistä asioista Tukholmassa vuonna 1900 eversti Olcottin kanssa ja pääsin itse keskustelussa hänen kanssaan tämän Teosofisen Seuran aatteen ja ihanteen ymmärrykseen. Minulla ei ollut Teosofisen Seuran aate niin selvänä ennen. Tällä tavalla eversti Olcott myöskin tuli tehneeksi selvän eron Teosofisen Seuran ja teosofian välillä. Mutta kun madame Blavatsky sanoi: »teosofia on ylempi kuin Teosofinen Seura, Teosofinen Seura on vain ajallinen ohi menevä yritys toteuttaa teosofiaa maailmassa», niin sanoi taas eversti Olcott, ei sanoissa ehkä niin suoraan kuin ajatuksissa ja hengessä: Teosofinen Seura on ylempi kuin teosofia. Sillä mitä teosofia on? Se on kokoelma ja joukko määriteltäviä oppeja maailmasta, ihmisestä, Jumalasta, luomisesta ja asioista, joista tavalliset ihmiset eivät voi mitään tietää. Mutta Teosofinen Seura taas aatteeltaan on aivan yläpuolella kaikkia oppeja ja maailmankatsomuksia ja niiden nä- (sivu 43.)

kökantoja ja filosofiaa, sentähden että sen aate perustuu siihen, että me ihmiset emme tiedä totuutta ja

sentähden meidän täytyy olla suvaitsevaisia ja tunnustaa toistemme veljeys. Huomatkaa että tämä eversti Olcottin näkökanta oli käytännöllisesti katsoen todella viisas, jalo, ylevä ja tosi. Mutta huomatkaa samalla, että madame Blavatskyn näkökanta oli okkultisesti ainoa tosi, koska Mestarit olivat olemassa ja olivat lähettäneet hänet maailmaan julistamaan näitä suurenmoisia rosenkreutsiläisiä totuuksia ja panemaan alulle teosofista liikettä. Huomaamme, kuinka heti näissä kahdessa näkökannassa piili eripuraisuuden ja riidan itu. Ajatelkaamme näitä.

Veljenne ja palvelijanne

Pekka Ervast. (sivu 44.)

EPISTOLA No: 5.

Teosofisen liikkeen historiasta.

Veljet. - Teosofisen liikkeen historia oli ymmärrettävistä syistä alussa, voimme sanoa ensimmäisenä kahtena vuosikymmenenä sama kuin Teosofisen Seurankin historia. Ei ollut alussa muista seuroja teosofisessa liikkeessä kuin T. S. ja sentähden T. S:n historia on liikkeenkin historia. Näimme, kuinka ensimmäisenä kymmenenä vuotena, siis vv. 1875-1885 T. S:ssä vähitellen muodostui kaksi käsitystä teosofisesta liikkeestä ja T. S:n tarkoituksesta. Toinen oli madame Blavatskyn käsitys, jonka mukaan Teosofinen Seura oli olemassa teosofeja varten. Maailma kaipasi teosofiaa, Mestarien sanomaa ja madame Blavatsky oli lähetetty sitä julistamaan. Teosofinen Seura oli ainoastaan välikappale, jonka avulla tämän sanoman julistamista edistettiin ja palveltiin. Toinen käsitys Teosofisen Seuran tarkoituksesta, jota edusti seuran toinen perustaja eversti H. S. Olcott, oli se että T. S. sinänsä oli se- (sivu 45.)

mitä maailma kaipasi. T. S. oli se lava jolla kaikki totuuden etsijät saattoivat veljellisyydessä ja suvaitsevaisuudessa kokoontua, vaihtaa ajatuksia ja esittää näkökantoja. Teosofinen Seura oli jotain ennen kuulumatonta, sillä kaikki uskonnot, jotka puhuivat totuudesta, olivat keskenään erimielisiä eivätkä suvainneet toisiaan. Nyt Teosofisessa Seurassa ketkä ihmiset tahansa, jotka totuutta rakastivat ja sitä etsivät, saattoivat vapaasti kokoontua. Eversti Olcottin mielestä seura sinänsä oli arvokkainta, mitä saattoi ajatella. Me, jotka näimme perästäpäin arvostelemme näitä asioita ja tarkastelemme liikkeen historiaa, voimmeko näistä asioista olla kahden vaiheilla, kumpiko käsitys on oikea? Niin kaunis ja ylevä, kuin eversti Olcottin ja hänen kannattajainsa, toisin sanoen, melkein useampien teosofien kanta olisikin, ei se kuitenkaan vastannut teosofisen liikkeen todellista tarkoitusta. Sillä Mestarit eivät olleet lähettäneet eversti Olcottia teosofista liikettä perustamaan. Madame Blavatsky oli siihen kasvatettu. Madame Blavatsky oli sitä varten lähetetty. Hän se tiesi, mikä oli teosofisen liikkeen ja teosofian tarkoitus. Hän se valitsi Mestarien käskystä eversti Olcottin työtoverikseen. Ja että eversti Olcott valittiin työtoveriksi todistaa, että hänen karmansa oli niin ansiokas, että hän tähän toimeen soveltui. Kuitenkaan hänen henkinen kehityksensä ei luonnollisesti vetänyt vertoja madame Blavatskyn kehitykselle, sillä madame Blavatsky oli paljon varmempi, paljon kehittyneempi ja paljon sisältörik- (sivu 46.)

kaampi olento kuin yleensä otaksutaankaan. Emme tiedä H. P. B:stä paljoa. Eversti Olcott kertoo itse muistelmissaan, että hän ei koskaan päässyt selville H. P. B:n salaisuudesta, mysteriosta. Hän sanoo, että madame Blavatskyn fyysillinen ruumis oli kuin majatalo, jossa erilaiset olennot liikkuvat. Ei kuitenkaan spiritistisellä tavalla. Eversti Olcott oli melkein parikymmentä vuotta tutkinut spiritismiä, ennenkuin hän joutui madame Blavatskyn yhteyteen. Hän oli siis täysin kompetentti, kykenevä tekemään eron jonkun mediumin ja sellaisen olennon välillä, kuin madame Blavatsky oli. Ja hän sanoo ja sanoi sen minullekin Tukholmassa, että kun hän, Olcott, oli yhdessä H. P. B:n kanssa, ei hän koskaan tietänyt, kuka se kulloinkin oli, joka hänen kanssaan jutteli. Hän oppi vähitellen huomaamaan eron useammassa eri individualitetin välillä, niin että hän sanoi itsellensä: nyt olen viisaan platoonikon seurassa, nyt olen viisaan adeptin seurassa, nyt intialaisen mahatman seurassa, nyt kreikkalaisen filosofin seurassa jne. Ja madame Blavatsky, joka omassa persoonallisuudessaan itse asiaasa rakasti leikkiä saattoi silloin, kun joku näitä Mestareista, varsinkin yksi Mestareista oli hänessä, kerrassaan kauhistua, jos eversti Olcott puhutteli häntä tavallisella tuttavallisella tavallaan. Näin juhlallinen oli varsinkin yksi näistä adepteista, jotka käyttivät madame Blavatskyn ruumista. Vasta tulevaisuus on paljastava H. P. B:n salaisuuden. Me voimme tyytyä siihen tietoon, että hän oli Mestarien lähettäjä. Hän oli heidän auk- (sivu 47.)

torisoitu puhetorvensa. Sentähden on luonnollista, kun me näin perästäpäin arvostelemme historiaa, että ilman muuta sanomme: madame Blavatskyn käsitys Teosofisen Seuran tarkoituksesta oli tietysti ainoa oikea. Nyt kun ensimmäinen vuosikymmen loppui ja toinen seuran historiassa alkoi, alkoi samalla uusi ajanjakso uusine ongelmineen, jossa uudessa ajanjaksossa tuli historiallisesti varsinaisesti näkyviin nuo erilaiset käsitykset teosofisessa liikkeessä. Uusi ajanjakso alkoi siitä, että tuo surullisen kuuluisa Coulombin pariskunta yhdessä kristillisten lähetyssaarnajien ja Intiaan matkustaneen nuoren psyykkisen tutkijan mr. Hodgson'in kanssa yhteisesti heittivät madame Blavatskya vastaan tuon julman syytöksen petturuudesta. Tuntenette kaikki nimeltä niin sanotun Hodgson'in raportin, joka herätti mitä suurinta huomiota maailmassa ja sai aikanaan täydellisen kääntymyksen yleisön suhteessa teosofiaan, madame Blavatskyn ja osaksi Teosofiseen Seuraankin, kun itse pääpapitarta syytettiin mitä alhaisemmista petoksista. Kun väitettiin, että kaikki niin sanotut okkultistiset ilmiöt eli ihmetyöt, joiksi niitä myös voi nimittää, joita madame Blavatsky oli tehnyt olivat olleet paljasta petkutusta. Ja kun tämä väite tehtiin arvokkaan eurooppalaisen tutkijan puolelta, oli selvää, että suuri yleisö ei ruvennut tarkemmin ottamaan selkoa asian oikeasta laadusta, vaan nielaisi Hodgson'in raportin sellaisenaan, täytenä totena. Ja silloin on myös luonnollista, että suuri yleisö käänsi selkänsä madame Blavatskylle. Sillä- (sivu 48.)

madame Blavatsky oli saavuttanut suuren kunnian ja maineen ennen Hodgsonin raporttia. Nyt tämä Hodgson'in reportti kaatoi kylmää vettä yleisön niskaan ja samalla kun yleinen mielipide käänsi selkänsä madame Blavatskylle, samalla se myös kadotti suuresta määrin harrastuksensa teosofiaan ja Teosofiseen Seuraan. Mikä nyt olisi ollut luonnollista? Luonnollistahan olisi ollut, että kaikki ne ihmiset, jotka olivat omaksuneet madame Blavatskyn julistaman maailmankatsomuksen, että he olisivat yhtenä miehenä puolustaneet, voi sanoa, henkistä äitiään. Olisihan ollut luonnollista, että Teosofinen Seura olisi yksimielisesti noussut syyttäjiä vastaan ja näyttänyt, että sillä ainakin oli täydellinen luottamus opettajaansa. Niin ei kuitenkaan käynyt. Mikä olisikaan ollut hätänä, jos madame Blavatskyä olisi kohdannut sympatia joka taholta Teosofisessa Seurassa? Sen sijaan T. S:n jäsenet hyvin suuresta määrin peljästyivät ja joutuivat epäilyksen valtaan ja kysyivät, mitenkä ovat asiat? Madame Blavatskyn suuret

sairaudet, jotka lopulta tappoivat hänet, ne aiheutuivat suuressa määrin juuri siitä kylmyydestä, välinpitämättömyydestä, epäileväsyydestä ja tylsyydestä, joka tuli hänen osaksensa. Hän huudahti itsekseen: »oi, jospa minulla olisi edes yksi Teosofisessa Seurassa, joka minua puolustaisi! Kukapa ei puolustaisi, jos hänen äitiänsä tuolla tavalla syytettäisiin? Minä olen yksin ja hyljätty!» Ei eversti Olcottkaan, perustaja presidentti puolustanut madame Blavatskyä. Päin vastoin me näemme, kuinka juuri teosofit ja niiden etunenässä Olcott, Sinnett ja muut tunnetut teo- (sivu 49.)

sofit, lukuunottamatta Judgea Amerikassa, kuinka nämä teosofit päinvastoin käänsivät huomionsa yksinomaan siihen, että Teosofisen Seuran maine vain ei laskisi maailman silmissä. He puolustivat Teosofista Seuraa. he myöskin keksivät sen, että teosofia ja teosofinen elämänyymmärrys ja teosofiset opit olivat madame Blavatskysta riippumattomia. Tämähän oli totta, eihän teosofiset opit riippuneet kenestäkään ihmisestä, eikä Teosofinen Seura reaalityodellisuutena tässä näkyväisessä maailmassa ollut sama kuin madame Blavatsky. Sehän kyllä oli totta. Mutta kuitenkin me tunnemme ja sanomme ja tiedämme nyt, että seillaisessa käsityksessä oli jotain puutteellista ja väärää. Kenen ansio oli, että Teosofinen Seura oli olemassa? Oliko se eversti Olcottin tai Sinettin. Ei. Kenen ansio oli, että teosofinen elämänyymmärrys oli olemassa? Oliko se Teosofisen Seuran ansio? Ei. Se oli kaikki madame Blavatskyn ansiota. Muistanette, että eräs Mestari kerran kirjoitti: »Kiittämättömyys ei kuulu meidän vikoihimme». Siis jos me kulkisimme Mestarin jäljessä ei kiittämättömyys kuuluisi meidänkään vikoihimme. Teosofinen Seura osoitti, että se ei ollut käsittänyt madame Blavatskyn tehtävää. Se osoitti, että se ei ollut ymmärtänyt omaa ensimmäistä ohjelmapykäläänsä. Sillä jos T. S. olisi tunnustanut itsensä veljeskunnaksi, olisi se kait lukenut madame Blavatskyn tuohon veljeskuntaan kuuluvaksi. Ja jos madame Blavatsky olisi kaikkien mielestä ollut veli, (sivu 50.)

niin häntä kait olisi puolustettu ja rakastettu. Ei silloin puhuttu näistä asioista tällä tavalla suoraan. Silloin tietysti elettiin keskellä tapahtumia, eikä arvostelu kykene koskaan kohdistumaan aiavan selvänä ja kirkkaana nykyhetken tapahtumiin. Me osaamme näihin perästäpäin arvostella. Kuitenkin tiedämme, että juuri se, että Teosofinen Seura oli kuin langennut pois tehtävästään, juuri se aiheutti sen uuden yrityksen luoda uusi todellinen Teosofinen Seura, jota nimitettiin esoteeriseksi osastoksi, eli kouluksi. Kaikki nämä mainitut tapahtumat saivat aikaan sen, että madame Blavatsky vuonna 1888 ilmoitti perustavansa esoteerisen osaston, joka oli riippumaton Teosofisesta Seurasta. Ja tähän saattoi päästä jäseneksi kaikki ne, jotka tunnustivat madame Blavatskyn opettajaksi. Huomatkaa, että Teosofinen Seura oli 13 vuotta vanha silloin kuin esoteerinen koulu perustettiin. Luku 13 on kabbalistisesti kuoleman luku, ja samalla rakkaudessa uudesti-syntymisen luku. Mestarien ja madame Blavatskyn kannalta alkuperäinen T. S. oli kuin kuollut. Ne teosofit, jotka elivät, ne kutsuttiin kokoon, koottiin uuteen ryhmään, piiriin, jonka nimeksi pantiin »esoteerinen osasto». Voi huomata tällaisia sattuvia ajanjaksoja teosofisen liikkeen historiassa. Jos menemme 13 vuotta eteenpäin vuodesta 1888, tulemme vuoteen 1901. Silloin tapahtui yhtä ja toista, mm. että teosofinen liike suomen kielellä sai jalansijaa Suomessa. Ja jos menemme sitten 13 vuotta eteenpäin tulemma vuoteen 1914 jolloin maailmansota alkoi ja muutti- (sivu 51.)

hyvin suuresti esoteeriset olosuhteet teosofisessa liikkeessä. Koska tämän esoteerisen osaston perustaminen oli tärkein tapahtuma toisella vuosikymmenellä Teosofisen Seuran histoassa, niin tahdon lukea muutamia lauseita madame Blavatskyn ensimmäisestä esoteerisesta paperista. »Teosofinen Seura on juuri astunut olemassaolonsa 14:teen vuoteen ja jos se on aikaansaanut suuria, voisi sanoa

hämmästyttäviä tuloksia eksoteerisesti ja hyötyperäisellä tasolla on se osoittautunut huonoksi yritykseksi kaikissa muissa suhteissa, jotka olivat ensimmäisinä alkuperäisen ohjelman tehtävissä. Niinpä se yleisenä veljeytenä tai vaikkapa vain veljeskuntana, yhtenä monista, on laskeutunut alas niiden seurojen tasolle, jotka suurta itsestään ajattelevat, mutta joiden sanat ovat paljasta tekopyhyyttä. Eikä seuraa voi puolustaa sillä, että tämä alaspäinmeno johtuisi siitä, että se tuli estetyksi ja melkein tapetuksi luonnollisessa kehityksessään vihollisten hyökkäysten kautta, jotka julisesti alkoivat vuonna 1884. Sillä eipä ennen sitäkään aikaa ollut seuramme kykeneväksi vastustamaan kaikkia ulkonaisia hyökkäyksiä ja samalla suonut niille, jotka aina ovat valmiit antamaan apua, kun me kykenemme sitä vastaanottamaan, tilaisuuden todella antamaan kaikille seuran jäsenille suurempaa ja tuntuvampaa apua. Kun ahdinko alkoi, olivat liaan monet alttiit epäilemään ja tulemaan tuomitsevaisiksi ja harvat olivat, jotka ovat työskennelleet asian puolesta eikä omaksi hyödyk- (sivu 52.)

seen. Vihollisten hyökkäykset ovat kaikki antaneet seuralle jonkun verran viisautta ulkonaisen edistuksen ohjaamisessa, mutta sen todellinen sisällinen tila ei ole parantunut. Jäsenten pyrkiessä henkiseen sivistykseen ovat he yhä sen avun tarpeessa, jota ainoastaan yhteistunto, solidariteetti riveissä antaa oikeuden pyytää. Mestarit voivat antaa ainoastaan pientä apua seuralle, joka ei ole täydellisesti yhtä päämäärässään ja tunteessaan ja joka rikkoo ensimmäistä pääsääntönsä, yleistä veljesrakkautta katsomatta rotuun, uskontoon, väriin, luokkaan jne., toisin sanoen niihin yhteiskunta erotuksiin, joita maailma tekee ihmisten välillä; eikä liioin suuralle, jossa monet jäsenet kuluttavat elämänsä tuomitessa, arvostellessa ja usein panetellessa toisia jäseniä erittäin epäteosofisella tavalla. »Tästä syystä päätettiin koota valittuja Teosofisessa Seurassa ja kutsua heidät toimintaa. Ainoastaan valittu joukko uskollisia sieluja, kourallinen pättäviä miehiä ja naisia, jotka janoivat todellista henkistä kehitystä ja sielunviisauden saavuttamista, voivat saada Teosofisen Seuran takaisin alkuperäisille raiteille. Ainoastaan esoteerisen osaston kautta, se on, ryhmän kautta, jossa kaikki jäsenet, vaikka eivät toisiaan tunnekaan työskentelevät toistensa puolesta ja työskennellen kaikkien puolesta samalla työskentelevät omaksi hyväksensä, ainoastaan sen kautta suuri eksoteerinen seura voi tulla pelastetuksi ja saatetuksi ymmärtämään, että ainoastaan yhteistyö ja sopusointu ovat sen voima ja valta. Tämän osasto tarkoituksena on siis auttaa Teosofista (sivu 53.)

Seuraa kokonaisuutena edistymään tulevassa kasvamisessa oikeaan suuntaan, siten että se edistää veljellistä yhteyttä ainakin valitun vähemmistön kesken. »Kaikki tietävät, että tämä oli silmämääränä silloin kun seura perustettiin, ja sen vannottamattomissakin riveissä oli mahdollisuus kehittyä ja saavuttaa tietoa, kunnes seura alkoi osoittaa todellisen yhteyden puutetta»

Veljenne ja palvelijanne

Pekka Ervast. (sivu 54.)

EPISTOLA N:o 6.

H. P. Blavatsky.

Veljet.

Teosofisen liikkeen ja samalla siis Teosofisen Seuran 13 ensimmäisenä vuotena kysyttiin kaikilta teosofeilta, kaikilta T. S:n jäseniltä esoteerisesti katsoen: Oletteko ymmärtäneet tämän liikkeen tarkoituksen?? Oletteko ymmärtäneet, että tämän liikkeen tarkoituksena on herättää eloon veljesrakkautta ihmisten sydämissä? Oletteko ymmärtäneet, että tämä veljesrakkaus on ensimmäisenä ehtona ihmisen henkiselle kehitykselle? Oletteko ymmärtäneet, että on olemassa ihmisiä, viisaita adepteja ja Mestareita, joissa veljesrakkaus rinnastusten totuuden tiedon kanssa on puhjennut täyteen kukkaansa? Oletteko ymmärtäneet, että teosofisen liikkeen takana on näitä Mestareita? Oletteko ymmärtäneet, että H. P. B. oli heidän lähettiläänsä? Olemme sanoneet, että kaikki Teosofisen- (sivu 55.)

Seuran jäsenet eivät osanneet vastata näihin kysymyksiin myöntävästi. Olemme nähneet, että jotkut jäsenet alkoivat suurella määrällä maailman tavalla epäillä kaikkien Mestarien olemassaoloa ja pitämään niitä vain madame Blavatskyn keksiminä kummituksina tai mielikuvituksina. Semmoisten jäsenten mielestä madame Blavatsky vähitellen muuttui petturiksi ja epäluotettavaksi ihmiseksi, jolla ei suinkaan ollut mitään määrättyä okkultista tehtävää maailmassa. Korkeintaan hän kohtalon kädestä oli saanut tehtäväkseen kääntää suuren yleisön huomiota itämaihin ja itämaalaisiin uskontoihin ja itämaalaiseen kirjallisuuteen. Toinen osa jäsenistä taas ei mennyt yhtä pitkälle epäilyksissään. He uskoivat Mestarien olemassa oloon, mutta he alkoivat epäillä madame Blavatskyn okkultista asemaa. He eivät pitäneet häntä okkultisesti pätevänä johtajana, vaan alkoivat epäillä hänestä, että hän oli mediumi ja koska monet näistä epäilijöistä olivat tutkineet spiritismiä ja spiritistisiä mediumeja, niin he hyvin tunsivat ja tiesivät kuinka epäluotettavia itse asiassa mediumistiset henkilöt olivat. He olivat tulleet kerrassaan siihen johtopäätökseen, että kuta parempi mediumi, sitä huonompi ihminen tavallisessa luotettavassa ja kunniallisessa merkityksessä. He uskoivat, että madame Blavatsky ollessaan mediumi oli epäluotettava henkilö, semmoinen, joka joskus saattoi olla jonkun Mestarin vaikutuksen alainen, toisin ajoin taas jonkun mitättömän ja vaikkapa siveellisesti alhaisen astralisen vaikutuksen alainen. Toisen puolen H. P. B. tietysti osasi vaikuttaa todellisena okkultistina niihin, jotka olivat- (sivu 56.)

tosi teosofeja, jotka vilpittömästi antautuivat uuden elämänymmärryksen palvelukseen. He kyllä näkivät totuuden madame Blavatskyn suhteen. On ikävää huomauttaa näistä seikoista, mutta samalla se on hyödyllistä, sillä jokainen teosofi on aina samassa asemassa ja suruksemme meidän täytyy todeta, että niinkin etevät teosofit kuin eversti Olcott ja Sinnett, jotka ehdottomasti uskoivat Mestareihin, yhtä kaikki epäilivät madame Blavatskya. Siitä todistavat sekä Olcottin Old Diary Leaves (Vanhat päiväkirjan lehdet, hänen muistiinpanonsa Teosofisen Seuran historiasta) että Sinnettin hänen kuolemansa jälkeen ilmestynyt kirja Early days of Theosophy in Europe (Teosofian alkupäiviltä Euroopassa), joka kirja ainakin allekirjoittanutta mitä suurimmasti ihmetyttää. Se on melkein kuin loan heittoa madame Blavatskya kohtaan. Kun pitää mielessään, mikä hirmuinen mullistus kaikkien teosofien mielessä syntyi psyykkisen seuran niin sanotun Hodgsonin raportin johdosta, niin ymmärtää vallan hyvin, että madame Blavatsky mielessään epätoivoisena kysyi, kuinka teosofinen liike on pelastettavissa? Kun hän sitten suunnitelli esoteerista osastoa ja huhu siitä levisi Intiaan eversti Olcottin korviin, niin Olcott ensin kovasti loukkaantui ja suuttui, kysyen, mitä se »vanha rouva» nyt rupeaa vehkeilemään? (Madame Blavatskya kutsuttiin vanhaksi rouvaksi). Ja vasta sitten kun eversti Olcott laivassa matkalla Eurooppaan oli yli luonnollisella tavalla saanut kirjeen Mestarilta, vasta sitten hän rauhoittui. Sillä tuossa kirjeessä

Mestari mitä selvimmin ja an- (sivu 57.)

karimmin sanoin nuhteli eversti Olcottia ja muistutti häntä siitä, kuka hän oli ja kuka H. P. B. oli. Tultuaan Englantiin, jossa madame Blavatsky siihen aikaan eli, eversti Olcott sitten aivan nöyränä ja kaikkiin H. P. B:n suunnitelmiin taipuvaisena allekirjoitti esoteerisen osaston perustamispaperit. Muistatte, että Teosofinen Seura ja sen ulkonainen johto oli eversti Olcottin lempilapsi, jossa presidentti aina laillistutti, mitä pantiin toimeen. Jos H. P. B. jotain ehdotti tai ryhtyi tekemään, niin eversti Olcott aina mielellään nimellänsä sitä vahvisti ja laillistutti. Tämä ei tietenkään estänyt eversti Olcottia olemasta kaikesta sydämestään rehellisimpiä, vilpittömmimpiä ja paraita ihmisiä, mitä maailmassa oli. Hän oli vain 20 vuoden aikana, ennenkuin kohtasi H. P. B:n, tutkinut spiritismiä ja sentähden hänen oli vaikea ymmärtää H. P. B:tä maagikkona. Vuonna 1888 madame Blavatsky siis perusti Teosofisen Seuran esoteerisen osaston ja ensimmäisissä esoteerisissa papereissaan hän lausui joukon semmoisia ajatuksia, jotka tänä päivänä ovat yhtä tärkeitä ja jokaista pyrkijää yhtä lähellä kuin silloinkin. Sentähden jatkan nyt otteita tuota hänen ensimmäisestä kirjelmästään. »Ja nyt seuran on selvitettävä vastaisista vaaroista tämän esoteerisen osaston jäsenten yhteisellä tarkoituksella, veljellisillä tunteilla ja lakkaamattomilla ponnistuksilla. Kun tarjotaan käytännöllisen altruismin suuremmin esimerkki, näyttävät jalossa elämässä esimerkkiä ne, jotka oppivat käyttämään suurta tietoa yksinomaan toisten avuksi, ja jotka pyr-

(sivu 58.)

kivät saavuttamaan voimia ainoastaan asettaakseen niitä kanssaihmistensä palvelukseen, niin koko teosofinen yhteiskunta voi vielä tulla johdetuksi toimintaan ja noudattamaan eteen asetettuja esimerkkejä. Esoteerinen osasto oli täten tarkoitettu koko seuran palvelemiseksi ja ensi askeleesta lähtien sen tie on vaivalloinen mäelle nousu jäsenille, vaikka suuri palkinto odottaa monien esteiden takana, kun ne ovat tulleet väistetyksi. Tämän esoteerisen osaston aste on valmistava ja sen yleinen tarkoitus on valmistaa pyrkijä käytännöllisen okkultismin ja radsha-joogan tutkimiseen. Sentähden tässä asteessa, lukuunottamatta poikkeustapauksia, ei opeteta, millä tavalla fyysisiä ilmiöitä saadaan aikaan. Eikä anneta minkäänlaisia maagillisten voimain hallitsemisopetuksia. Jos hän luonnostaan omaa sellaisia voimia, ei anneta hänen niitä käyttää, ennenkuin hän on saavuttanut tiedon itsestään yleensä inhimillisen ruumiin psyko-fysiologisista prosesseista, sielullis-ruumiillisesta toiminnastaan, sekä ennenkuin hänellä on hallussaan kaikki eläimelliset intohimonsa ja personallinen itsensä. Valmistuksen ja avun suhteen saa jokainen henkilö niin paljon kuin hän ansaitsee, eikä enempää. Erikoisesti täytyy muistaa että tässä osastossa ei tunneta semmoista, jota sanotaan suosioksi. Kaikki riippuu henkilön omasta ansiosta, eikä kelläkään jäsenellä ole valtaa tai tietoa päättää, mitä hän muka ansaitsee itse. Se kysymys on jätettävä yksistään niille, jotka tietävät. Muutamille osoitettu näennäinen suosio ja heidän siitä seuraava niin sanottu edistyksensä tulee riippumaan siitä työstä, minkä he te- (sivu 59.)

kevät paraimman kykynsä mukaan yleisen veljeyden puolesta ja toisen nostattamiseksi. Ei keneltäkään veljeltä eikä kansalta pyydetä eikä odoteta, etätä hän tekisi enemmän kuin paraimpansa, mutta jokaiselta odotetaan, että hän työskentelee kykyjensä ja voimansa takaa. Tämän osaston työn hyöty yksityiselle jäsenelle riippuu seuraavista: 1) Hänen kyvyistään sulattaa opetuksia ja tehdä niistä osa itsestään. 2) Niiden vaikuttimien epäitsekkyyydestä, jotka häntä elähyttävät hänen tiedon etsinnässään, toisin sanoen: siitä onko hän astunut tähän osastoon sillä päätöksellä, että hän tahtoo työskennellä ihmiskunnan hyväksi, vaiko vain sillä toivomuksella ja halulla, että voittaisi jotain itselleen. Ottakoot

sentähden kaikki jäsenet ajoissa vaarin ja tutkikoot vakavasti vaikutelmiaan, sillä kaikille niille, jotka liittyvät tähän osastoon seuraa itsestään muutamia seurauksia». Näin H. P. Blavatsky. Kun esoteerinen osasto perustettiin oli heti suuri joukko pyrkijöitä, sillä tämä uusi aloite madame Blavatskyn puolelta herätti luonnollisesti uutta uskoa ja intoa jäsenissä. Sentähden liittyi esoteeriseen osastoon taaskin monenlaisia ihmisiä. Ja me näemme kuinka seuraava ajanjaksona esoteerisen osaston perustamisesta monenlaisia vaikeuksia kohtasi Teosofista Seuraa ja asetti jäseniä koetuksille. Voi huomata nyt seuraavana aikakautena, että psyykkiset voimat alkoivat näytellä osaansa joissakuissa jäsenissäkin, ei vain rajoittuen ainoastaan ma- (sivu 60.)

dame Blavatskyyn. Voi sanoa kuinka tähän alkavaan ajanjaksoon ne pahat voimat, raskaat, pimeät astraaliset voimat, jotka ilmenivät ennen kaikkea pyrkijäin kesken arvosteluina, panetteluina, huhuina, epäilyksinä, mielikuvituksina sängen ankarassa muodossa, alkoivat ahdistaa jäseniä. Tiedämme tämän olevan aivan luonnollisen seurauksen sielutieteellisestä pyrkimisestä meidän aikaamme. Madame Blavatsky varoitti sentähden heti alussa esoteerisia oppilaitaan tästä vaarasta ja teroitti heille, että he eivät saisi antaa pikku sormeakaan sille viholliselle. Hän sanoi nimenomaan: »Te ette saa kuunnella kenenkään puhuvan pahaa toisesta ilman että heti puolustatte sitä, jota panetellaan. Te ette saa omassa mielessänne antaa panettelulle sijaa, ei semmoisille vihamielisille ajatuskuville, joita panetteluun langennut ihminen kokee teissä herättää. Vihollista on estettävä ja vastustettava heti kynnyksellä. Ei saa päästää ajatuksiinsa mitään toisesta ihmisestä halventavaa ja epäilevää mielikuvaa. Jos te ette osaa varjella itseänne tästä, ette voi edetä henkisesti. Teidän täytyy olla ensimmäisiä, joille koetukset asetetaan». Tämä on nykyaikainen okkultinen sääntö, josta ei voi päästä. Ellette te itse ole jo saavuttaneet semmoista mielen tasapainoa, ja mielen sisäistä rauhaa, että mikään ei voi teitä horjuttaa, niin teitä aivan varmasti piakkoin asetetaan sille koetukselle, että koetetaan teissä herättää epäveljellisiä tunteita ja ajatuksia. Teidän pitää myös sääliä sitä, joka ei hillitse kieltään ja ajatuksiaan. Hän on tavallisesti sem- (sivu 61.)

moinen ihminen, joka on pyrkinyt hyvään päin, mutta joka on tielle jäänyt pyrkimyksessään, koska hän ei ole aivan tietoinen tien vaaroista. Jos tahdotte olla todellisia esoteristeja, jos tahdotte pyrkiä Mestarin jalkain juureen, silloin pyrkikää joka päivä lakkaamatta siihen mielenrauhaan, joka seisoo kuin kallio meressä, silloin kun myrskyt ja aallot pauhaavat. Teidän täytyy saavuttaa sielussanne tämä kallio, jolla voitte seistä. Muuten joudutte myrskyn ja aaltojen uhriksi.

Veljenne ja palvelijanne

Pekka Ervast. (sivu 62.)

EPISTOLA N:o 7.

Vähän magiaa.

Veljet

Olemme kutsunut teidät kaikki tänne kokoukseen, koska ne neuvot ja sanoisinko opetukset, joita nyt tahdon antaa, kuuluvat teille kaikille riippumatta siitä missä ryhmässä olette mukana. Minä tahdon

neuvoa teille muutaman vanhan okkultisen taidon. Tämä käytännöllinen taito sopii jokaiselle ihmiselle, joka ottaa elämän vakavalta kannalta. Mutta minulla on myöskin kaksi muuta asiaa, joista tahdon sanoa muutamia sanoja ja joiden suhteen tahdon neuvoja antaa. Kun ihminen tulee esoteristiksi, kun hän siis on ollut totuuden etsijäksi ja sitten itsessään on tehnyt päätöksen kulkea elämässään sitä ihannetta kohti, jonka hän totuuden etsijänä on nähnyt, tai jota on alkanut aavistaa, silloin hän usein, voisimme sanoa melkein poikkeuksetta, tekee hän havainnon, (taikka- (sivu63.)

ehkä on parempi sanoa toiset voivat tehdä hänestä sen havainnon) että hänen mielestään n.s. esoteristinen työ, jota hän on alkanut harjoittaa ja suorittaa, tulee hänelle niin tärkeäksi, niin syväksi elämän kysymykseksi ja niin ihanaksi tehtäväksi, että hän melkein tuntee halua laiminlyödä joitakin toisia velvollisuuksia, jotka kuuluvat hänelle ihmisenä, joka on ottamista päälleensä määrättyjä tehtäviä ja töitä. Tämä on sangen mieltä kiinnittävä havainto, jonka voi tehdä useimpien okkultistiksi pyrkijäin suhteen. Se on sangen luonnollinen ilmiö ja anteeksi annettava. Ei kukaan Mestari tai opettaja hengessään tuomitsisi tai arvostelisi semmoista pyrkijää, joka niin kokonaan, niin sydäimestään antautuu esoteeriseen elämään, että hän unhoittaa ja pitää vähemmän tärkeänä joitakin jokapäiväisiä tehtäviä. Ei kukaan Mestari tuomitse häntä henkisesti. Mutta jokainen Mestari ja opettaja lempeydellä häntä katsellen tietää, että pyrkijän suuri into ja innostus ennen pitkää myös aikanaan saa vastavaikutuksen. Sillä vanha okkultinen sääntö on: »Se joka todella tahtoo tulla okkultistiksi sanan käytännöllisessä ja todellisessa merkityksessä, ei teoreettisesti, vaan praktilliseksi okkultiksi, hänen ensimmäinen kehityskautensa on siinä, että hän vapautuu vanhasta karmasta. Millä tavalla karmasta vapautuminen tapahtuu? Sillä tavalla että ihminen mahdollisimman tunnollisesti täyttää kaikki velvollisuutensa, suorittaa kaikki ne työt ja elämän tehtävät, jotka ovat langenneet hänen osalleen tai joita hän on itselleen valinnut. Okkultistiksi pyrkijä alkaa luopumalla haluttomuudesta, laiskuu- (sivu 64.)

desta, väliinpitämättömyydestä, kaikesta vastenmielisyyden tunteesta töiden ja velvollisuuksien yhteydessä. Okkultistiksi pyrkijä alkaa sillä, että hän tekee karmallisen elämän viehättäväksi ja ihanaksi. Okkultistiksi pyrkijä ottaa ristinsä päällensä, mutta hänen ristissään puhee ruusu. Hän ei napise, hän ei nureksi, ei valita, hän ei väsy kohtalon iskuihin. Hän riemuitsee ja iloitsee kaikesta. Hän kiittää, että elämä on antanut hänelle jonkun karmallisen työn suoritettavaksi. Jokaisella ihmisellä on vaikeuksia, persoonallisia vaikeuksia, esteitä ympäristössään ja itsessään. Nämä ovat hänen karmallinen ristinsä. Niin sanottu luonnollinen ihminen koettaa lykätä luotaan ristinsä, ei tahdo sitä kantaa, mutta opetuslapsi, hän tervehtii ristiään, kiittää Jumalaa, kiittää kohtaloa, kiittää elämää sen armosta ja hyvydestä. Sentähden hän kantaa suruja mielellään ja työtään hän suorittaa täsmällisesti, huolellisesti, ahkerasti, niin hyvin kuin hän suinkin taitaa ja vielä paremmin, jos on mahdollista. Hänen elämän ohjeensa on (sillä hän on henkiolentona vapaa ihminen): jos työ on tekemisen arvoinen, on se tehtävä hyvin, oli työ mikä tahansa. Oli se kyntämistä pellolla, oli se kadun lakaisemista, oli se konttorineidin laskemista tai kirjoittamista, oli taiteilijan luovaa työtä ja sentähden pyhää. Se on pyhää ja tekemisen arvoista, ja se on tehtävä hyvin. Kun me olimme jokapäiväisiä velvollisuuksiamme suorittamaan hyvin ja huolellisesti, rakkaudella, silloin olimme myöskin esoteerisia velvollisuuksia yhä paremmin ja paremmin suorittamaan. Moni esoteeristi on pysähtynyt tielle ihmettelemään, miksi hän- (sivu 65.)

ei edisty. Syy ei silloin ole hänen esoteerisessä työssään, jota hän on koettanut säännöllisesti suorittaa, vaan syy on siinä, että hän on antanut elämänsä muuten, jokapäiväisen persoonallisen elämänsä, kulua

enemmän tai vähemmän hukkaan, taikka laiminlyödyissä velvollisuuksissa, taikka huolimattomasti suoritetuissa tehtävissä. Kun elämä tuo okkultistiksi pyrkijän eteen jonkun tehtävän, on se suoritettava hyvin, sillä siitä riippuu silloin esoteerinen kehitys. Okkultisti kyllä askel askeleelta vapautuu karmallisista velvollisuuksista. Hänen karmansa tulee kyllä vähitellen semmoiseksi, että hänelle ei lopulta jää muuta kuin henkisiä ja esoteerisiä tehtäviä, mutta hän ei saa pakoittaa itselleen semmoista elämää, se tulee itsestään. Jos hän koettaa ryöstää itselleen semmoista elämää, niin hän pettyy. Moni esoteristi ajattelee: jollei minulla olisi nämä turhat velvollisuudet ja tehtävät, jotka estävät minua oikein pyrkimästä, niin kyllä kai minäkin edistytisin. - Hän erehtyy. Hänen edistymisensä ehto on siinä, että hän suorittaa mahdollisimman hyvin kaikki nuo velvollisuudet ja tehtävät ja siten vapautuu niistä. Kun sattuu hänelle jokin esoteerinen työ, sanokaamme, että hän saa jotain kirjoittaakseen puhtaaksi, niin hän osaa sitä työtä tehdä esoteerisella tavalla, toisin sanoen: mallikelpoisesti, kauniisti, kiitettävästi ainoastaan, jos hän on oppinut ja tottunut yleensä suorittamaan tehtävänsä hyvin. - Se siitä. Sitten siirryn toiseen asiaan. Muistatte, että kun vuosikokouksessa jäseniä installoidaan, silloin otetaan heiltä lupaus. Mikä lupaus? Lupaus käyttää kieltään- (sivu 66.)

oikein, lupaus hillitää kieltään. Minkätähden otamme Ruusu-Ristissä jäseneksi vihkimisessä tällaisen lupauksen? Sentähden, että se, nimittäin kielen väärinkäyttö ja kykenemättömyys hillitää kieltä, on erikoisesti nykyajan ihmisten paheita. Se on pahe, joka on ihmiskunnassa kasvanut rinnatusten älyn kanssa. Sitä myöden kun äly kasvaa, sitä myöden kasvaa arvostelukyky, sitä myöden kasvaa vertailukyky, sitä myöden kasvaa kriittillinen kyky. Tämä on kaikki hyvää, tämä on kaikki järjelle välttämätöntä. Järjen täytyy tulla teräväksi, läpitunkevaksi, arvostelevaksi, kriittiseksi. Mutta vanha sääntö on: Järki on oikeutettu käyttämään arvostelukykyä, läpitunkevaa terävyyttä ja kritiikkiä ainoastaan totuuden ja valheen tasoilla, siis ainoastaan teoreettisissa, tietopuolisissa, aatteellisissa asioissa, ei persoonallisen ihmisen suhteen. Kaikki viisaat kuten tiedätte, ovat sanoneet, että meidän ei tule tuomita toisiamme. Jeesus Kristus sanoo: »Älkää tuomitko, ettei teitä tuomittaisi. Sillä millä mitalla te mittaatte, pitää teillekin mitattaman». Me prostituoimme järkemme, jos käytämme sitä toisten tuomitsemiseen tai arvostelemiseen. Meillä ihmisinä ei ole oikeutta muuhun kuin veljelliseen rakkauteen. Meidän ei tarvitse huolehtia toistemme vioista, epätäydellisyyksistä. Meidän ei tarvitse kääntää silmiämme toisten heikkouksiin. Me olemme semmoisesta velvollisuudesta vapaat. Miksi olemme vapaat? Syy on hieman nöyryyttävä. Syy on siinä, että me itse emme ole toistemme yläpuolella. Ne, jotka ovat ja joita nimitämme täydellisiksi olennoiksi, Mestareiksi, Adepteiksi, ne ovat samalla- (sivu 67.)

näkemisessään niin laajakantoisia, niin etäälle tähtäviä, etteivät kykene tuomitsemaan. Me ainoastaa, jotka kuljemme yhdessä suuressa erämaassa toisiimme kahlehdittuna, me ainoastaan huudamme toisillemme, kun hermostumme: » etkö huomaa, kuinka sinä estät meidän kulkuamme, kun säilytät noita paheita. Luovu niistä». Mutta jos tahdomme pyrkiä niiden joukkoon, jotka kulkevat meidän edellämme, jotka opettajina ja Mestareina ja tien viittojina kulkevat edellä ja aivan kuin heiluttavat ihania, suuria lippuja, silloin meidän täytyy unohtaa arvostelut, moittimiset, tuomitsemiset ja ainoastaan katsella niitä ihania olentoja, jotka ovat kahleista vapautuneet. Ainoastaan siten mekin saatamme kahleista vapautua. Auttamisen tarkoituksessa on meille asetettu Ruusu-Ristissä jäseneksi vihkimisessä lupaus hillitää kieltämme. Se on tarkoitettu itse kullekin avuksi. Meidän sääntömme Ruusu-Ristissä on oleva: ei ikinä lausua toisista ihmisistä alentavaa arvostelua, moittivaa sanaa, Ei ikinä sekaantua

pyytämättä toisen persoonallisiin asioihin. Ei ikinä kallistaa korvaamme toiselle, jos hän tahtois ryhtyä panettelemaan. Meidän tehtävämme ja velvollisuutemme R.R:tin jäsenenä on silloin sanoa: »älkää puhuko, älkäämme ajatelko mitään semmoista». Ja jos kuuntelemme, menkäämme silloin asianomaisen henkilön luo, kysykäämme häneltä, ennenkuin häntä epäilemme ennenkuin häntä arvostelemme Älkäämme missään tapauksessa levittääkö huhuja. Tämä on suora ja selvä velvollisuutemme, jos tahdomme toteuttaa R-R:tin henkeä, toisinsanoen: kulkea sillä tiellä, joka- (sivu 68.)

vie totuuden Jumalan luo. Tämä on ihana, riemukas tehtävämme. Eikä kukaan esoteerinen opettaja, kuten esim. madame Blavatsky puhu erikoisesti arvostelun, tuomitsemisen, panettelun, huhujen vaarallisuudesta siinä mielessä, että hän tahtois suojata itseään. Maailma kyllä joka tapauksessa pitää huolen siitä, että sen henkisiä auttajia väärinkäsitetään, leimataan Jumalan pilkkaajiksi, pettureiksi, yleisen hyvän vastustajiksi. Niin on tapahtunut kaikille Jeesuksesta lähtien. Vaan yksinomaan sitä varten, että semmoisesta kiellosta olisi apua pyrkijöille itselleen. Me tässä R-R:ssä muodostamme aivankuin perheen, ja minun täytyy ilolla todeta, että olen alusta lähtien ja pitkin matkaa tuntenut mitä suurinta ja kauneinta rakkautta, ymmärtämystä ja veljeyttä tulvehtivan meidän kokouksista ja jokaisesta meidän jäsenestä. Jokaisen sydän on minun silmissäni kuin tuikkiva tähti. Sentähden olkoot nämä kaikki neuvot annetut uudestaan ja uudestaan juuri sitä varten, että voisimme säilyä ehjänä sopusointuisena perheenä ja varjella itseämme ja varjella itseämme nykyajan suurimmasta siveellisestä vaarasta. Kolmas asia on käytännöllinen okkultinen opetus. Jos rehellisesti, vilpittömästi tahdomme oppia tuntemaan itseämme, silloin kyllä pääsemme selville siitä, mitä vikoja meissä on. Samalla tavalla, kun voimme joko itse tai taitavan lääkärin avulla päästä tuntemaan oman fyysillisen ruumiimme heikkouksia ja sairauksia, samalla tavalla me myöskin itse, kun olemme ajattelevia ihmisiä, saatamme päästä selville oman eetterisen käyttövälineemme heikkouksista ja vir- (sivu 69.)

heistä, sen pahoista tavoista ja sairaalloisuuksista. Kun nyt huomaamme itsessämme jonkun vian, niin meidän täytyy tunnustaa se itsellemme, Jumalallemme. Meidän täytyy sanoa: Minä olen huolimatton, tai minä olen liian altis vaikutuksille, tai minä masennun liian helposti, tai minä olen laiska, tai syön liikaa, tai valvon liikaa, tai huvittelen liikaa jne. Myöskin voimme sanoa itsellemme ruumiillisia sairauksia ajatellen: Ruumiini on liian taipuvainen päänsärkyyn, unettomuuteen, hermostumiseen ym. Meidän pitää sanoa näin itsellemme ja sitten lisätä: »Velvollisuuteni ja tehtäväni on tästä päästä, voittaa tämä este. Millä tavalla voin ja osaan sen tehdä?» Nyt näytän esimerkillä tämän. Olettakaamme, että joku meistä sanoo itselleen: »Minä olen liian masentunut, masentuvainen ja liian vähän energinen, minulla ei ole kylliksi initsiatiivi- eli aloitekykyä. Minun on voitettava». Silloin hän, joka näin tunnustaa, tuntee sisässään, että hänen velvollisuutensa on siitä päästä. Hän menettelee seuraavasti: Hän istuu mukavaan asentoon, ei mietiskelyasentoon, tai hän paneutuu pitkälleen. Hän ottaa semmoisen asennon, että tuntee täydellisen levon tilan. Tuntuu kuin kaikki höltyisi, ei mikään ole jännitettynä millään tavalla. Siinä tilassa hän sanoo itselleen. »Tästä lähtien en millään tavalla enää masennu, vaan olen täynnä energiaa ja initsiatiivi». Hän sanoo tämän itselleen uudestaan ja uudestaan. Hän sanoo tämän uudestaan tusinan, 2 tusinaa kertaa ja niin nopeasti, ettei ehdi tulla mitään ajatuksia. Tämän vanhan okkultisen tempun hän tekee niin usein kun- (sivu 70.)

tahtoo ja voi, mutta joka päivä ja esim. silloin kun hän tuntee itsensä hieman väsyneeksi, rasittuneeksi, uniseksi. Silloin sopii toistaa tätä suggestiota vaistomaisesti, voisi melkein sanoa idioottimaisesti,

niinkuin esim. katolilaiset rukousnauhaa käsittelevät. Tämä on semmoinen vanha siveellinen ja ruumiillinen terveystapa, joka aina on tepsinyt ja aina tepsii. Jos meillä on ruumiillisia tuskia tai hermoaivoja, jotka häiritsevät työtä esim., niin meillä on oikeus suggeroida ne pois sanoen: niitä ei ole. Ja meidän ei huoli silloin kieltää, ei käskää kieltävästi, vaan positiivisesti. Jos esim. hammasta särkee, niin me sanomme: pakoiutus menee, menee - ja se menee. Me kärsimme paljon turhaan, ja kärsimme ei ainoastaan ruumiillisia kipuja turhaan vaan myös ruumiillisten tapojen heikkouksia. Kun ajattelemme asian selväksi ja huomaamme, ettemme tahdo olla laiskoja, tai tahdomme hillitä kieltämme, niin me opetamme sen itsellemme. Mitä varten säilyttäisimme sairaalloisen heikkouden? Mitä varten meillä pitää olla kieli, jonka herroja emme ole? Miksi meidän pitää loukata toisia ihmisiä, esim läheistä omaista, ja ajattelemalla samalla sellaista, jota saamme katua? Me emme ole sisässämme niin pahoja, me emme tarkoita niin pahaa. Se on vaan vuosituhansien perintöä tämä meidän heikkoutemme ja orjuutemme. Nyt päätämme siitä vapautua. Ja vapautuminen tpahtuu sen fyysillis-eetterisen alitajunnan avulla, joka tottelee suggestioa ja ainoastaan suggestioa eikä järkisyytä. Veljenne ja palvelijanne

Pekka Ervast (sivu 71.)

EPISTOLA N:o 8.

(Jatkoa epistolaan n:o 6)

Veljet.

Madame Blavatsky ei elänyt monta vuotta sen jälkeen kun esoteerinen osasto oli perustettu. E. S. Perustettiin vuonna 1888 ja H. P. B. Kuoli vuonna 1891, niinkuin muistamme. Hän ei siis kauankaan ollut tilaisuudessa lähemmin ja sisäisemmin opettamaan niitä teosofeja, jotka liittyivät hänen oppilaikseen. Kuitenkin saattoi hän jo nähdä ja kokea, että vaikeuksia tulisi ilmaantumaan uudenseläisiä, toisenlaisia, nyt kun oli teosofeja, jotka itse alkoivat kasvattaa ja kehittää itsensä H. P. B:n esoteeristen neuvojen mukaan. Noiden teosofien joukossa saattoi olla sellaisia, joiden sielussa eli kunnian- tai vallan himo, ja silloin oli luonnollista, että he saattoivat saada häiriöitä aikaan. Niinpä oli Amerikassa eräs jäsen professori Elliot Coues, joka pian näytti omituisia oireita. Hän oli erään perustamansa looshin puheenjohtaja, mutta (sivu 72.)

Hän olisi tahtonut päästä koko Amerikkalaisen Teosofisen Seuran johtoon ja vehkeili monella tavalla syrjäyttääkseen mr. William Judgen, joka aina oli ollut Amerikan varsinainen johtaja. Professori Coues itse oli erikoisen lahjakas, oppinut, sivistynyt, rikas ja kuuluisa mies. Hän oli tiedemies ja kirjailija. Hän mielestään toi kunniaa mukanaan Teosofiselle Seuralle, ja hänen mielestään oli luonnollista, että Teosofinen Seura olisi asettanut hänet etunensä ja että madame Blavatsky olisi tunnustanut hänen suuruutensa. Hän m.m. kirjoitti madame Blavatskylle hyvin läpinäkyvän kirjeen, jossa hän itse asiassa koko kömpelöllä tavalla koetti uskotella madame Blavatskylle, että mr. Judge oli lykättävä syrjään ja hän itse, professori Coues, nostettava ansaittuun kunniaan. Mutta koska madame Blavatsky sentään oli viisaampi kuin monetkaan teosofit luulivat, ei hän välittänyt mitään professori Couesin vehkeistä, vaan antoi tuon hienon mailman miehen, tuon kuuluisan professorin tietää, että hän oli kokonaan iskenyt harhaan. Siitä professori Coues loukkaantui. Minä en mainitse tätä seikkaa sentähden, että meillä pitäisi olla mitään persoonallista ajatusta professori Couesista tai kenestäkään toisesta, mainitsen tämän

ainoastaan kuvaavana historiallisena tosiseikkana. Madame Blavatsky kuoli, Teosofinen Seura oli ainoastaan eversti Olcottin huolenpidon alaisena. Teosofinen like ja teosofia oli tavallaan saatettu oman onnensa nojaan. Ne madame Blavatskyn oppilaat, jotka olivat käsittäneet hänen työnsä ja teosofian merkityksen, olivat tilaisuudessa näyttämään, missä (sivu 73.)

Määrin saattoivat viedä eteenpäin todellista teosofista liikettä. Tiedämme että kauan ei kestänyt madame Blavatskyn kuoleman jälkeen ennenkuin syntyi tuo koko maailmaa tärisyttävä erimielisyys silloisten etevimpien esoteristien välillä, nim. mrs. Besantin ja mr. Judgen. Meidän tehtävämme ei tietenkään ole ollenkaan syventyä siihen eripuraisuuteen ja sen suuren riidan yksityiskohtaisiin seikkoihin. Meidän tehtävämme on vain näin perästä pain osata arvostella oikein, mitä silloin tapahtui. Jos me sanomme, niinkuin maailma silloin sanoi ja yhä vielä sanoo, että kaksi johtavassa asemassa olevaa henkilöä riiteli ylivallasta, niin uskon että liian pintapuolisesti, liian materialistisesti arvostelemme tapahtumia. Me emme teosofeina saata heittää tällaista alentavaa syytöstä kahden todella etevän teosofin silmille. Me emme voi sanoa mrs. Besantille enemmän kuin mr. Judgellekaan: te riitelette vallasta. Uskon että molemmat heistä silloin aivan vilpittömästi voisivat vastata meille: »mina en pyrkinyt valtaan». Siksi syvästi he olivat teosofian ymmärtäneet, siksi syvästi molemmat uskoivat ja kunnioittivat Mestareita, etteivät valtaan olisi pyrkineet. Päin vastoin toinen niinkuin toinenkin oli valmis antamaan sydämensä ja henkensä teosofian palvelukseen. Semmoinen oli varmasti heidän päiväntajuinen vakaumuksensa. – Missä sitten oli erehdys ja missä eripuraisuuden syy? Sen täytyi olla syvemmällä. Olemme ennen tässä puhuneet niistä kahdesta käsityksestä, toinen teosofian ja toinen Teosofisen Seuran merkityksestä, jotka käsitykset painoivat leiman- (sivu 74.)

sa ja heidän tietämättään jakoivat heidät eri leireihin. Ne, jotka käsittivät teosofian sillä tavalla kuin madame Blavatsky, ne jotka aina ajattelivat, että H. P. B. Oli Mestarien varsinainen lähettiläs, joka tiesi mihin suuntaan teosofisen liikkeen piti kulkea, ne eivät koskaan ajatelleet omia tai toisten persoonallisuuksia, seuran mainetta, jäsenten etevyyttä, jäsenten kehitystä jne. Kun näin perästäpäin katselemme tuota suurta teosofista konfliktia, täytyy meidän tunnustaa, että mr William Judge aina asettui samalle kannalle kuin madame Blavatsky ja aina viittasi madame Blavatskyn. Toiselta puolen meidän täytyy tunnustaa, että mrs Besant ja muut etevät esoteristit sillä puolella vähitellen alkoivat puhua siitä, Kuinka »teosofian tieto kasvoi, meni eteenpäin, lisääntyi, suureni ja kirkastui, Kuinka yhä suuremmat näköalat avautuivat, Kuinka myöhemmin saattoi nähdä selvemmin ja kirkkaammin kuin madame Blavatsky». Sanon »vähitellen», sillä muistamme, että mrs. Besant on aina ollut täydellisesti vilpitön rakkaudessaan madame Blavatskya kohtaan. Tämä ei ole minun puoleltani minkäänlainen arvostelu mrs Besantista. Tämä on vain viittaus siihen, Kuinka nuo pohjimmaisat käsityskannat saattoivat olla erilaisia. Ajatellessamme Teosofista Seuraa sinään huomaamme, Kuinka juuri tänä aikakautena madame Blavatskyn kuoleman jälkeen, kun alkoi ilmestyä uusia tähtiä teosofisella taivaalla, kun ilmestyi lahjak- (sivu 75.)

kaita, psyykkisillä kyvyillä varustettuja opettajia ja opetuslapsia, kuinka silloin samalla Teosofisessa Seurassa alettiin kiinnittää huomiota persoonallisuuksiin. Ruvettiin persoonallisuuksia ihannoimaan, pitämään johtajinaan, seuraamaan, uskomaan. Samalla ruvettiin myös persoonallisuuksia arvostelemaan, panettelemaan, väärin käsittämään, epäilemään ja vihaamaan. Meidän täytyy tunnustaa että olemme pitkin matkaa tähän päivään saakka eläessämme läpi kaikkien teosofisten vaiheiden, yhä vain jatkaneet tätä huomion kiinnittämistä kuolevaisiin persoonallisuuksiin. Emme ole vielä täysin oppineet, että totuuden etsijän eteen ei aseteta kysymystä siitä, missä määrin hän osaa oikein

arvostella, oikein seurata yhtä ihmistä, vaan että totuuden etsijän eteen asetetaan kysymys siitä, missä määrin hän osaa ymmärtää ja seurata itse totuuden pyhää henkeä, joka on yhtä lähellä häntä kuin toisiakin. Emme ole vielä oppineet sitä että olemme kaikki vielä, että meidän täällä maan päällä pitäisi tukea ja auttaa toisiamme. Sillä kun me mielestämme löydämme jonkun ihmisen, joka voi meitä johtaa, emme vielä ole oppineet sitä, että ihminen, joka on antautunut meille johtajaksi, ei ole johtajamme siinä merkityksessä ja sitä varten, että meistä tulisi lammasmaa, vaan sitä varten, että me oppisimme veljellisesti rakastamaan toisiamme. Sillä, jos joku ihminen, nimitettäköön häntä mrs. Besantiksi, mr Judgeksi tai tohtori Steineriksi tai miksi tahansa, annetaan jollekulle ihmisryhmälle johtajaksi, niin tämä tapahtuu sen nojalla, että hän rakastaa niitä ihmisiä, jotka hänen luokseen tulevat. Hän ei voi- (sivu 76.)

olla ketään rakastamatta. Hän ei voi tuntea ketään kohtaan muuta kuin mitä sydämmellisintä lämpöä, lempeyttä ja auttamishalua. Sentähden toteutuu aina tällaisissa tapauksissa, mitä Jeesus Kristus sanoo: »rakastakaa toisianne sillä rakkaudella, jolla minä teitä rakastin». Kun katselemme meidän teosofista historiaamme näemme, että ne ihmiset, ne teosoofit, jotka kerääntyivät johtajien ympärille, eivät aina ja joka paikassa ja joka suhteessa ole jaksaneet rakastaa toisiaan. Kaikki he koko sydämellään rakastavat johtajiaan – mutta sehän on lahja, mikä heille on annettu, sen rakkauden he ovat saaneet Jumalalta lahjaksi. Mitä heidän tulisi antaa vastalahjaksi? Rakkauden toisiinsa. Niinkuin Jeesus Kristus sanoo Pietarille: »rakastatko minua, Simon Pietari?» »Sinä tiedät Herra, että minä rakastan Sinua», vastasi Pietari. Ja Jeesus kysyi tämän kolme kertaa. Ja Pietari vastasi yhä suuremalla tunteella: »tietysti minä rakastan Sinua». »No niin», sanoi Jeesus, »kaitse sitten lampaitani». Tämä oli vertauspuhetta ja merkitsi: rakasta silloin niitä toisia joita minä rakastan. Siinä se on koko salaisuus, johtajien ja johdettavien elämän takana. Madame Blavatsky sai nähdä – Mestari näytti hänelle -, että teosofisessa liikkeessä kävisi samalla tavalla, kuin ennen aina tämän kaltaisissa liikkeissä oli käynyt. Hän sai nähdä, että ilmaantuisi useita johtavia kykyjä, hän sai myös nähdä, että sen kautta teosofinen like itse asiassa haaraantuisi monenlaisiin seuroihin. Hän surukseen kyllä katseli sitä seikkaa. Hän olisi mielellään suonut, että itse teosofian sano- (sivu 77.)

ma, teosofinen elämänymmärrys olisi ollut kaikille teosoofeille niin kirkastunut, niin selvä, ettei heidän olisi tarvinnut jakautua puolueisiin niin sanoaksemme, samalla kun he ryhmittäytyivät eri johtajien ympärille. Kuitenkin hän näki ja ymmärsi, että teosofisen liikkeen voima ja elämä olisi siinä, että ilmaantuisi yhä uusia esoteerisia kykyjä. Jos vain kaikille teosoofeille voisi olla itse teosofinen veljeys, elämän perustotuus selvänä, niin ei noiden eri johtajien eikä noiden eri ryhmien tarvitsisi olla, sanoisinko »sotajalalla keskenään». Totuushan joka tapauksessa on yksi niinkuin elämä on yksi, vaikka me ihmiset käytämme eri nimityksiä. Vuonna 1888, 13 vuotta teosofisen liikkeen perustamisesta, avattiin esoteerinen osasto. Kun menemme 13 vuotta eteenpäin, tulemme vuoteen 1901, niihin aikoihin alkoi uusi vaihe teosofisen liikkeen ja esoteerisen teosofian historiassa. Sillä silloin tuli tohtori Steiner Saksassa teosofiksi ja toi mukanaan syvemmän ja detaljeista rikkaamman käsityksen siitä mystillisestä Kristuksesta, josta madame Blavatsky oli opettanut teosofian yhtenä tärkeänä opinkappaleena. Näin perästäpäin katsoen saattaa hyvällä syyllä sanoa, että mitä tohtori Steinerin Kristus-opetuksessa on totta, kirkasta ja kaunista, se on sitä, että hän meille teosoofeille toi mystillisen Kristuksen lähemmäksi. Mitä hänen opetuksessaan on sellaista, joka tuntuu aivan kuin eristävän hänen antroposofiansa varsinaisesta teosofiasta, se on vähemmän tärkeätä. Kun menemme 13 vuotta eteenpäin vuodesta 1901, (sivu 78.)

joudumme vuoteen 1914, joka oli suuren maailmansodan alkuvuosi. Sota myöskin oli kutsuttu ihmeellisellä tavalla mullistamaan ja panemaan koetukselle koko teosofista, esoteerista ja okkultista

maailmaa. Uskallanko sanoa, että se sama vuosi 1914 myöskin teki minut itsenäiseksi esoteerisessa maailmassa? En olisi sitä ennen osannut ajatella, että minun pitäisi siesta teosofisessa liikkeessä omaperäisenä, vastuunalaisena Mestarien sanoman julistajana. Siitä vuodesta lähtien aloin ymmärtää ja tietää, että minunkin piti ottaa päälleni semmoinen samalla raskas ja ihana velvollisuus. Ensi kerralla tahdon sentähden kertoa vähäisen teosofian okkultisista vaiheista täällä Suomessa.

Veljenne ja palvelijanne

Pekka Ervast (sivu 79.)

EPISTOLA N:o 9.

Veljet.

Syy, miksi pyysin, että ajattelisimme pienessä meditatioissa toisiamme rakkaudella ja Te minua ystävyydellä oli se, että tänä päivänä aion puhua teille, niinkuin viimein lupasin, vähäsen Suomen teosofisen liikkeen okkultisesta historiasta, ja luonnollista on silloin etten voi puhua mitään semmoista, joka olisi yleisesti tunnettua, vaan että minun täytyy puhua semmoista, joka on minulle persoonallisesti tuttua, siis tavallaan itsestäni. Sentähden täytyy minun pyytää, että muistuttaisimme mieliimme olevamme toistemme ystäviä ja suhtautuvamme toisiimme luottamuksella. Sillä muutenhan en minäkään voisi puhua semmoista, joka on yksityisluontoista ja siis tavallaan, mailman kannalta kats oen, uskomatonta. Tutustuin teosofiaan 1894 tammikuussa, jolloin teosofia oli ollut tunnettu Suomessa noin kolmisen vuotta. Samana vuonna näet, kun madame Blavatsky kuoli, tuli teosofian aalto tänne Suomeen. Sanoma- (sivu 80.)

Lehti Nya Pressen julkaisi silloin vuonna 1891 artikkelisarjan teosofiasta. Ei täyttä kolmea vuotta sen jälkeen kun olin teosofiaan tutustunut, tapahtui minussa semmoinen henkinen muutos, jota voisimme nimittää vaikka uudestisyntymiseksi. Silloin opin tuntemaan taivaallisen Isäni ja Jeesuksen Kristuksen mystillisenä todellisuutena. Tämä tapahtui lokakuussa 1896 ja pari vuotta sen jälkeen, tammikuussa 1898, olin ensimmäistä kertaa tietoisena ulko fyysillisestä ruumiistani ja tapasin kaksi Mestaria (Ei Jeesusta, vaan kaksi muuta Mestaria). Sen perästä jouduin sangen omituiseen sielullis-ruumiilliseen tilaan. Olin mielestäni aivan vieras olento tässä näkyväisessä maailmassa. Minusta tuntui, että oli mahdotonta jatkaa olemista fyysillisellä tasolla. Olin äärimmäisyyksiin saakka herkkä psyykkisesti. En tahtonut mitenkään voida kestää toisten värähtelyjä. Ajatukseni ja tunteeni olivat lakkaamatta semmoisessa maailmassa, joka ihmiselle oli kerrassaan tuntematon ja käsittämätön. Ne olivat jonkilaisessa siveellis-henkisessä maailmassa. On hieman vaikeata kuvata tätä 22 vuotiaan ihmisen mielentilaa. Enkä sitä nyt näin vanhempana kiitä enkä merkillisenä pidä. Olihan siinä jotain heikkoa. Melkein joka päivä rukoilin ja sanoin »Jumalani, enkö saa lähteä johonkin kauas metsään. Enkö saa rakentaa itselleni mökkiä jonnekin syrjäisen järven rannalle, missä ei kukaan ihminen minua näkisi? » En ymmärtänyt mitä olisi minulla tekemistä ihmisten maailmassa, sillä varmasti ei kukaan käsittäisi sitä, minkä mina tutuudeksi näin. Mestarin täytyi todella selittää nuorukaiselle, ettei- (sivu 81.)

Hän olisi ihmisten maailmaan syntynyt, eleei hänellä olisi siinäkin jotain työtä ja tehtävää edessä. Mestari myös kerran lohdutti minua heikkoa ja vähäuskoista sillä, että hän näytti minulle taivaallisen ihanan näyn. Sen yksityiskohtia en tahdo tässä kuvata, mutta näyn sisältö oli siinä, että »sininen ritari» aina suojaisi fyysillistä persoonallisuuttani, toisen tai toisen ihmisen muodossa. Kuitenkin epäilin ja

epäroin enkä selvästi nähnyt, mitä voisin tehdä tässä maailmassa (vaikka ennen nuorempana olin paljonkin unelmoinut sekä kirjallisesta että taiteellisesta työstä), ennekuin vuonna 1899 Kristianiassa Norjassa tapasin salatieteilijäksi sanotun miehen, joka teki minuun voimakkaan vaikutuksen. Kun keskustelin hänen kanssaan tunsin selvästi, kuinka oma minäni tuli tietoiseksi fyysisessä maailmassa. Hän osasi aivan kuin vetää henkisen ihmiseni alas päivätajuntaan ja antoi sille fyysisen muodon. Hän sanoikin: »Sinun tehtäväsi on kulkea elämässä ihmisten keskellä, lähteä ulos maailmaan ihmissielujen herättäjänä, sinulle kyllä selviää vielä, mitä sinun erikoisesti on tehtävä. Pääasia onkin, että tehtävän henkinen tausta on aivan selvä». Vuosisadan vaihteissa selvisikin minulle kuin itsestään, että minun piti tehdä teosofista työtä suomen kielellä, jota kieltä en oikeastaa osannutkaan. Oppiakseni suomenkieltä syvennyin suomalaiseen kirjallisuuteen. Olin kyllä sitä ennen aloittanut teosofista kirjaa suomenkiellä ja kirjoittanutkin sen valmiiksi, mutta se oli ollut enemmän itsetiedotonta harjoittelua, tai miksi sitä nimittäisin. Neljä vuotta olin tehnyt työtä ja- (sivu 82.)

Valmistuin sitten »Valoa kohti» kirja, joka myöhemmin ilmestyi. Vuonna 1898 syksyllä oli minulla astraalinen kokemus, joka, vaikka sitä silloin tietänyt, oli kuin ensimmäinen rengas pitkässä ketjussa. En ollut koskaan huvitettu politiikasta. Mutta silloin jouduin eräänä yönä Pietarin talvipalatsiin, keisari Nikolai II:n luo. Olin hänen huoneessaan. Hän istui sohvalla ja mina hänen oikealla puolellaan. Sanoin hänelle: »mitä sinulla, Nikolai, on mielessä Suomea kohtaan? Etkö ymmärrä tekeväsi väärin»? Ja tämän sanottuani loin häntä oikealla kädelläni poskelle. Hän oli hämillään, mutta selitti: »no, ymmärräthän sinä, että minulla ei ole paljon valtaa». »Sinä olet itsevalti», mina sanoin. »Niin, niin mutta... » Nousin, menin ikkunan luo ja sanoin: »Katso nyt tuota suurta kaupunkia tuolla, Slinä elää lukemattomat ihmisperheet, etkö sinä tahtois tehdä heidät onnelliseksi? Niin Suomessakin on lukemattomia perheitä, joiden onnesta sinä olet vastuussa». Keisari Nikolai oli nöyrytynyt ja näytti olevan pahoillaan. »Sinun palvelijasi», sanoin hänelle, »eivät kohdelleet minua oikein, kun tulin tänne luoksesi. Ne ovat liian sivistymättömiä ja ylpeitä». »Niinkö», hän sanoi, »se täytyy korjata». Sitten hän soitti kelloa ja sisään tuli joku palvelija. Hän antoi tälle käskyn. Suuret ovet avattiin ja hovi tuli sisään. Keisari esitti minut erikoisen arvokkaana ystävänä. Enkä mina osannut muuta kuin hymyillä, kun kaikki ylhäiset hoviherat muodostivat kujan ja kumartuivat lattiaan saakka, kun keisarin rinnalla kuljin heidän velitsensä ulos ja samosin pian- (sivu 83.)

takaisin Suomeen. En tuota näkyä ollenkaan ymmärtänyt, mutta kun kerroin sen isälleni, kävi hän heti hyvin vakavaksi ja sanoi: ettei ne venäläiset nyt vain ajattelisi jotain pahaa Suomea kohtaan. Eikä tarvittu odottaa kuin muutamia kuukausia niin tuli tuo n.s. »helmikuun manifesti», jota routavuodet seurasivat. Joulukuussa 1901 istuin eräänä päivänä yksin huoneessani Helsingissä. Asuin silloin tilapäisesti tätini luona Fabianinkadun 8:ssa. Luin jotain Topeliuksen kirjaa. Yhtäkkiä lukiessani huomioni kiintyi merkilliseen kohtaan. Sanoja en muista, mutta sisältö oli tämä: »kun tutkimme Suomen Kansan historiaa pitkin vuosisatoja ja vuosituhansia huomaamme, että Suomen kansa nyt seisoo uuden ajan kynnyksellä. Kaitselmus on sille määrännyt ihmeellisen käänteen sen kohtalossa. Ennenkuin uusi vuosisata on pitkälle kulunut, vapautuu Suomen kansa Venäjän holhuunalaisuudesta ja tulee itsenäiseksi». Mitä ihmettä tämä on, että Topelius osasi todella kirjoittaa noin, mina ajattelin. Jäin miettimään tuota asiaa. Kirja putosi polveltani. Ajatus oli minulle uusi ja mielenkiintoinen. Mutta vaikka kuinka monta kertaa koetin myöhemmin katsella uudelleen sitä paikkaa Topeliuksen seä siitä että muista kirjoista, en koskaan sitä löytänyt. Luonnollisesta syystä, sillä sitä ei ollut. Se oli ollut oma harhanäköni. Mutta merkillisyys ei ollut ainoastaan tuossa harhanäyssä, noissa fyysisesti olemattomissa sanoissa, jotka mina siis jostain

astraalisesta kirjasta luin, vaan merkillisyys oli siinä, että täydellisesti uskoin ennustukseen. En tietänyt minkätähden. Vasta sen jälkeen aloin ajatuksella lukea Suomen- (sivu 84.)

historiaa, jota en koulussa enemmän kun muutenkaan historiaa ollut yhtään ymmärtänyt. Ja merkillistä kyllä, näytti minusta noiden historiallistenkin lukujeni nojalla, että Suomen kansa selvästi kulki itsenäisyyttä kohti. Suomalainen teosofinen liikkeemme oli alkanut samoihin aikoihin. Ja minä joka kirjoituksillani »Uusi aika» nimisessä lehdessä ja kirjallani »Valoa kohti», joka ilmestyi painosta vuonna 1901, olin liikkeen pannut alulle, tulin siihen henkilökohtaisesti mukaan seuraavan vuoden 1902 lopussa, kun Söörnäisten työväenyhdistyksen piirissä perustettiin ns. Teosofinen kirjallisuuskomitea: »Valon airut». Sen perästä pidin minäkin huonolla suomenkielelläni säännöllisesti esitelmää teosofisista aiheista. Liikkeemme oli päässyt hyvään vauhtiin ja »Omatunto» syntyi vuonna 1905. Mutta samana vuonna tapahtui merkillinen suurlakko, jonka jälkeen teosofinen like suomenkielellä joksikin aikaa lamaantui. Tämä marraskuun suurlakko 1905 oli okkultisesti niin tärkeä tapahtuma, että siinä oikeastaan selvisi minulle, mihinkä Suomen kansa kykenisi hyvän johdon alla. Nyt kerron Teille sen, mikä suurlakossa tapahtui ns. »kulissien» takana. Minulla oli siihen aikaan useampia hyviä tuttaviani ja niiden joukossa sittemmin kuuluisaksi tullut kapteeni Johan Kock, hän josta tuli punaisen kaartin ensimmäinen ylijohdaja, ja joka seuraavana vuonna 1906 pakeni Amerikkaan. Kapteeni Kock oli monta kertaa leikillään sanonut minulle: »anna minulle 50,000 Suomen miestä, joita minä saan harjoittaa oikeiksi sotilaiksi ja minä val - (sivu 85.)

loitan Pietarin». Se oli tosin aina sanottu leikillä, sillä hän hyvin tiesi, että kaikissa sotakysymyksissä minä olin Tolstoin kannalla, jota kantaa Kapteeni Kock itsekin piti oikeinpana. Eräänä yönä, vähän ennen suurlakkoa, sain Mestariilta kummallisen tehtävän. Etsin astraalimaailmassa Kapteeni Kockin käsiini ja sanoin hänelle, niinkuin Mestari oli käskenyt: »sinulle uskotaan nyt suuri valta, jos vannot valan». Vähän keskusteltuamme kapteeni Kock suostui. Hän lankesi polvilleen eteeni ja vannoi, että oman henkensä uhalla hän estää verenvuodatuksen. »Kun painat tämän tajuntaasi», sanoin, »niin osaat johtaa tulevia tapahtumia oikein, ja sinä saat johtavan aseman». Kapteeni Kock ei ollut pelkästään kunnianhimoinen henkilö, eikä hänelle tarjottu johtovaltaa sentähden, että hän siitä saisi kunniaan. Kapteeni Kock oli todellinen ihmisystävä ja sydämestään kaikkea sotaa vastaa, niin sotamies kuin olikin. Sentähden hän Mestarin mielestä oli sopiva auttaja, kun oli kysymyksessä rauhan säilyttäminen. Sanoin hänelle vielä siinä samassa tilaisuudessa: »älä pelkää ettei sinulle riittäisi henkistä voimaa ja uskoa. Teosofinen työ on luonut täällä henkimaailmassa voimakkaita virtauksia. Tämä kerätty voima tulee olemaan sinun käytettävänäsi». Minä elin silloin Oulunkylässä ja muutama päivä tämän astraalisen tapahtuman jälkeen syttyi suurlakko. Kummallista kyllä kapteeni Kock saavutti aivan keskeisen johtoaseman Helsingissä, ja mikäli minulle on kerrottu ja todistettu, oli juuri hän viisaalla menettelyllään tilaisuudessa estämään veren- (sivu 86.)

vuodatusta, joka sangen lähellä uhkasi. Punaiset ja valkoiset syntyivät silloin, ja heidän välinsä uhkasi käydä kovin kireäksi. Voitte ymmärtää, rakkaat ystävät, että minulle tuo kokemus oli suuremmoisiksi opetuksiksi. Minusta tuntui selvästi, että jos me täällä Suomessa voisimme omaksua tosi henkisen näkökannan väkivaltakysymyksessä, niin me hyvin pian vapautuisimme kaiken vieraan vallanalaisuudesta ja loisisimme paradiisiin Suomeen. Seuraavana vuonna kirjoitin ensimmäistä kertaa »Omaantuntoon» Suomen kansasta, sen kulttuurimahdollisuuksista ja tulevaisuudesta. Teosofinen työni tuli myöskin tämän jälkeen itsetietoisemmaksi ja tähtäsi myös aina Suomen kansan vapauteen ja onneen. Nyt minun täytyy sanoa teille, että varsinkin suurlakosta lähtien, mutta jonkun verran jo siitä lähtien, kun olin saanut tietää Suomen tulevaisuudesta, olin saanut kantaakseni raskaan taakan, aivan

kuin painavan ristin. Aina oli minulla mielessä, kuinka kovasti tässä täytyy ponnistaa ja tehdä työtä, jotta Suomen kansa tulisi itsenäiseksi. Tuntui, että Suomen kansan epäitsenäisyys ja orjuus olivat ikäänkuin minun hartioillani ja että minun oli se heitettävä päältäni. En osaa kuvata sitä tunnelmaa, jossa aina elin. Se oli samalla niin raskas, niin surunvoittainen, niin tuskallinen ja samalla niin uskoa ja toivoa uhkuva. – Vuonna 1910 syksyllä oli taas muuan mieleenpantava kokemus henkimaailmassa. Leo Tolstoi, jonka kirjoihin olin nuorena tutustunut, jonka elä- (sivu 87.)

mänymmärrys oli minulle äärettömän läheinen ja jota olin aina ihailnut, vaikken personallisesti häntä tuntenutkaan, tuli eräänä yönä Suomeen tapaamaan minua. Hän puhui ensin siitä, että hän nyt pian jättää fyysillisen mailman. Sitten hän sanoi tulleen minun luokseni pyytämään, että mina ottaisin nämä kansat, maat ja valtakunnat johtooni ja suojelukseeni, kun hänen täytyy poistua näyttämöltä. Hän oli kantanut Venäjän kansan taakkaa. Jos tämä kansa johdettaisiin oikein, niin se voisi käytännössä elää todellista kristillistä elämää, siis elää Kristuksen jäljissä ja elää niinkuin veljien tu lee. Mutta, hän sanoi, huono johto voi juuri vetää sen kansan turmioon. Hän ei tarkoittanut, että mina osaisin jatkaa hänen työtään Venäjällä, mutta hän sanoi selvästi näkevänsä, että jos Suomen kansa kulkisi semmoiseen suuntaan, johon mina viittasin, niin se voisi vetää mukanaan Venäjänkin kansan, ohjata sen kulkua ja johtaa sitä oikein, sillä Suomessa oli vanhaa tietoa. Suomen kansa oli luonteeltaan syvällisempi, järkevämpi ja kylmempi kuin Venäjän kansa. Tolstoi sai sieluni täyteen liekkiin. Kuvaamattoman ihana oli hänen oma henkinen persoonallisuutensa. Minä tietysti sanoin häntä täydellisesti ymmärtäväni ja hyväksyväni sekä lupasin tehdä voitavani. Samana syksynä lähdin kietomatkalle useampiin teosofisiin loosheihin ja puhuin joka looshissa Suomen tulevaisuudesta, sen tulevasta itsenäisyydestä sekä teroitin heille, että meidän kaikkien piti valmistua vastaanottamaan uutta aikaa, sillä meitä - (sivu 88.)

teosofeja kutsuttaisiin olemaan opettajia siinä uudessa ajassa. Sitä samaa teroitin erikoisesti myös ensimmäisillä teosofisilla kesäkursseilla vuonna 1912. Jätämme nyt jatkon ensi kertaan näistä asioista. Pyydän kumminkin, että näissä tämmöisissä okkultistisissa tapahtumissa ei oikeastaan minun personani, fyysillinen puoleni ole muuta kuin symboli. Vaikka tietysti olen juuri sanallisesti ollut tuolla tavalla kaikessa mukana, niin olen kuitenkin aina ajatellut, että varsinkin tuommoisissa historiallisissa näyissä ja ilmestyksissä tuntuu vain siltä, ikäänkuin itse olisi aktiivisesti läsnä, mutta etten silti su inkään ole oikeutettu sen nojalla ajattelemaan mitään erikoisempaa itsestäni.

Veljenne ja palvelijanne

Pekka Ervast. (sivu 89.)

EPISTOLA N:o 10.

Veljet.

Suurlakon okkultisten kokemusten jälkeen ja siitä saakka, kun minulla oli ollut tuo näky Suomen tulevaisuudesta, josta viimein kerroin, olin hieman omituisessa ja vaikeassa asemassa täällä Suomessa. Uskoin vahvasti (ja itse asiassa sanoin aina itselleni, että tiesin) että Suomi tulisi itsenäiseksi, uskoin niinikään vahvasti, että Suomen kansalle tarjoutuisi harvinainen historiallinen tilaisuus. Tarjoutuisi tilaisuus alottaa aseettomana ja ulkonaisesti ikäänkuin turvattomana uutta sivistyskautta. Olihan minulla ollut selvästi todistava kokemus siitä, että hengen voima on suurempi kuin miekan. Nyt siis näin, että jos Suomen kansan sisäinen henki heräisi tietoiseksi kansan yksilöissä, niin tämän kansan ei tarvitseisi

turvautua tuleen ja miekkaan saavuttaakseen itsenäisyytensä. Samalla näin, että Suomen kansalle täten tarjoutuisi erikoinen tilaisuus näyttää muulle maailmalle esimerkkiä. Tähän kaikkeen oli kuitenkin- (sivu 90.)

Välttämätöntä, että teosofinen elämänymmärrys tunkeutuisi kansaan ja valtaisi sen mielikuvituksen ja sisäisen elämän. Sillä jolleivät ihmiset uskoneet kaikkien ihmisten ja kansojen henkiseen yhteyteen, jos eivät uskoneet, että ihminen on iankaikkinen jälleensyntyvä henkiolento, kuinka he sitten saattaisivat uskoa hengen ja sanan voimaan väkivallan ja miekan kustannuksella? Vanhat suomalaiset tietäjät olivat kuitenkin uskoneet sanan voimaan, hengen voimaan. Sentähden ajattelin ja kuvittelin, että nykyinenkin kansa saattaisi niin uskoa. Ainakin olin mielessäni varma siitä, että teosofit tämän ymmärtäisivät. Tosin olin aina ihmetellyt sitä, että mrs. Besant jossain teoksessaan oli puhunut sodan suuresta kasvattavasta merkityksestä. Mutta päähäni ei ollut juolahtanut, että tällainen hänen lauseensa oli otettava vakavalta kannalta. Kun sen luin syrjäytin hänen sanansa heti mielestäni tuolla anteeksiantavalla ajatuksella: hän ei luonnollisesti ole sotakysymystä tutkinut ja ajatellut. Mielestäni oli niin selvää, että ihminen joka todella ajatteli sotaa realistisena ilmiönä, ei voinut sitä pienimmäsäkään määrässä kannattaa, korkeintaan vaan ajatella sitä välttämättömäksi pahaksi. Tunsin siis että minulla oli erikoinen sanoma Suomen kansalle. Oli levitettävä teosofinen elämänymmärrys, mutta samalla teroitettava se puoli siitä elämänsäköisyydestä eli todellinen veljeysaate, joka teki väkivallan ja miekan käytön mahdottomaksi. Sitä ei yleensä niin selvästi painostettu yleismaailmallisessa teosofisessa kirjallisuudessa. – Joskus ihmettelin, että sitä asiaa ei oltu selvemmin esitetty- (sivu 91.)

mainitussa kirjallisuudessa. Kun maailman sota 1914 alkoi, en osannut olla huudahtamatta sielussani: Teosofinen Seura ei siis ollut aivan tietoinen tehtävästään, koska se ei osannut estää tätä maailman sotaa. En silloin vielä nähnyt yhtä selvästi kuin tänään, että teosofisen liikkeen niin sanoaksemme ajallinen, historiallinen tehtävä olisi ollut aikaansaada ymmärtämystä kansain kesken, että väkivallan käyttö sodan muodossa olisi käynyt mahdottomaksi kansain välisten asiain ratkaisussa. Sanoihan madame Blavatsky itse: »jos emme saa teosofista sanomaa leviämään ihmisten ja kansain keskuuteen, tulee Europalle niin vaikea aika, että mitään senkaltaista mitä väkivaltaan, julmuuteen, ruttoihin ja vallattomuuksiin tulee, ei ole ennen kuultu». Kun sota syttyi elokuussa 1914, muistan hyvin, kuinka kävelin huoneessani edestakaisin ja ajattelin: »nyt kaikki menee nurin». Kuitenkin uskoin vielä, että Suomi saattaisi säilyä, että meillä vielä olisi tilaisuutta pitää kiinni ihanteista. Vielä silloin, kun v. 1915 kuulin jääkäriliikkeestä, hätkähdin tosin hiukan, mutta ajattelin samalla: no, ei se ole vaarallista; muutamain nuorten innostus Suomen itsenäisyyssaatteen puolesta purkautuu sellaiseen muotoon, että he ajattelevat: »meidän täytyy päästä irti Venäjästä, vaikkapa väkivoimalla». Enkä sittenkään vielä ottanut uskoakseni, että Suomikin oli vaarassa, vaikka kerran v. 1915 näin seuraavan näyn: Katselin ylhäältä kuinka täällä Suomessa kaksi armeijaa seisoivat vastustusten. Toisen armeijan tiesin olevan venäläisen, toisen taas ajattelin, otaksuin ja- (sivu 92.)

tunsin olevan ruotsalaisen. Ihmeekseni näin, että joukko suomalaisia meni venäläisten armeijaan ja kysyin itseltäni: kuinka tuo on mahdollista? Vaikka hyvin tiesin, että me olimme Venäjän vallan alla ja että Ruotsin kansa oli meille tavallaan vieras ja Suomen kansalle ehkä hieman vastenmielinen, tuntui minusta sittenkin luonnolliselta, että ruotsalaisten puolelle piti suomalaisten mennä ja näyssäni menikin suuri joukko ruotsalaisten armeijaan. En pannut suurempaa huomiota tälle näylle, koska vielä uskoin, että Suomen kansan ei tarvinnut sekaantua mihinkään taisteluun. Maaliskuussa v. 1916 oli minulla taas poliittinen ja kuten huomaatte, erikoisen hassunkurinen okkultinen kokemus. Eräänä aamuna mietiskellessäni lienen lähtenyt ulos ruumiistani, koska samassa olin Venäjän hovissa. Olin suuressa

pilarisalissa, seisoin erään pilarin takana ja kurkistin sieltä saliin. Toisessa päässä oli suuri pöytä täynnä karttoja ja papereita. Keisari Nikolai toinen istui pöydän ääressä kyljittäin minuunpäin. Ympärilläni seisoivat joukko herroja ja kenraaleja vilkkaassa neuvottelussa keisarin kanssa. Voidakseni paremmin seurata asiain menoa, tulin esille pilarin takaa. Keisari silloin huomasi minut, nousi heti ja iloisesti hymyillen nyökkäsi minulle viitaten lähestymään. Tietysti noudatin kutsua ja lähestyin hallitsijaa tervehtien. Kaikki katselivat ihmetellen, mikä minä olin ja mistä olin tullut, mutta keisari otti minua kädestä ja lausui: »no tuossa sinut taas näen, pitkä aika on kulunut siitä kun viimeksi tapasimme. (sivu 93.)

Nyt olen vihdoinkin tilaisuudessa kiittämään sinua kaikista suurista palveluksista, mitä olet minulle tehnyt». Olkoon ohimennen mainittu, että sodan kestäessä olimme muutamia kertoja olleet tekemisissä toistemme kanssa. Keisari jatkoi: »sano nyt minulle millä tavalla voin palkita sinua? » Ajattelin itsekseni, etten ollut tehnyt mitään palkintoa ansaitsevaa, mutta samalla tiesin, että tässä ei ollut kysymyksessä minun vähäpätöinen personallisuuteni. Sanoin sentähden heti keisarille: »tiedät vallan hyvin, että minulla ei ole kuin yksi toivomus: anna hyvällä itsenäisyys Suomelle». Keisari vaiken hetkisen ja lausui sitten: »sinulla on sanani, sentähden minun täytyy täyttää pyyntösi, saat Suomen vapaaksi, mutta kuitenkin asetan pienen ehdon. En anna Suomea heti vapaaksi, vaan vasta vuoden perästä, mutta en silloinkaan vielä vedä sotajoukkoni pois Suomesta, ellei Suomen kansa vuoden perästä ole osoittanut, että se osaa antaa arvoa sinulle ja kuunnella sinun ääntäsi. Jos Suomen kansa vuoden perästä tunnustaa sinut johtajakseen ja valitsee sinut kuninkaakseen tai presidentikseen, silloin otan sotajoukkoni ilman muuta pois, mutta ellei Suomen kansa ymmärrä omaa etuaan, niin annan joukkoni vielä viipyä Suomessa yhden vuoden». Muuta en muistanut keskustelustamme utltuani jälleen tajuihini. Tässä kokemuksestani kerroin heti lähimmilleni ja myöskin toisille, niin eettä ennustava näky todella nähtiin silloin. – Nimitin sitä hassunkuriseksi, koska nähtävästi sekä keisari Nikolai että minä edustimme ja symbolisoimme korkeampia olentoja, nim. kumpikin maansa- (sivu 94.)

Kansallishaltiaa. Se näky oli ennustava, sillä maaliskuussa seuraavana vuonna 1917 oli Venäjän vallankumous, jolloin Suomi tuli itsenäiseksi, mutta Venäjän sotajoukot jäivät vielä tänne. Noina maaliskuun historiallisina päivinä v. 1917 kärsin sanomattomia sielun tuskia siitä, että olin niin voimaton ja mitätön, ettei ääneni mihinkään kuulunut. Ensimmäisen yön valvoin kokonaan ja vaan kysyin itseltäni, millä tavalla saisin meikäläiset vallassa olijat ja poliitikot ymmärtämään, että jos me suomalaiset osaamme itsetietoisesti ja lujasti esiintyä, niin saamme kaikki venäläiset sotajoukot heti pois ja voimme vaikuttaa suuresti Venäjän vallankumouksen kehitykseen. Sitä varten olisi kuitenkin ollut välttämätöntä, että meidän johtomiehemme olisivat uhkuneet rakkautta Venäjän kansaa kohtaan ja osanneet ottaa venäläisiä oikealta kannalta. En keksinyt mitään keinoa, millä tämän ajatuksen olisin voinut upottaa asianomaisten Suomen miesten mieliin, ja sentähden sain vain siinä omasta mielestäni häpeään peittyneenä. Kesällä v. 1917 kirjoitin parasta aikaa erästä kertomusta, kun äkkiä kuului korvaani Väinämöisen ääni, joka sanoi: »keskeytä, sillä tärkeät ajat ovat tulossa ja sinun täytyy yrittää». Keskeytin kirjoittamisen kokonaiseksi viikoksi, jolla ajalla elin tuolloisessa Väinämöis-inspiraatioissa ja kirjoitin Teosofisen Seuran jäsenille puheen eli kirjeen, joka oli esitettävä Teosofisen Seuran vuosikokouksessa. Tuo puhe oli kokonaan Väinämöisen käskyn mukainen ja sisälsi lyhyesti sanoen seuraavaa: on tulossa erittäin vaikea- (sivu 95.)

aika Teosofiselle Seuralle ja Suomen kansalle. Ei ole muuta kuin yksi ainoa mahdollisuus estää ja ehkäistä tämän vaikean ajan tuloa. Se on siinä, että te kaikki teosofit, kaikki Teosofisen Seuran jäsenet, asetutte yhtenä miehenä minun ympärilleni ja lupaatte edes vuoden ajan noudattaa minun määräyksiäni. Jos annatte täydellisen vallan minulle ja niin paljon kuin teille on mahdollista, kannatatte minua aineellisesti,

on toivoa siitä että voimme suoriutua oikealla, inhimillisellä ja veljellisellä tavalla tästä vaikeasta meitä uhkaavasta kohtalosta (Ymmärrätte, että minulle oli hyvin outoa ja tavallaan hirmuista kirjoittaa tällainen ehdotus). Sitten tuli vuosikokous 1917, ja siinä kokouksessa tuli esille kysymys uuden ylihihteerin valitsemisesta, koska kahtena edellisellä vuotena nimenomaan jo olin pyytänyt vapautusta T. S. Ylihihteeriydestä. Minulla oli mukana vuosikokouksessa tuo kesällä kirjoittamani kirje, mutta luuletteko, että minulla oli sydäntä sitä lukea? Ei ollut. Minä todellakin silloin mielummin petin Väinämöisen luottamuksen. Vuosikokouksessa huomasin näet heti, että oli aivan mahdotonta toivoakaan minkäänlaista yksimielisyyttä. Jo kesällä 1916 oli Tietäjässä alkanut polemiikki Teosofisen Seuran tehtävästä ja työstä. Siitä lähtien T. S. Tietoisesti jakautui kahteen leiriin. Tuolla ehdotuksella minä tietysti olisin seuran jäsenten mielestä asettunut toisen leirin puolelle ja toinen olisi luonnollisesti minua vastustanut. Sen sijaan että olisin lukenut Väinämöisen ehdotuksen Suomen kansalle tai Suomen T.S:lle, rupesin jonkinlaisessa hirtehihumorissa puhumaan siitä, kuinka- (sivu 96.)

järjetöntä ja hullua oli pitää minua T.S:n ylihihteerinä, minua, joka en ollut päästäniäkään selvä, vaan näen näkyjä, kuulen ääniä ja esiinnyn kaikella tavalla mielenvikaisena olentona. Vuosikokous ymmärsikin, että oli viisainta valita toinen ylihihteeriksi, ja niin sain minä vapautusta. Heti kun meidän vuosikokouksemme oli ollut, tapahtuivat ensimmäiset mellakat («marraskuun mellakat») Turussa ja maaseudulla. Tammikuussa alkoi n.s. »punainen kapina». Kun sitten v. 1918 elokuussa pidettiin T. S:n vuosikokous kapinan jälkeen, tahtoivat osanottajat miltei väkipakolla valita minut uudestaan ylihihteeriksi. Sain heidät kuitenkin tunnustamaan Väinö Valvanteen jonkinlaiseksi ylihihteerin sijaiseksi, sillä nyt ajattelin, ettei minusta kuitenkaan tule mitään ellei olla yksimielisiä. Sentähden tahdoin esittää vielä Väinämöisen ohjelman. Ajattelin, että jos se hyväksytään nyt kun oli paljon kärsitty, niin ehkä voidaan vielä kulkea kohti valoisia päiviä. Sanoin vuosikokoukselle, että »ensi vuosikokouksessa 1919 saatte valita minut vaikka elinkautiseksi ylihihteeriksi, kunhan esitän teille ohjelmani». Ohjelman esitin sitten talven kuluessa vähän lievemässä muodossa, mutta tietysti seuran jäsenet eivät kaikki sitä ymmärtäneet eivätkä hyväksyneet. Minä puolestani silloin ymmärsin, että Väinämöisen työ on tehtävä esoteerisella tavalla, ja on edes joitakin kasvatettava käsittämään, millä tavalla meidän kansallishaltiamme tahtoo palvella Kristusta.

Veljenne ja palvelijanne

Pekka Ervast. (sivu 97.)

EPISTOLA N:o 11.

Veljet.

Käytännöllisessä salatieteessä on aina kysymys joogasta. Mitä jooga on? Se on yhtymistä Jumalaan, yhtymistä Kristukseen, korkeimpaan Itseen, minään, enkeliin. Monenlaisilla nimillä mainitut tuo mihin yhdytään. Nämä nimet kuvaavat eri puolia ihmeellisestä todellisuudesta, sillä oikein on sanoa, että joogan harjoittelija pyrkii yhdistymään Jumalan kanssa. Oikein on myös sanoa, että hän pyrkii yhteyteen korkeimman Itsensä kanssa. Se, mikä meillä täällä länsimailla on varsinaisesti uusi oppi teosofisessa julistuksessa, oli oppi ihmisen korkeammasta minästä. Kristikunta oli vajonnut uskomaan siihen, että ihminen oli kadotuksen lapsi; hänellä oli sielu, mutta se oli kadotuksen oma, ellei se Jumalan armon kautta saanut pelastua. Ihmisessä itsessä ei ollut mitään hyvää, eikä mitään hyvän toivoa. Ei hänessä

ollut mitään semmoista johon hän saattoi uskoa ja luottaa. Jumala, Kristus, oli ihmisen ulkopuolella. (sivu 98.)

Teosofian kautta tuli meille tieto, että ihmisen sisällä piilee hänen oma korkeampi, jumalallinen, kuolematon hyvä itsensä: Itse eli mina, joka on lähellä Jumalaa, ja joka on olemukseltaan yhtä Jumalan Pojan kanssa, Kristuksen kanssa. Jooga on nyt yhtymistä Jumalaan ja samalla ihmisen korkeimman minän todellisentamista näkyväisessä maailmassa. Tavallinen ihminen on kahtia jaettu, ja hän itse elää, kuten sanomme, alemmassa minässään. Korkeampi mina on hänellä takana, sisällä, yläpuolella. Joogan kautta tapahtuu yhdistyminen korkeamman ja alemman minän välillä, niin että ihminen tulee eläneeksi ylemmässä mina-tajunnassa ja siihen vähitellen yhdistäneeksi Kristuksen eli Jumalan. – Voidaksemme käytännöllisesti elämässämme toteuttaa tätä jooga-dharmaamme, niin sanoaksemme, tätä tehtäväämme, tulee meidän saada selvä käsitys omasta inhimillisestä olemuksestamme ja samoin päästä selville siitä mitä jooga on. Jooga-harjoittelun käsikirja »Patandshalin jooga-aforismit» alkavat seuraavalla lauseella: »Joogastshitta vritti niroodhah», joka suomeksi merkitsii: jooga on tshittan muunnosten ehkäiseminen. Mikä on tshitta? Sitä Sanaa käännetään eri tavalla. Europalaiset oppineet kääntävät sen »tajunta, tietoisuus». Voisi sen myöskin kääntää sanalla »mieli». Siis tuo ensimmäinen lause kuuluisi suomeksi: jooga on tajunnan vaihtelevien muotojen ehkäiseminen, tai jooga on mielenmuutosten ehkäiseminen. Tällä lauseella on Patandshali asettanut jooga-harjoittelijan- (sivu 99.)

sangen kirkkaaseen valoon. Me näemme heti millainen ihminen joogi on. Hän on semmoinen ihminen, jonka mieli on tasapainossa, joka aina on rauhallinen, sopusointuinen ja jota ei mikään järkytä. Semmoinen on siis joogin ensimmäinen tunnusmerkki. Voimme heti katsella itseämme kuin peilissä. Osaamme hermostua, häiriintyä ja joutua pahalle tuulelle, olla milloin alakuloisia milloin iloisia. Saatamme suuttua tai joutua jonkun muun intohimon valtaan. Emme siis vielä ole joogea. Jooga-harjoitteluissa ja niiden kautta meidän pitäisi saavuttaa sisäinen rauha, mielen tasapaino ja valta itsemme ylitse. Minkä yli? Ajatusten. Jooga on herruutta ajatusten yli. Mutta ajatus on sittenkin liian epätäydellinen sana. Se ei vastaa sanaa tshitta. Sentähden tutkikaamme okkultisesti, mitä sana tshitta on. Teidän täytyy nyt ikäänkuin unohtaa, mitä olette lukeneet ihmisten erilaisista käyttövälineistä ja ruumiista. Käytännöllisessä salatieteessä joudumme hieman uudella tavalla tekemisiin näiden ihmisessä olevien käyttövälineiden ja periaatteiden kanssa. Tshitta on se periaate meidän ainemaailman olemuksessamme, joka joogaharjoittelussa vaatii suurinta huomiota. Ennen kaikkea täytyy meidän oppia ymmärtämään tshittan luonnetta ja olemusta. Tshitta on tajunta, mieli, ajatus mutta samalla tajunnan ja ajatuksen elävä substanssi. Se on siis ajatusainetta, mutta myöskin samalla semmoista ainetta, jota me teosofisissa kirjoissa olemme oppineet nimittämään tunneaineeksi. Tshitta todellisuutena paljastaa meille, että ajatus ja tunne substanssi ovat- (sivu 100.)

yhtä. On olemassa yksi, käytännöllisesti yksi, salaperäinen elävä substanssi. Se ei ole ainetta sanan tavallisessa merkityksessä. Se on voimaa, mutta koska se on elävää ja itseolevaa, on sillä ilmennysmuoto, ja sentähden nimitämme sitä myös aineeksi. Kuitenkin sen aineellinen puoli on eetteriä. Tshitta-substanssia on meidän auramme täynnä, sillä se on tshitta substanssiainetta. Ruumiimme, koko fyysillinen organismimme on tshitta-substanssin täyttämä. Mehän varmasti tiedämme, että ajattelemme aivoillamme ja olemme tajuisia aivoissamme, mutta ajatusainetta on myöskin pitkin ruumiistamme. Sentähden ei ole aivan hullua sanoa, että salatieteilijän täytyy tulla tietoiseksi, tajuikeksi ja ajattelevaksi olennoksi jokaisessa ruumiin osassa. Me olemme sitä nyt jo, vaikka päivätajunassamme toimimme ainoastaan aivojemme välityksellä. Mutta me olemme pitkin organismiamme tajuisia siinä merkityksessä, että aivomme ovat hermojen kautta yhtämittaisessa vuorovaikutuksessa ruumiimme eri

osien kanssa, ja että siis pääsemme yhtämittaa aivoissamme tietoisiksi siitä mitä ruumiille tapahtuu. Enkä nyt ajattele asiaa pelkästään psyko-fysiologiselta kannalta, vaan ajattelen asiaa myöskin okkultiselta kannalta. Tutkikaamme hieman ihmisen olemusta ja hänen olemuksensa ilmenemistä fyysillisessä organismissa. Käytännöllisessä okkultismissa teemme eron kolmen inhimillisen tajuntaprinsiipin välillä: enkelin eli korkeamman minän, varsinaisen ihmisen eli alemman minän ja eläimen. Varsinainen inhimillinen tajunta toimii aivojen kautta. Se on saanut ruumiissa kor- (sivu 101.)

keimman paikan koska tämä inhimillinen eli alempi mina nykyään on hallitsevassa asemassa meidän inhimillisessä elämässämme. – Enkeli eli korkeampi mina toimii sydämen kautta ja sen läsnäolo tuntuu rinnassa, esim. Omanatuntona, rakkauden, säälin, antaumuksen ja hartauden tunteina. Se on alempana kuin alempi mina meidän ruumiillisessa organismissamme, koska emme vielä ole antaneet sille valtaa ja kunniaa. – Eläin on itsekäs, intohimoinen, nautinnonhaluinen, ainoastaan omaa personallista onnea ajatteleva. Tämä olemuspuolemme toimii, kansanomaisesti katsoen, vatsan kautta, eli navan lähellä olevan hermokimpun ns plexus solariksen kautta. On huomattava, että tietenkään emme tajunnassamme tunne emmekä ajattele vatsassa, emme myöskään ajattele sydämessä, vaan sekä navan kohdalla olevan hermokimpun että sydämen ajatukset ja tunteet, nousevat tajuntaan aivojen välityksellä, Aivoissa saattaa kyllä havaita eri paikkoja erilaisille tajuntamuodoille. Niinpä pikku aivojen kautta viestit kulkevat vatsasta. Tshitta on nyt se, jos niin tahtoisimme sanoa, astralis-menttaalinen substanssi, joka on näissä eri keskuksissa ja ottaa vastaan vaikutelmia näistä, toisin sanoen, muodostaa ajatuskuvia niistä kiihoituksista, jotka kohtaavat eri keskuksia. Jos vähäsen ajattelette huomaatte, että koko ajatus- ja mielikuvituselämämme on salaperäisyyteen verhottu. Tiedemiehet ja filosofit eivät kykene sitä selittämään. Mikä on siinä niin salaperäistä? Se, että se on elävää ja itsetoimivaa. Tshittan panee liikkeelle jokainen kiihoitus, joka kohtaa sitä ruumiin aistien- (sivu 102.)

välityksellä tai välittömästi noiden edellämainittujen kolmen keskuksen kautta. Otetaan esimerkki, jotta asia valaistuisi. Luemme kertomuskirjaa. Tuossa on painettu sivu, mutta sitä lukiessamme mielikuvituksemme aivan itsestään loihtii eteemme niitä kuvia, ihmisiä, tapahtumia ja maisemia, joita kertomus kuvaa. Meidän ei siis tarvitse loihtia mitään esiin. Tässä on painopiste. Kuvat nousevat itsestään tuon silmiämme kohtaavan kiihoituksen välityksellä. Vieläpä voimme ajatella ja tuntea paljon muutakin, samalla kun luemme ja näemme tekstin esille loihtimia kuvia. Voimme levottomina ajatella, että meidän pitäisi ehtiä lukea tämä kertomus loppuun, ennenkuin meidän on riennettävä johonkin työhön jne. Kuulemme esim. torven tuttua toivotusta, hieman kaameata kadulta. Heti nousee mieleemme kuva palokunnasta, joka rietää hirveällä kiireellä, ja kysymme itseltämme, missä on tulipalo? Näemme ehken jonkun talon olevan liekeissä ja sakean savun nousevan. Joku voi mielikuvituksessa ajatella kuinka käy ihmisten, ovatko kaikki pelastuneet, ennättäneet ulos jne. Tällaisia esimerkkejä voi jokainen keksiä ja huomata kuinka paljon tahans. Mikä niistä on huomiota ansaitsevaa? Mitä meidän niistä tulee oppia? Sitä että ne ovat tshitta tuotetta ja tulosta, sekä että olemme katselijan asemassa. Tshitta meissä toimii itsenäisesti. Se kehittyy ja rikastuu ja tulee yhä kykenevämmäksi elämän kietokulussa. Mutta tshitta ei ole me itse. Aineellisissa muodoissa, ruu- (sivu 103.)

miillisessa maailmassa vaikuttavat kaikenlaiset kemialliset sähkömagneettiset ym. voimat. Kun ihminen tulee luokseni, niin kemialliset y.m. voimat vaikuttavat, että hän on minulle joko miellyttävä tai vastenmielinen eläimelleni. Mikä siitä on seurauksena? Tshitta loihtii esiin kaikenlaisia kuvia tuon ihmisen joko miellyttävyydestä tai vastenmielisyydestä. Ja mina luulen, että noissa kuvissa on perää. Minä luulen, että ne ovat objektiivisesti tosia. Luulen että itse teen noita havaintoja, mutta niitä en tee mina itse, vaan napani luona oleva hermokimppu, ja tshitta loihtii kuvia mieleeni. Huomaamme siis, että

emme koskaan opi rakastamaan, jos tshitta pitää meitä vankina. Jotta oppisimme ihmisiä rakastamaan, täytyy meidän ymmärtää, että kukaan ihminen ei saa olla meille vastenmielinen tai miellyttävä. Meidän täytyy saada valta oman tshittamme yli. Ne toimivat ja ilmoittavat meille tunteitaan ja tshitta tekee tunteista ajatuksia. Mutta me olemme kutsuttuja olemaan herroja omissa taloissamme, että näkisimme ja kuuntelisimme omia monipuolisia ominaisuuksiamme, tunteita ja ajatuksia, mutta emme olisi niiden orjia. Jooga on siinä että ymmärrämme ensin tyystin tshittan eli mielikuvituksen, ajatussubstanssin olemuksen, ja siten hankimme itsellemme valtaa tuon mielikuvituksen yli. Se on inhimillisessä rajoituksessamme jumalallinen vapautemme, että voimme päästä valtaan oman mielemme yli. – Enkeli-olemuksemme on se, jota nimitetään teosofiassa ja itämaalaisessa - (sivu 104.)

Kirjallisuudessa nimellä manas ja myöskin buddhimanas sekä aatma-buddhi-manas. Tämä nimitys jo sisältää, että korkeampi minämme eli enkelimme palvelee Kristusta ja on yhteydessä Jumalan kanssa, ollen Jumalan lähettiläänä, enkelinä. Onko meillä mitään tuntemuksia tästä enkeliolemuksesta muita kuin kuin omantunnon ääni ja rakkauden ääni sydämessämme? On, ja tahdon mainita yhden pienen seikan, jota jokainen on kokenut ja joka on siksi salaperäinen, että sitä ei heti ymmärrä. Tarkoitin seuraavaa: jos olette esim. musikaalisia ja kuuntelette laulau ja soittoa, joka teistä kuuluu erikoisen kauniilta ja ihanalta, se aivan kuin vetää teitä korkeampaan maailmaan, melkein poistaa verhon silmienne ja ikuisen kauneuden maailman väliltä j ate tunnette jotain väreilyjä, vibrationeja itsessänne selkärangassa aivoista lähtien. Kun ihanteellinen, jumalallinen kauneus, joka koskettaa tajuntaa, vaikuttaa meissä tällä tavalla ja aikaansa tällaisen värähtelyn, on se buddhia, buddhista tuleva vaikutus, joka tulee tajuntaamme tshittan kautta. Se ei ole aivan välitön, henkinen buddhinen tajuaminen, vaan se on sellaisesta tuleva negatiivinen vaikutus, joka on, toisin sanoen, pukeutunut astraaliseen muotoon. Jos eläisimme positiivisen maagillisesti enkelitajunnassamme, olisivat buddhiset väreilyt aina käytettävänäamme.

Veljenne ja palvelijanne

Pekka Ervast. (sivu 105.)

EPISTOLA N:o 12.

Veljet.

Jos olette ajatelleet sitä, mitä viime kerralla täällä puhuttiin, jos olette ajatelleet niin sanotun tshittan, ajatussubstanssin, mielikuvitusvoiman olemusta, silloin olette ymmärtäneet, minkä suuren työn meidän inhimillinen minämme on saanut ja ottanut suorittaakseen. Meidän inhimillisellä minällämme tarkoitan tietysti ns. Korkeampaa minää. Se on tajuntakeskus, joka on, niinkuin me okkultisesti tiedämme, vapaaehtoisesti ympäröinyt itsensä tshittalla eli maailman elävällä aineolemuksella, jotta se tätä aineolemusta ikäänkuin puhdistaisi, ottaisi haltuunsa ja oppisi vapaasti käyttämään. Tshitta ei ole mikään kuollut aine. Tshitta on se maagillinen voima, se elävä »maajaa», joka on absoluuttisen elämän yhtenä salaisena olemuspuolena. Viime kerralla puhuimme tshittasta fyysillisen ruumiimme ja -maailman yhteydessä. Puhuimme, muistaakseni, melkein yksinomaan sydämen ja aivojen (sivu 106.)

Keskuksista, mutta varsinaisesti siitä kolmannesta, joka on navan kohdalla, emme puhuneet. Nämä kolme: aivojen, sydämen ja navan salaperäiset keskukset ovat tärkeissä suhteissa tshittaan. Kaikki itsekkäät ajatukset, tunteet, intohimot ja halut, ne syntyvät napakeskuksesta eli ns. plexus solariksen

kohdalla ja heijastuvat siitä heti aivoihin; koska meidän tajuntamme toimii aivojen kautta. Sentähden voitte huomata, että jos levoton, intohimoinen, itsekäs ajatus nousee mieleenne, niin te salatieteilijöiksi pyrkijöinä vedätte syvään henkeä, niin syvään, että se menee keuhkojen alaosaan, ja kiihoitus, irritationi haihtuu. Syvä hengitys on niin tarpeellinen ihmiselle, että suorastaan hänen terveytensä ja elämänsä siitä riippuu. Ei koskaan elä kovin kauan sellainen ihminen, joka hengittää aivan lyhyesti eli vaan pinnalla. Salatieteilijöiksi pyrkijöinä meidän huomiomme tshittan yhteydessä ei kuitenkaan kiinny yksinomaan fyysilliseen ruumiiseen, vaan myöskin näkymättömiin käyttövälineisiin. Näistä on ensimmäinen, pyrkijälle tärkeimpänä aluksi mainittava se ruumis eli käyttöväline, jota nimitetään milloin astraaliruumiiksi, milloin linga shariraksi, tai jollain muulla nimellä. Sanoin jo viime kerralla, että meidän täytyy melkein unohtaa, mitä olemme teosofisessa kirjallisuudessa oppineet ihmisten periaateista ja käyttövälineistä. Sillä näytännöllisessä joogassa täytyy niitä asioita käsitellä hieman toisella tavalla. Voitte mm. Lukea, että astraaliruumiista yhdistetään kaama (sivu 107.)

Ruupa eli himoruumiiseen, tunneruumiiseen. Käytännöllisessä joogassa meidän kuitenkin täytyy ymmärtää, että varsinainen kaama ruupa eli himoruumis on ihmisen veressä, eikä ole mikään ruumis sanan muodollisessa merkityksessä. Sanan muodollisessa merkityksessä ei ole muuta varsinaista ruumista kuin niin sanottu eetteriruumis, ja kuitenkin meidän täytyy puhua toisenlaisistakin käyttövälineistä. Tätä asiaa tulee meidän valaista. Nukkuessaan ihminen tajunnassaan siirtyy, kuten sanomme, astraaliruumiiseen ja astraali maailmaan. Mitä tämä on käytännöllisen joogan kannalta? Hän siirtyy tajunnassaan fyysillisistä aivoista ainoastaan tshittan yhteyteen, ja kuta alempana kehityksen asteella hän on, sitä lujemmin hän on sitoutuneena fyysillis-eetteriseen ruumiiseensa ja elää tshittassa, jota ei ollenkaan hillitse fyysillinen päivätajunta, vaan joka verrattain esteettä saa toimia ja vaikkapa myrkyttää verta, niin että ihminen tulee eläneeksi suorastaan kaama ruupassa nukkuessaan. Sentähden hänen ns. Unielämänsä on ilman logiikkaa, järjestystä, ilman lakisiteisyyttä. Se on vallaton, järjetön ja sattuman varassa, ihmeitä aikaansaava, jotka tuntuvat luonnolliselta, vaikka se osaa luontoa hillitä. Kuta enemmän ihminen kehittyy, sitä enemmän hän saa järjestystä, logiikkaa unielämäänsä sentähden, että hän oppii pikkuisen hillitsemään tshittaa, myöskin silloin kun hänellä ei ole apunaan järeät fyysiset aivot. Mistä tämä hillisemismahdollisuus johtuu? Se johtuu siitä, että ihminen vie mukaansa unitajuntaan jonkun verran semmoisia eetteriai- (sivu 108.)

Neksia eli hiukkasia, jotka ovat palvelleet hänen päivätajuntaansa aivoissa. Hän siis vie ikäänkuin mukaansa näkymättömän osan omista aivoista unielämäänsä, ja vasta silloin voidaan puhua jonkulaisesta astraaliruumiista. Tämä pitää paikkansa kaikkien teosofisten, ajattelevien, sivistyneiden ihmisten suhteen. Kaikki he vievät mukanaan niin paljon omia ajattelevia aivojaan, että he olleen omana itsenään siirtyvät näkymättömään maailmaan, ja silloin hieman hillitsevät tshittaa. Kun ihminen kehittyy henkisesti, tulee hän kansalaiseksi maailmassa, johon tshitta ei ulotu ja sen tähden henkisesti kehittyneempi ihminen ei muista mitään uniansa. Hän nukkuu hyvin, silloin kun hänen yöelämänsä on peittyneen salaisen verhon taa. Vasta okkultisen itsekasvatuksen avulla hän voi oppia muistamaan, mitä on kokenut ollessaan todellisessa merkityksessä ulkopuolella omaa persoonallisuuttaan. Nyt tiedämme, että okkultisissa piireissä puhutaan paljon liikkumisesta ulkopuolella ruumistaan, astraalisista vaelluksista ja siitä, että meidän pitäisi oppia toimimaan fyysillisistä käyttövälineistä riippumatta. Tämä on sentähden erittäin tärkeä käytännöllinen kysymys ja välttämätöntä on, että pyrkijä, kokelas, saa siitä oikean käsityksen. Joku voi luulla, että ihminen helposti osaa kehittää itsessään psyykkisiä kykyjä, ja että tämä olisi oikein ja terveellistä. »Mikäs tässä olisi hätänä, kun tästä pääsisi selvänäköiseksi ja oppisi

astraalisesti pasteerailemaan», ajattelee salatieteilijäksi pyrkijä. Siihen kokeneet vastaavat: Ne (sivu 109.)

tapaukset ovat aniharvoja, jolloin terve, normaali-ihminen kykenisi kehittämään itsessään psyykkisiä kykyjä. Semmoiset tapaukset riippuvat silloin siinä suhteessa hyvästä menneestä karmasta. Tavallinen hyvinvoipa ihminen, totuudenetsijä, joka tahtoo elää henkistä elämää, hän ei saa asettaa liiallisia vaatimuksia itselleen tai karmalleen psyykkisissä suhteissa. Hänen pitää päinvastoin olla kiitollinen siitä, että hänen ei tarvitse yrittääkään kehittää itsessään psyykkisiä kykyjä. Ainoastaan semmoiset ihmiset, jotka luonnostaan ovat mediumistisia, voivat verrattain helposti kehittää psyykkisiä kykyjä. He voivat verrattain pia tulla esim. selvänäköisiksi. Sama sääntö koskee myöskin astraalisia tietoista vaeltamista. Ainoastaan luonnostaan mediumistiset henkilöt tekevät näitä kokemuksia ja voivat sitä kykyä itsessään harjoittaa ja kehittää. Mistä se riippuu? Se riippuu siitä, että heidän fyysillinen ruumiinsa eetteriosaset ovat löyhemmin kiinni fyysisissä organismeissa kuin tavallisella ihmisellä. Heidän eetteriruumiinsa poistuu helposti, ja he silloin pienellä harjoituksella oppivat säilyttämään itsetietoisensa päivätajuntansa eetteriruumiissa; he tekevät silloin astraalis-fyysisiä kokemuksia tajunnan ollessa täysin ulkopuolella ruumiista. Onko tämä kadehdittavaa? Ei, sillä se on poikkeuksellista. Jokaista okkultistiksi pyrkijää varoitetaan seuraavasti: »Älä yritä mennä ulos astraaliruumiistasi». Astraaliruumis tarkoittaa silloin juuri eetteriruumista, sentähden että mitään omaa astraalista käyttövälinettä ei ole käytännöllisessä merkityksessä. (sivu 110.)

Missä asemassa me siis olemme okkultisina kokelaina? Mitä meidän pitää oppia tekemään? Kun kerran tiedämme, että Mestarit, adeptit liikkuvat itsetietoisesti näkymättömässä maailmassa, niin tottakai meidänkin pitää oppia sitä tekemään – ja kuinka me sitä opimme muuten kuin ymmärtämällä, tekemällä, harjoittelemalla sitä? Käytäntö on salatieteilijän koulu, eikä kyky liikkua salaisissa maailmoissa saata tipahtaa meihin kuin taivaasta. Täytyyhän meidän työskennellä sen kyvyn saavuttamiseksi. Millä tavalla meidän siis tulee yrittää, millä tavalla herättää ja kasvattaa itsessämme tuota kykyä? Muistamme, mitä Mestareista ja adepteista sanotaan. Liikkuvatko he eetteriruumiissaan? Eivät. Heistä sanotaan nimenomaan, että he käyttävät käyttövälinettä, jota nimitetään sanskritinkielisellä nimityksellä maajavi ruupaksi. Heistä sanotaan niinikään että he oppivat ruumiistaan itse luomaan. Mistä se on luotu? Se on luotu tshittasta. Ja mikä on tshittan aineellinen olemus? Se on eetteri, eetterivoima. Millä adehti oppii itselleen muodostamaan maajavi ruupan? Ainoastaan pitkällä harjoittelulla. Miten tämä harjoittelu käy päinsä? Vastaan tähän konkreettisesti: Adeptiksi pyrkijä ajattelee jotain paikkaa tai jotain henkilöä johon tai jonka luo hän tahtoo lähettää ajatuksensa. Sitten hän kuvittelee menevänsä omassa muodossaa siihen paikkaan tai sen henkilön luo. Mutta hänen tajuntansa pysyy hänen fyysisessä ruumiissaan, eikä hänellä ole mitään tietoa siitä, meneekö hänen ajatuksensa siihen paikkaan tai sen henkilön luo, jonne hän pyrkii. Tämä kestää ties kuinka (sivu 111.)

Kauan, ja usein tapahtuu harjoittelu ja kokeilu sillä tavalla, että kaksi henkilöä yhdessä kokeilevat, mniin että toinen lähettää ajatuksensa toisen luo ja toinen ottaa vastaan. Jos molemmat ovat samanlaisia kokelaita, he vuorottelevat noissa rooleissa. Jos taas toinen ainoastaan on adeptiksi pyrkijä, palvelee toinen kokoajan vastaanotto-asemana. Tämä vastaanottaja, hän sitten tulee ensin vähemmin ja sitten enemmän ja enemmän tietoiseksi adeptiksi pyrkijän ajatuksista. Mutta pitkä aikoja kuluu, ennekuin hän fyysisillä silmillä alkaa nähdä toisen ajatusmuotoja. Toisin sanoen kuluu kauan, ennenkuin adeptiksi pyrkijä voi hallita ajatustaan niin lujasti ja luoda niin selväpiirteisen ajatuskuvan, että se tulee fyysisesti näkyväksi. Jak un tämä on saavutettu, ei vielä olla kuin puolitiessä, sillä ajatuskuva on erillään lähettäjistä, adeptiksi pyrkijästä. Eikä hän, tuo tuleva adehti, ole itsetietoisena määrääjänä tuossa

ajatuskuvassa. Siihen kuitenkin on pyrittävä, sillä ennenkuin hän on itse tajunnassaan mukana omassa ajatuskuvassaan, ei hän ole ulkopuolella ruumiistaan. Jakun hän on saavuttanut sen kyvyn, että hän voi siirtyä fyysillisen ruumiinsa ulkopuolelle ja on itsetietoinen omassa ajatusruumiissaan eli maajaavi ruupassa, ei hän vielä ole mikään Mestari, sillä Mestari ei ole pakotettu itse lähtemään pois fyysisestä ruumiistaan, vaikka hän lähettää maajaavi ruupan, jossa hän itse on. Toisin sanoen, Mestari voi lähettää vaikkapa kuinka monia ruupoja itsestään, joissa kaikissa hän on elävästi ja itsetajuisesti läsnä, olematta silti poissa fyysisestä ruumiistaan. Sentähden Mestarin sil- (sivu 112.)

Mille ei ole mitään salattua; hän voi tietää, mitä hän tahtoo. Mutta me huomaamme samalla, kuinka mahdottoman pitkä on tämä okkultisen kehityksen taival; huomaamme, kuinka vielä olemme aivan alkupäässä, sillä meidän emme vielä täysin kykene luomaan edes niin selväpiirteistä ajatuskuvaa itsestämme, että näkisimme sen omassa aurassammekaan, saatikka sitten ulkopuolella itseämme. Mietiskellessämme, voimme kuitenkin ymmärtää, mikä on edessämme ja mitä meidän tulee alkaa oppia, ennenkuin voimme kokeilututkimuksemme suorittaa. Minä en tiedä vielä, kuinka pian saadaan sen laatuista tehtäviä, että saamme harjoitella maajaavi ruupakuvien muodostamista ja lähettämistä. En ole puhunut vielä mitään itse näkymättömän maailman, astraalimaailman, astraalivalon suhteesta tshittaan, mutta sen ilman muuta ymmärrätte, että tshitta on äärettömästi vastaanottavainen astraalimaailman monenlaatuisten vaikutuksille, niin pian kuin alamme irroittaa tätä tshittaa fyysisen käyttävälineen yhteydestä ja siis okkultisesti kehitämme itseämme. Astraalimaailma on täynnä niin paljon ansoja ja loukkoja, että salatieteilijäksi pyrkijä asettaa itsensä alttiiksi tuhansille vaaroille, ja sentähden on niin tärkeitä, että kaikki okkultiset harjoitukset tapahtuvat valvonnan alla.

Veljenne ja palvelijanne

Pekka Ervast. (sivu 113.)

EPISTOLA N:o 13.

Veljet.

Kun tutkimme uskontojen historiaa teemme sen havainnon, että tavallisesti myöhemmissä uskonnoissa Jumalat ja pyhät henget, pyhät ja hyvät olennot edellisistä uskonnoista muuttavat uuden uskonnon silmissä Jumalaa vastustaviksi voimiksi. Kun Intiassa esim. Deeva sanalla tarkoitetetaan loistavia olentoja, ihania, jumalallisen-erikellisiä olentoja, niin myöhemmässä persialaisessa uskonnossa, joka siinä kiellessä muuttuu Daeva sanaksi, tarkoitetaan pahoja henkiä, siis loistavien olentojen vastakohtia. Kun Kreikan uskonnossa mainitut Jupiterit, Venukset, Saturnukset ja Marsit ynnä muut olivat jumalallisia olentoja, joita palvottiin, niin myöhempi kristinusko teki niistä pahoja kiusanhengkiä, jotka vastustivat ainoastaan totista Jumalaa. Varsinkin huomataan juuri kristinuskon suhteen että syvemmät kristilliset ajattelijat, syvemmät ja tietorikkaammat mystikot saattoivat usein nimittää vanhojen uskontojen jumalallisia olen-

toja pahoiksi ja perkeleellisiksi. Kaikkien uskontojen salaisten oppien ja totuuksien tutkijat ja mekin kysymme itseltämme, mikä tähän edelläänmainittuun ilmiöön on ollut syynä? Onko esim. kristinuskon kannalta oikeutettua ajatella, että nämä jumalat ovat pahoja henkiä ja jos ei niin ole, mikä on silloin syynä siihen että niin kuitenkin on ajateltu? Toisin sanoen, onko tällöin ajatuksen eli katsantokannan takana jokin esoteerinen totuus? Onko ehkä mahdollista, että esoteerisesti katsottuna

uudet jumalat, jos niin saatamme sanoa, ovat osoittaneet vanhojen epätäydellisyyden? Kaikki uskonnothan ovat esoteerisesti katsoen lähtöisin salaisesta Veljeskunnasta, ne ovat kasvaneet saman tiedon ja viisauden puussa. Mikä siis on esoteerinen totuus kaikkien näiden eri uskontojen jumalkäsityksen takana? Me ruusu-ristiläiset, teosofisen liikkeen rosenkreutsiläisinä, myöhempänä muodostumana, me olemme nähneet, mitä syvyyksiä piilee Kristuskäsityksessä. Monet meistä ovat olleet huomaavinaan, että tämä meidän syvä Kristuskäsityksemme asettaa uuteen valoon monet vanhat teosofiset opit ja antaa meidän joskus epäillen katsella jonkun teosofisen opin pätevyyttä. Sentähden on välttämätöntä, että tutkimme rosenkreutsiläiseltä kannalta itse uskontojen alkuperää, itse sitä Salaista Veljeskuntaa, josta ne kaikki ovat lähtöisin, - että Kristus-tuntemuksemme valossa tutkimme teosofian perusoppeja, mikä ne ovat maailmalle paljastaneet Salaisen Veljeskunnan olemassaoloa ja kokoonpanoa. Sentähden meidän täytyy ensin saada selvä kuva siitä, mitä nykyaikaiset teoso- (sivu 115.)

(SIVULLA 116. SEURAAVANLAINEN "AJATUSKARTTA" SALAISESTA VELJESKUNNASTA)

HILJAINEN VARTIA (KOLMIO) SUURI UHRI

9:o vihityt: Kumaarat. (niitä on 7, joista Sanat Kumaara on korkein. Hän on maailman Herra. Valk. Looshin pää ja asuu Gobi erämaassa, eetteritasolla).

8:o vihityt: Buddhat

7:o vihityt: Matashoohanit (Manu ja Bodhisattva.)

6:o vihityt: Tsoohanit (Herrat.)

5:o vihityt: Mestarit.

4:o vihityt.

3:o vihityt.

2:o vihityt.

1:o vihityt.

Valmistavan tien opetuslapset.

Idealistit. (alleviivattuna 5 pientä kolmiota)

Ihmiskunta

(vihityt 9:o-3:o kirjassa liitetty yhteen, 9:o-7:o "Valkoinen looshi" ja 5:o-3:o "6 sinistä looshia")

(jatkuu sivulta 115. sivussa 117.)

fiset opit sanovat Salaisesta Veljeskunnasta. Meidän täytyy ensin saada selvä kuva siitä mitä paremmin instruoidut, asiaan syvemmin perehtyneet teosofit tästä kysymyksestä ovat uskoneet. Ja sitä varten tahdomme piirtää skeeman Salaisesta Veljeskunnasta ja vihkimyksistä. Viivan alapuolella kuvittelemme olevan suuren ihmiskunnan yleensä, josta nousee muutamia sieluja, joita sanotaan idealisteiksi. Ne ovat

ihmisiä, jotka ovat luopuneet materialismista. Kuvaamme heitä ikäänkuin nousevilla kolmioilla. Näistä idealisteista tulee valmistavan tien opetuslapsia, niitä ihmisiä, jotka kulkevat puhdistuksen tietä. Jos suuri materialistinen ihmiskunta on alhaalla, niin lähinnä ylempänä on opetuslapsia, jotka eivät ole ottaneet mitään vihkimystä teknillisesti. Niiden yläpuolella on taas kaksi viivaa, josta alkaa Salainen Veljeskunta. Siinä on ensimmäisen asteen vihityt, toisen asteen vihityt niiden yläpuolella. Sitten tulee kolmannen asteen ja niiden yläpuolella neljännen asteen, jonka jälkeen tulee viidennen asteen vihityt, joita nimitetään Tshgoohaneiksi. Sen yläpuolella seitsemännen asteen vihityt, joita nimitetään Mahatshoohaneiksi. Niihin kuuluvat ne olennot, joita teosofisessa kirjallisuudessa nimitetään: Manu ja Bodhisattva. Sitten seuraa kahdeksannen asteen vihityt, joita teosofisessa kirjallisuudessa nimitetään: Buddha. Yhdeksättä astetta nimitetään teosofisella kielellä: Kumaarat. Sitten on Korkein eli Sanat Kumaara. (sivu 117.)

Nyt tässä on huomattava: kun ihminen on kulkenut valmistavan tien, opetuslapsen tien ja tullut vihityksi ensimmäiseen asteeseen, niin hän ei enään ole tavallinen ihminen, vaan sellainen, joka on lupautunut totuudelle. Hän syntyy uudestaan maailmaan eikä muista olevansa vihitty. Hän voi ottaa kaksikin vihkimystä eikä itse tiedä siitä mitään seuraavassa ruumistuksessa, mutta vihityt ovat sellaisia olentoja, että heidän täytyy palvella hyvyttä, kauneutta, totuutta, puhtautta, Mestaria, ihmiskuntaa, vaikkeivät tiedä mitään menneisyydestään. Minkätähden eivät tiedä? Sentähden etteivät ole toimivia jäseniä Salaisissa loosheissa. He eivät ole itsetietoisesti mukana Salaisen Veljeskunnan looshikokouksissa. Salaisen Veljeskunnan looshit alkavat vasta tästä, kolmannen asteen vihkimyksestä. Näitä Salaisen Veljeskunnan loosheja on täällä meidän maapallollamme kuusi ja kuuluu niihin kolmannen, neljännen ja viidennen asteen vihityt (Mestarit.) Näitä nimitämme »Siniksi loosheiksi». Heidän yläpuolellansa on juova ja siitä alkaa se, jota sanomme »Valkoiseksi looshiksi», »Valkoisen Veljeskunnan Kristuslooshiksi». Valkoinen looshi on seitsemäs looshi, johon kaikki kuusi Sinistä looshia ovat valmistavana tienä. Itse Valkoinen looshi, Kristuksen Veljeskunta, alkaa täällä Mestari looshien yläpuolella. Valkoiseen Veljeskuntaan ei siis teknillisesti kuulu itse Mestaritkaan. Siihen kuuluvat vasta sitten, kun ovat tulleet Tshoohaneiksi eli Herroiksi. Siihen Valkoiseen Veljeskuntaan kuuluvat Tsoohanit, Mahatsoohanit, Buddhat ja kaikki mitä on niiden yläpuolella. (sivu 118.)

Kuten huomataan kaikissa teosofisissa kirjoissa ja niinkuin kaikkialla opetetaan alusta alkaen, on ihmiskunniasta kaksi nousussa, toinen kahdeksanteen vihkimykseen, nim. Gautama Buddha ja hänen perästään eräs toinen, jota sanotaan Kristukseksi eli Boodhisattvaksi seitsemänteen vihkimykseen. Ei kukaan maapallon ihminen ole ottanut yhdeksättä vihkimystä. Kumaaroja on seitsemän. Kolme pysyy salassa ja kolme toimii Valkoisessa looshissa; he johtavat tätä meidän maapalloamme. Heitä johtaa seitsemäs Kumaara, jota nimitetään Sanat Kumaaraksi. Hän on neljäs johtaja ja kaikkein korkein. Häntä nimitetään »Maailma Herraksi». Kun luette Maailman Herrasta teosofisissa kirjoissa, tarkoittaa se Sanat Kumaaraa. Hän on maapallon Herra siinäkin merkityksessä, että hän asuu maapallolla. He asuvat kaikki tällä tähdellä. He asuvat Shaballassa Goobi-erämaan keskellä. Kolme Kumaaran ruumis on puhdasta eetteriä. Hänen eetteriruumiinsa on vanha. Hän tuli miljooneja vuosia sitten Venuksesta ja loi itselleen eetteriruumiin. Hän ilmestyi ilman syntymistä maan päälle ja loi itse itsensä. Häntä sanotaan »ikuiseksi nuorukaiseksi», sillä hän on kuudentoista vuotiaan näköinen. Hän on se ihanne, jota vaan kuvitellaan. Nähdä häntä ei voi se, joka ei voi katsella kauneutta suoraan silmiin. Tämän Sanat Kumaaran ja kaikkien Kumaarojen takana on se olento, jota sanotaan Salaisessa Opissa »Suureksi Uhriksi», eli hiljaiseksi »Vartijaksi». Tämä »Suuri Uhri» on meidän planettamme kynnyksellä (sivu 119.)

aina se syntymisestä sen kuolemaan saakka. Hän ei koskaan jätä tätä planeettaa. Hän istuu sen kynnyksellä ja suojelee tätä rakastamaansa tähteä. Näin voitte lukea Salaisesta Opista

Veljenne ja palvelijanne

Pekka Ervast.

(Niinkuin huomaamme, Epistola n:o 14 puuttuu. J. R. H.)

EPISTOLA N:o 15.

Veljet.

Olemme nyt saapuneet tässä katselemisessamme siihen mysteroon, jota nimitämme Kristusmysterioksi. Jos te muistatte mitä usein olen tästä asiasta sekä kirjoittanut että puhunut, niin te tiedätte minun kantani siinä suhteessa olevan, että Kristusmysteriota ei ratkaise se, että sanomme: »Jordanin kasteessa Jeesus jätti ruumiinsa erään toisen olennon, Kristuksen, käytettäväksi», sillä silloin tuo toinen olento, Kristus, olisi vain toinen vanhempi ihminen, vanhempi Mestari, joka käytti Jeesuksen ruumista. Mutta Kristus-mysteriota tämän sanan varsinaisessa, korkeassa merkityksessä ei ole sillä ratkaistu, se on vain lykätty edemmäksi, kauemmaksi. Kristus-mysterio on nimittäin Jumalan salaisuuden läsnäolo ihmisen sielussa. Kristus-mysterio kuvaa tätä Jumalan läsnäoloa ihmisen sielussa. Jumala, joka on läsnä jokaisen ihmisen sielussa, oli paljon suuremalla tavalla läsnä kaikissa Vapah- (sivu 121.)

tajissa ja Jumalan Pojissa kuin tavallisissa ihmisissä ja kaikista suurimmalla tavalla läsnä Jeesus Kristuksessa. Mutta se oli Jumala, jumalallinen elämä, eikä mikään korkeampi ihmisolento. Jos me sanomme: Jordanin kasteessa korkeampi olento, Bodhisattva eli Kristus, otti asuntonsa Jeesuksen ruumiiseen, niin meidän täytyy kysyä, millä tavalla Jumala oli läsnä tuossa Bodhisattvassa eli Kristuksessa, mikä oli Hänen salaisuutensa, mikä oli Hänet pelastanut, ei Hän itse ollut nostanut itseään ylös pahan ja synnin suosta? – Jumala oli Hänet nostanut. Juutalaiset sanoivat ja sanovat: on olemassa yksi ainoa Vapahtaja, ja se on Jumala. Jumala meissä. Sentähden tavallinen Kristus-mysterio on mysterio Jumalasta meissä. Siis, kun puhumme Jeesuksesta Kristuksesta ja sanomme että Jordanin kasteessa Jeesuksesta tuli Kristus, niin me tarkoitamme rosenkreutsiläisissä piireissä, että Jordanin kasteessa Jumala astui Jeesukseen, nimitämme sitten sitä Jumalaa Kristukseksi tai nimitämme Jeesusta sitten Kristukseksi, kun Hän oli Jumalan sieluunsa vastaan ottanut. – Tätä mysteriota tulee meidän tutkia. Te muistatte, että olemme näinä kahtena kertana piirtäneet taulukon, jossa on esitetty eri vihkimyksiä, jossa esitettiin yhdeksänkin eri vihkimystä ja kymmenentenä todellisuutena kaikkien näiden yhdeksän vihkimyksen takana niin sanottu Hiljainen Vartija, Suuri Uhri. Salaisessa Opissa myös nimitetty kaik- (sivu 122.)

kialla läsnä olevaksi, eläväksi Banjanpuuksi eli siis Elämänpuuksi. Tämä ihmeellinen mysterio on kaikkien vihkimysjärjestöjen takana, ja Hänestä sanoimme viime kerralla, että Hän yhdessä Jeesus Natsarealaisen kanssa rakaisi meille kysymyksen Kristuksesta. Nyt muistatte myös, että puhuttiin kuudesta sinisestä looshista, johon kuuluvat Mestarit ja Heidän alapuoolellaan olevat neljännen ja kolmannen asteen vihityt. Sitten puhuttiin Kristuksen Valkoisesta Veljeskunnasta, joka alkaa kuudennesta vihkimyksestä ja nousee siitä ylöspäin. – Nyt meidän siis täytyy ymmärtää Jeesus Natsarealaisen suhdetta näihin kaikkiin vihkimyksiin sekä Siniseen looshiin että Valkoiseen. Meidän täytyy ymmärtää miksi Valkoista

Veljeskuntaa nimitetään Kristuksen Veljeskunnaksi; meidän täytyy ymmärtää Hiljaisen Vartijan suhdetta näihin asioihin. Sentähden kysymme ensin: mikä on tuo Hiljainen Vartija? – Hänestä sanotaan, että Hän laskeutui Jeesukseen, että Hän oli Kristus, joka laskeutui Jeesukseen, että Hän oli Kristus, joka laskeutui Jeesukseen. – Oliko Hän siis jokin olento, oliko Hän siis entinen ihminen, jokin persoonallinen olento, joka istuu tuossa Valossa ja kuitenkin Valon ulkopuolella, sen kynnyksellä, katsellen Valoon, mutta katsellen myöskin pimeydessä vaeltavaan ihmiskuntaan, jota Hän tahtoo auttaa, niinkuin Häntä kuvataan Salaisessa Opissa. Pankaa merkille, että tästä Suuresta Uhrista ei puhuta yleensä teosofisissa kirjoissa. Salaisessa Opissa sanotaan: tämä Suuri Uhri on mukana planeetan aamunkoitosta sen iltahetkeen saakka, (sivu 123.)

siis koko sen elämän ajan. Salaisessa Opissa sanotaan myös: tämä Suuri Uhri astui mukaan ihmiskunnan elämään kolmannen juurirodun aikana. – Näitä asioita ymmärrämme, kun käsitämme, mikä on tuo Suuri Uhri, mikä on tuo Hiljainen Vartija. Salaisessa Opissa joskus viitataan – ehkä jossain toisessakin teosofisessa kirjassa – että Suuri Uhri on Logos. Kaikki nämä viittaukset pitävät paikkansa, sillä Suuri Uhri on Jumalan Poika, on Logos, Kristus, Vapahtaja, jota, kun sitä tarkemmin määrittelemme, sanomme Isän, Jumalan, täydellisyyssajatuksesi ihmiskunnasta. Se on taivaallinen ihminen eli Isän Jumalan ihannekuva ihmisestä. Se on ihmisolento, elämä, iankaikkinen taivaallinen ihminen, jonka Logos loi ajatuksiinsa, synnytti itsessään, joka oli Hän itse, joka oli elävä, joka on elävä kosmillinen Kristus. Jumala, Isä, Logos, ei ajattele mitään kuolleita, haihtuvia ajatuksia. Kun Hän ajattelee, on ajatus Hän itse. Hän itse synnyttää itsensä, sillä Hänen ajatuksensa on luova, on luomistyötä. Sentähden tuo taivaallinen ihminen on kaiken olevaisen Vapahtaja, se on Jumala itse, Isä itse Vapahtajana, se on Logos toisessa personassa, Pojassa, Rakkaudessa. – Tämä on Elämänpuu, tämä on ikuisesti elävä Banjan-puu, tämä on kosmillinen Kristus. Tästä kosmillisesta Kristuksesta tuli mystillinen Kristus. – Koska Hänestä tuli mystillinen Kristus? – Silloin kun toisesta planeetasta tulivat auttajat tänne maan päälle perustamaan Salaisen Veljeskunnan, silloin kun siirtyivät tänne kaikki ne korkeat olennot, joita itämailla sanotaan Kumaaroiksi, ja heidän kaikki oppilaansa ja nuo- (sivu 124.)

remmat veljensä. Kun he perustivat tänne Salaisen Veljeskunnan useampia miljoonia vuosia sitten, silloin kosmillinen Kristus, joka aamuhetkestä lähtien aina on meidän tähtemme ikäänkuin takana ja sisällä, tuli mystilliseksi Kristukseksi, tuli siksi Voimaksi joka voi yksilöllisen ihmisen vapahtaa ja pelastaa, siksi Voimaksi, jonka yhteyteen yksilöllinen ihminen voi päästä. Mutta millä tavalla Hän tuli Mystilliseksi Kristukseksi? Tuliko Hän silloin kolmannen juurirodun aikana mystilliseksi Kristukseksi, jonka kuka tahansa ihmiskunnan ihminen saattoi ottaa vastaan? – Ei. Hän tuli mystilliseksi kristukseksi, joka oli läsnä noissa korkeissa Kumaaroissa ja heidän palvelijoissaan tuossa Salaisessa Veljeskunnassa, mutta ainoastaan määrättyyn kohtaan saakka. Kosmillinen Kristus on se, jota esim. Kalevalassa nimitetään Väinämöiseksi sillä avaimella avattuna. Ja kosmillinen Kristus on alusta saakka pyrkinyt toteutumaan näkyväisessä elämässä, siis rakastanut näkyvää elämää, siis aivan erikoisesti rakastanut ihmiskuntaa ja pyrkinyt siinä ilmenemään, mutta portti on ollut suljettu. Kosmillinen Kristus on kyllä koko ajan kosinut ihmiskuntaa, ninkuin mytologiassa sanotaan, mutta ihmiskunta ei ole saattanut Häntä ottaa vastaan. Alussa saattoivat Hänet ottaa vastaan ainoastaan ne suuret Auttajat, jotka tulivat muualta, ja ne muodostivat aivan kuin suojamuurin kosmillisen Kristuksen ympärille samalla kun he muodostivat sen porraskäytävän, jota nousemalla ihmiskunta pääsee mystillisen Kristuksen luo. (sivu 125.)

Kuinka alas saattoi tuo kosmillis-mystillinen Kristus laskeutua? Ainoastaan kuudenteen vihkimykseen, sille tasolle, jossa ovat ne olennot, joista sanotaan, että ovat ottaneet kuudennen vihkimyksen, Tsoohanit, ja sentähden nimitetään Veljeskuntaa kuudennesta vihkimyksestä lähtien Kristuksen

Veljeskunnaksi. Eivätkö siis Mestarit ja muut vihityt, joihin saattoi kuulua ihmisiäkin meidän ihmiskunnasta, eivätkö he olleet mystillisen Kristuksen yhteydessä, eivätkö he tunteneet mystillistä Kristusta, kosmillista Kristusta? – Tunsivat, mutta niin sanoaksemme ulkoapäin. He eivät astuneet mystillisen Kristuksen sisään ennenkuin kuudennessa viikimyksessä, muissa viikimyksissä he olivat kuin mystillisen Kristuksen ulkopuolella, kyllä kuitenkin Hänen elämästään osallisia, sillä kosminen Kristus, Hiljaisen Vartijan, henki saattoi laskeutua alemmas viidenteen ja neljälleen viikimykseen ja aavistettiin kolmannessa. – Siis kaikki ne, jotka kuuluvat Siniseen looshiin, ottivat vastaan ensin kuin aavistuksen Kristuksesta, sitten kuin kasteen Pyhästä Hengestä ja sitten Mestareina joutuivat semmoiseen asemaan, että he tunsivat itsensä Kristuksen lapsiksi. Mutta vasta kuudennessa viikimyksessä he tunsivat olevansa yhtä mystillisen Kristuksen kanssa. Näin oli sääntö Melkisedekin eli Sanat Kumaaran hierarkiassa. Mutta Jeesus Kristus muutti tämän. Me emme silloin saa ajatella, että tämä olisi ollut Jeesus Natsarealaisen yksinomaista ansiota, että Hän olisi meidät pelastanut, että Hänen ansio olisi se - (sivu 126.)

ollut. Meidän ei tule niin ajatella. Meidän tulee ymmärtää, että Jeesus Natsarealaisen ansio oli äärettömän suuri. Hän oli erikoinen olento. Hän oli antanut itsessään kasvaa rakkautta enemmän kuin ehkä kukaan muu ennen Häntä oli ymmärtänyt. Hän oli lento, joka rakasti ja tahtoo rakastaa. Mutta se, että mystillinen Kristus tuli lähemmäs ihmiskuntaa, se oli myös ainakin yhtä suurella määrällä ellei suuremman Hiljaisen Vartijan, kosmisen Kristuksen, Logoksen ansio ja tahto. Se oli Jumala, Logos joka tahtoi laskeutua lähemmäs ihmiskuntaa ja vain odotti ja odotti, että joku ihminen meidän ihmiskunnastamme ymmärtäisi fyysisessä tajunnassaan, mikä Jumala oli. Ymmärtäisi ei päässään ainoastaan, ei järkitajunnassaan, vaan siinä olemuspuolella, joka tekee koko sen ymmärtämisen eläväksi ja yhdeksi hänen itsensä kanssa, siis ymmärtäisi sydämessään, ymmärtäisi fyysisessä olemuksessaan ja fyysisessä tajunnassaan. Koska Melkisedekin säädöksen mukaan ihmiset ymmärsivät Kristuksen fyysisessä tajunnassaan? – Vasta sitten, kun ottivat ja olivat ottaneet, neljä viikimystä. Vasta neljännessä viikimyksessä, jolloin heidän sydämensä murskattiin, jolloin heidän persoonallinen itsensä heiltä riistettiin, jolloin heidän sydänverensä pantiin vuotamaan, vasta siinä viikimyksessä ymmärsivät vanhan ajan vihityt Jumalan Pojan, Hiljaisen Vartijan, suuren salaisuuden. Siis Kristuksen ymmärtäminenkin oli niin monen, monen lukon takana, rakkauden täydellinen tajuminen oli siis vanhurskauden muurien takana ih- (sivu 127.)

misen täytyi niin puhdistaa itseään, niin vanhurskaaksi tulla lain kaikkien määräysten mukaan, että hän otti neljä viikimystä, että hänestä tuli täydellinen Arhat eli kunnioitettu olento, vanhurskas olento. Niin paljon hänen siis piti ponnistaa ja pyrkiä, ennenkuin hän pääsi ymmärtämään Jumalan rakkauden. Jeesus Natsarealainen oli monen elämän aikana aavistanut, että täytyy ymmärtää Jumalaa toisella tavalla tässä päivätajunnassa, kuin mitä ihmiset ymmärsivät. Ihmiskunta ymmärsi Jumalaa vanhurskaana olentona, ja viisaat opettivat niin ymmärtämään: Jumala on vanhurskas olento, tule pyhäksi, sinä ihminen, ennenkuin voit ymmärtää Jumalaa Hänen ankarassa Majesteetissaan. – Ja Jeesus Natsarealainentunsi monen elämänsä aikana, että Jumala oli häntä lähempänä. Hän otti niitä viikimyksiä, mutta kun hän syntyi Jeesus Natsarealaisena, niin hänen tajuntansa, koko hänen sielunsa oli niin luja, niin täynnä tuota vanhaa päätöstä ja vakaumusta: »minun pitää tuntea Jumala aivan tässä tavallisena ihmisenä», että hän otti, riisti kaikki entiset viikimysalaisuutensa, kaiken, minkä hän oli kokenut, hän riisti sen päivätajuntaansa jo lapsena. Hän ei käynyt läpi mitään viikimyksiä lapsena, mutta hän oli tietoinen Jumalan rakkaudesta pienestä saakka. Se oli jälleensyntymismuisto, mutta se oli niin puhdasta, se oli niin selvää hänessä, että hän oli kuin vihitty jo syntyessään – niinkuin hän todellisuudessa olikin, vaikka, kun vihitty ennen syntyi maailmaan, hänen täytyi ottaa kaikki viikimykset uudestaan, pyrkiä ja - (sivu 128.)

ponnistaa. Jeesus oli niin voimakas tullessaan tänne, että hän otti mukaansa korkeimman vihkimyssalaisuuden, minkä hän oli saavuttanut, nimittäin rosenkreutsiläisen salaisuuden verta vuotavasta sydäimestä. Hän tunsu Jumalan rakkauden pienestä saakka. Sentähden Jordanin kasteessa kosmillinen Kristus, Hiljainen vartija, pyhä Banjan-puu, saattoi riemumielin laskeutua Hänen tajuntaansa, yhtyä Häneen, tulla Hänessä ihmiseksi. Jollei Jeesus Natsarealaienn olisi osannut ottaa Kristusta, kosmillista Kristusta vastaan, ennenkuin Hän kävi läpi mitään teknillisiä vihkimyksiä, niin ei olisi mystillinen Kristus meidänkään lähellä, ei sen lähempänä kuin ennen, eli monen vihkimyksen takana. Mutta se, että Jeesus Natsarealainen saattoi ottaa vastaan mystillisen Kristuksen inhimillisessä päivätajunnassaan ja siis koota aivan kuin yhteen kohtaan neljän entisen vihkimyksen tulokset ja salaisuudet, sen kautta kosmillinen Kristus tuli yleis-Kristukseksi, joka nyt on koko ihmiskunnan ja kaikkien ihmisyyksilöiden takana, joka nyt on Vapahtajana jokaiselle ihmiselle, joka tahtoo Hänet sydämeensä ottaa vastaan. Jeesus Kristuksen ihmeellinen elämäntyö ja ihmeellinen astuminen maan päälle ja kosmillisen Kristuksen ihmeellinen, inhimillinen inkarnatio muutti vihkimysmahdollisuudet, tämän tekniikan semmoiseksi, että nyt yksilöllinen ihminen ei ole pakoitettu ottamaan neljää vihkimystä, ennen kuin hän voi joutua Vapahtajan eli Kristuksen yhteyteen, ja siis käsittää entisen neljän vihkimyksen syvimmän (sivu 129.)

salaisuuden, ennen kuin hän on varsinaisia vihkimyksiä ottanut. Hän voi käsittää sen päivätajunnassaan ja sitten tulla osalliseksi Vapahtajan voimasta, Jumalan ihmeellisestä elämästä. Hän voi uskon kautta yhtyä Kristukseen, Jumalaan, ja siitä alkaa kulkunsa eteenpäin. Sentähden sanotaan: Kristus syntyy seimessä, tallissa. – Ihminen, niin huono kuin hän on, niin syntinen, niin täynnä epätäydellisyyttä, että hänen sielunsa on kuin talli ja siinä seimi, hän voi ottaa vastaan Vapahtajan ja Kristuksen uskossa ja tulla Jumalan yhteyteen sillä tavalla, kun ihmiset ennen saivat ponnistaa ja epätoivoisina ponni staa, ennen kuin he neljännessä vihkimyksessä pääsivät siitä osallisiksi.

Veljenne ja palvelijanne

Pekka Ervast. (sivu 130.)

PYRKIJÄN PÄIVÄKIRJA (sivu 131.)

(sivu 132.)

AD COGITANDI STUDIO S. O. S. ARTIS LEGUM LIBER I.

Pyrkijän päiväkirja.

»...Tulee aika, jolloin ette tällä vuorella ettekä Jerusalemissa rukoile Isää...vaan jolloin totiset rukoilijat rukoilevat Isää hengessä ja totuudessa...sillä Jumala on henki». Joh. Ev. 4: 21-24.

Täydellistä ihmistä, joka on saavuttanut ihmiselle asetetun päämäärän, elähyttää elämän henki, hänessä elää Isä Jumala. Sanomme myös, että hänessä Kristus on kasvanut täyteen mittaansa. Hänen järkensä näkee totuuden, on itse totuus. Sentähden hän ajattelee Jumalan ajatuksia. Hänen sydämensä on täynnä Jumalan tunnetta. Sentähden hän rakastaa jumalallisella rakkaudella. Hänen tahtonsa on yhtä elämän suuren välttämättömyyden kanssa. Sentähden se on - (sivu 133.)

vapaa ja hän tahtoo samaa kuin Jumala. Täydellinen ihminen on täten kuin työase Isän Jumalan kädessä. Esoteerisen työn tarkoitus on kasvattaa ihmistä täydellisyyttä kohti. Se on työn tarkoitus, ja ken siis tuon työn suorittaa? Ihminen. Esoteerinen työsektely on sentähden ihmiselle täydellisesti vapaata, onnellista ja siunattua. Esoteerisen itsekasvatuksen tehtävä on kasvattaa ihmisen ajatusta, tuntoa ja tahtoa. Tämä itsekasvatus jakautuukin 3:een osaan siten, että ihminen viimeiseksi varsinaisesti kasvattaa tahtoaan ja ensimmäiseksi ajatustaan, koska ajatus on se puoli hänessä, jonka yli hänellä nykyaikaisessa kehitysasteessa on suurin valta. Ihmisen on helpoin alottaa itsekasvatusta ajatuksesta. Sentähden opetetaan kaikissa esoteerisissa koulussa alussa ns. Mietiskelyä. Nyt tulee pyrkijän panna merkille seuraavat analogiat: Mitä meidän ruumiimme tarvitsee, jotta se olisi työkykyinen? Se tarvitsee ensimmäiseksi lepoa ja toiseksi ravintoa. Mitä meidän kieleemme tarvitsee, jotta se osaisi puhua? Se tarvitsee ensinnäkin vaikenemistaitoa ja toiseksi jonkun inhimillisen kielen taitoa. Mitä meidän aivomme tarvitsevat, jotta niiden välityksellä osaisimme jaatella? Ne tarvitsevat ensinnäkin kykyä osata levätä eli olla ajattelematta ja toiseksi ravintoa eli sisältöä, so. Ajatus ja tunnelmakuvia, joita saadan elämän kokemuksista, taiteiden avulla, lukien ja tutkimusten kautta. Analogia on siis siinä, että kaikki nämä niin sa- (sivu 134.)

noaksemme toimintaelimet tarvitsevat lepoa ja ruokaa. Esoteeriselle pyrkijälle annetaan alussa muutamia yleisiä ohjeita hänen ruumiinsa suhteen, sillä hänen täytyy oppia huomaamaan, että ruumiillisessa elämässäkin on sisäinen puoli, sillä on myös oma rytminsä, jota esoteristin ei pidä laiminlyödä. Jotkut pienet harjoitukset tuovat tämän Asian joka päivä hänen mieleensä, kun hän niitä harjoituksia suorittaa. Nämä harjoitukset ovat omiansa samalla tyynnyttämään hänen hermojansa. 1) harjoitus: Hengitä aina nenän kautta. Hengitys käy luonnollisesti ja itsestään siten, että se vaihtelee toisesta sieraimesta toiseen aina jonkun ajan kuluttua, mutta tämä asia tulee häirityksi, jos hengittää suun kautta. Voimme harjoitella rytmillistä hengitystä ja samalla hillittyä liikkumista, jos hengitämme kävellessämme sisään 3:n askeleen aikana ja sitten taas ulos 3:n askeleen aikana. Tällöinen harjoitus, vaikkapa huoneessa ja tietysti joka päivä ulkona joskus, opettaa meille ennen pitkää jotain elämän ja ruumiin salaisesta rytmillisyydestä. 2) harjoitus: Opi katsettasi hallitsemaan sillä tavalla, että silmät auki räpäyttämättä katselet esim minuutin ajan johonkin 3 à 4 metrin etäisyydessä olevaan kohtaan vaikkapa seinässä. Ei tee mitään, jos vettä tulee silmiin, mutta silloin on tietysti paras heti lopettaa sillä kertaa. Ei pidä koskaan katsella valoa vastaan sillä tavalla, eikä harjoittaa tätä keinoitekoisessa valossa, vaan päivän valossa. Kun lepuuttaa silmiä, antaa katseen harhaila kaukaisissa- (sivu 135.)

perspektiiveissä avaruudessa. Huuhtelee silmiä myös kylmällä vedellä kerran päivässä. 3) harjoitus: Opi keiltäsi hillitsemään siten että esim. seurassa vaikenet, että aina kuuntelet toista keskeyttämättä ja siten, että ajattelet ennenkuin puhut. Pyrkijän okkultinen päiväohjelma on oleva seuraavan laatuinen: 1) Aamulla ensin herätessäsi sano hiljaa tai ääneen: »taas on noussut päivä, jonka kuluessa mina ihmisenä olen kutsuttu olemaan hyvä ja tekemään jotain, joka edistää hyvän valtakuntaa maan päällä». 2) Kun olet pukeutunut niin paljon, että voit suorittaa aamumietiskelysi, niin ennen konsentratioharjoitusta sanot seisten, kasvot itään pain, kädet ristissä rinnalla ja pää nöyrästi kumarassa: »Oi Sinä suuri Elämä, Sinä kaikkien olentojen Isä, minäkin olen sinun lapsesi ja pyhitän tämän päivän palvelukseesi». 3) Nyt seuraa konsentratioharjoitus, josta myöhemmin. 4) Päivän kuluessa muistat aina kuinka usein tahansa, olet suuren Elämän ja kaikkien olentojen Isän lapsi. 5) Illalla kysyt itseltäsi: »Olenko tänään ollut rehellinen ja sydämellinen ja rohkean rauhallinen?» Arvostele itseäsi kaunistelematta ja tarkkaan. Sano itsellesi »en halua toistaa tämän päivän erehdyksiä». 6) Ennen maata menoa lue joku kohta Uudesta

Testamentista, Bhagavad Gitasta, Hiljaisuuden Äänestä, Kristuksen Seuraamisesta, Kalevalasta tai jostakin- (sivu 136.)

muusta kirjasta. Lue ajatuksella ja huolella ja kiinnitä mielesi johonkin erikoiseen lauseeseen. 7) Nukkumaan ruvetessa sano: »nyt alkaa elämä ihanassa unimaailmassa. Sekin on todellinen maailma, jossa hyvä ihminen on hyödyksi. Tahdon olla hyvä ihminen». Kun ymmärrät näitä sääntöjä oikein, ymmärrät, ettei tarkoitus ole, että sinun aina tulisi toistaa yllä Olevia sanoja. Valitse toisia, mutta käyköön niiden henki ja sisällitys yllä olevaan suuntaan.

Konsentratioharjoitukset.

Ensimmäisten konsentratioharjoitusten tarkoitus on opettaa aivot lepäämään. Niiden harjoitusten tulee kestää vähintään 3 viikkoa, mutta ei kuukautta kauvemmin. Nämä konsentratioharjoitukset ovat okkultisen päiväohjelmat kolmantena numerona. Ne ovat seuraavat kolme: 1) Ensiksi harjoitetaan ns. Egyptiläistä, jumalallista asentoa. Istu tavalliselle kovalle tuolille kasvot itään päin. Pidä selkä suorana äläkä nojaa sitä tuolin selkänokkaa vastaan. Selkäranka on oleva kuin pylväs, jonka päässä on pää. Pidä polvesi ja jalat yhdessä ja niin että sivulta katsoen muodostavat suoran kulman ja anna kämmenten sormet suorina levätä vapaasti polvilla. Sulje silmäsi, äläkä ajattele mitään. Älä kuitenkaan heittäydy passiiviseksi ja veltoksi, vaan ole positiivinen ja niin sanoaksemme jännitetty esim. niinkuin ampuja, joka tähtää maaliin. Huomiosi olkoon kiinnitettynä ruumiiseesi, niin että tunnet ruu- (sivu 137.)

miissasi tapahtuvia häiriöitä, joita koetat hillitä olemalla hiljaa ja liikkumatta. Koeta olla tässä asennossa 5 min. Tai kauvemmin. Aseta itse itsellesi sopiva aika harjoitteluun, mutta älä liian pitkää. Kun olet istunut sillä tavalla esim. 5 min. tulee toinen harjoitus. 2) Hengitä tuossa asennossa rytmi llisesti, syvästi ja hitaasti. Hengitä mantrisesti. Kun vedät henkeä sisään, lausut ajatuksissasi: In nobis. Pidätä henkeäsi ja lausu ajatuksissasi: regnat. Hengitä ulos ja lausu ajatuksissasi: Jesus. Sisään- ja ulos hengitys olkoon yhtä pitkä, mutta hengen pidättäminen ainakin puolta lyhyempi. Tämäkin harjoitus voi kestää 5 min. Olkoon tässä huomautettu varoituksena, että hengityksen pidättäminen voi saada aikaan häiriöitä hermostossa ja ruumiissa. Hathajoogit sitä harjoittavat, mutta valvonnan alla. Omin pain emme saa pidättää henkeä liiaksi. Siksi sanon, että hengen pidättäminen rytmillisessä hengityksessä on oleva lyhyempi kuin sisäänhengitys. Toinen ihminen hengittää luonnostaan paljon hitaammin kuin toinen, ja esoteristin tulee vähitellen oppia hengittämään hitaasti ja syvään. Laulajat esim. joiden taide on suoranaudessa tekemisessä hengityksen kanssa, osaavat kyllä pidättää henkeään kauvan, mutta sekin on taito, jonka he työllä ovat hankkineet. 3) Lopeta nyt asento ja hengitys, mikäli se on koneellinen, sekä lue sama kohta samasta kirjasta kuin edellisenä iltana ja mieti sitä erikoista, johon mielesi kiintyi, kunnes sen merkitys selviää. (sivu 138.)

Niin pian kuin pyrkijä tuntee oppineensa asennon jonkun verran ja osaavansa harjoittamansa ajan olla hiljaa, hän kirjoittaa havaintonsa Johtajalle, saa uusia harjoituksia, jotka koskevat ajatuksen hillintää. Tämän pitäisi, kuten sanottu, tapahtua viimeistään 4:n viikon kuluttua harjoitusten alkamisesta lukien.

Sielun sivistyttäminen.

Pyrkijä, joka harjoittaa itsekasvatusta, älköön tyytykö yksistään näihin harjoituksiin, vaan, mikäli mahdollista sivistyttäköön sieluansa sillä tavalla, mikä hänelle on luonteenomaista. Jos hän on musikaalinen älköön laiminlyökö musiikkia ja musikaalisia tilaisuuksia, vaan kuunnella soittoa ja laulaa, kun hänelle se on mahdollista. Soittakoon ja laulakoon itse. Sama sääntö pitää paikkansa

toistenkin taiteiden suhteen. Pitää myöskin sivistää itseänsä lukemisella. Siitä saa sekä järki etää mielikuvitus ja sydän ravintoa. Jos pyrkijä ei tunne teosofista maailmankatsomusta hyvin, on hänen perehdyttävä teosofishenkiseen kirjallisuuteen. Yleensä oman makunsa mukaan hän tutkikoon joko filosofisia ja tieteellisiä kirjailijoita, tai kaunokirjallisia kirjailijoita ja runoilijoita. Miksi ei jokainen pyrkijä tuntisi edes jonkun verran Shakespearea, Dantea, Götheä, Schilleriä, Tolstoita, Runebergiä, Topeliusta, Canthia, Kiveä, jne.? Miksi ei tuntisi oman maansa suurimpia kirjallisia neroja?

Veljenne ja palvelijanna

Pekka Ervast. (sivu 139.)

AD COGITANDI STUDIO SOS ARTIS LEGUM LIBER II

Pyrkijän päiväkirja. (jatkoa)

»Sillä minun ikeeni (joogani) on sovelias ja minun kuormani on keveä» Matt. Ev. 11: 30.

Sananen pyrkijälle.

Pyrkijän ohjeet ja harjoitukset tuntuvat heti alussa muutamista vaikeista ja ehkä ikävyyttäviltä, toisista taas helpoilta ja luonnollisilta. Pyrkijän ei tule kiinnittää mitään huomiota tällaiseen tunteeseen. Hänen tulee ymmärtää ja pitää mielessään, että harjoitukset, oli ne vaikeita tai helppoja, miellyttäviä tai ikäviä, joka tapauksessa ovat välttämättömiä. Konsentratio tai huomion kiinnittäminen on suurimpia läksyjä, mitä ihmiskunnan on opittava. Se mitä pyrkijä tällä ajalla oppii, on itse asiassa aivan alkeellista laatua. (sivu 140.)

Älä sentähden mistään pelästy. Kun hengitystä harjoitat, voit pitää kelloa edessäsi ja sekuntien mukaan järjestää ulos ja sisäänhengityksesi. Uloshengitys ja sisäänhengitys voi kumpikin kestää esim. 12 sekuntia alussa ja hengityksen pidentäminen korkeintaan 6 sekuntia. Aikaa voi myös pidentää, jos ennestään on tottunut syvään hengittämään. Hengitystä voi myös regleerata, säännöstää valtimon mukaan. Rytmillisten hengitysharjoitusten sisäinen tarkoitus on löytää oma rytminsä. Kun harjoitat rytmillistä hengitystä ja kävelyä, eli kuljet ennen mainitussa kolmitahdissa, huomaat helposti, että käyntisi on oleva hidasta ja arvokasta. Tietysti hengitystä voi soveluttaa useampaan askeleeseen kuin kolmeen. Kaikki on yksilöllistä. Kun olet suorittanut ensimmäisiä konsentratioharjoituksia, joissa olet opettanut aivoja vähän lepäämään, seuraavat uudet harjoitukset, joiden tarkoituksena on opettaa sinulle ajatuksen ja huomion keskittämistä. Nämä nyt seuraavat harjoitukset kestävät 20 viikkoa eli 5 kuukautta, jaksun olet sillä tavalla tottunut keskittämään ajatuksia, saat uudenlaisen mietiskelytehtävän.

Konsentratioharjoitukset.

Nämä harjoitukset kuuluvat, kuten edellisetkin, pyrkijän okkultisen päiväohjelmat kolmanteen kohtaan ja ovat ne kuten seuraa: 1) Istu asentoon, jota olet harjoitellut. 2) Harjoita hengitystä parin, kolmen minuutin aikana sillä tavalla kuin ensimmäisessä harjoituksessa on määrätty. (sivu 141.)

3) Keskitä huomiosi, ajatuksesi yhteen ainoaan kuviteltuun kohteeseen tai aatteeseen, josta alempana. Jos tässä ajatuksen keskittämisessä polvien yhdessä pitäminen tuottaa häiriötä ja hankaluutta, voit istua jalat erillään toisistaan keskittäessäsi ajatuksiasi. Ajatuksen keskittäminen on tapahtuva seuraavan ohjelman mukaan. a) Ensimmäisellä viikolla: Kuvittele näkeväsi ja katselevasi kuun hopeista sirppiä

tumman sinisellä taivalla. Silmäsi ovat suljettuina, etkä niillä näe, vaan mielikuvituksen sielun silmällä. Koeta pitää kuvaa liikkumattomana ja muuttumattomana sielusi näköpiirissä parin minuutin aikana. Hellitä, jos aivot tuntuvat väsyvän. b) Toisella viikolla: Mietiskele hyvyttä ja kuvittele, minkälainen olisit, jos olisit hyvä. c) Kolmannella viikolla: Kuvittele samoin kuin ensimmäisellä viikolla näkeväsi ja katselevasi sinistä palloa tyhjässä avaruudessa. d) Neljännellä viikolla: Mietiskele puhtautta ja kuvittele, minkälainen olisit, jos olisit puhdas. e) Viidennellä viikolla: Kuvittele taas, kuten ennen, mustaa ristiä tyhjässä avaruudessa. f) Kuudennella viikolla: Mietiskele totuutta ja kuvittele, minkälainen olisit, jos olisit totuutta rakastava ja rehellinen ihminen. g) Seitsemännellä viikolla: Kuvittele eri viikon päivät, miltä sokeri, vehnäleipä ym. maistuvat, mille ruusut, orvokit ym. tuoksuvat, miltä villa, sametti, silkki tuntuvat kosketukselle, miltä kosken pauhu, kirkonkellon ääni, taskukellon nakutus ym. kuuluvat korvalle. h) Kahdeksannella viikolla: Mietiskele rauhaa ja kuvittele, millainen olisit, jos olisit rauhaa rakastava ihminen. i) Yhdeksännellä viikolla: Sama ohjelma kuin seitsemännellä viikolla. Toisin sanoen seitsemännellä ohjelma jatkuu yhdeksännellä viikolla. j) Kymmenennellä viikolla: Mietiskele rakkautta ja kuvittele, minkälainen olisit, jos rakastaisit kaikkia. k) Yhdennellätoista viikolla: Kuvittele taas kuun sirppiä talvitaivaalla ja anna vähitellen talvisen maiseman tulla kaikkine yksityiskohtineen eläväksi mielikuvituksessasi. Havaitse, kuinka tähdet vilkkuvat, revontulet räiskivät, pakkasen paukkuu, lumi narskuu, kylmälle tuntuu jne. Älä kuitenkaan kuvittele itseäsi ruumiilliseksi olennoiksi. Ole itse niinkuin näkymätön sivustakatsoja. l) Kahdennellätoista viikolla: Mietiskele taas hyvyttä samoin kuin toisellakin viikolla. m) Kolmannellatoista viikolla: Kuvittele taas sinistä palloa avaruudessa ja kuvittele nyt sen liikkuvan, kuvittele, että se on maapallo, joka kiertää auringon ympäri ja koeta nähdä sen liikuntoa. Katsele kuinka aurinko valaisee milloin toista, milloin toista maapallon puoliskoa, kun maapallo kiertää akselinsa ympäri ja auringon ympäri. n) Neljännellätoista viikolla: Mieti taas puhtautta niinkuin neljännellä viikolla. o) Viidennellätoista viikolla: Kuvittele taas mustaa- (sivu 143.)

ristiä ja kuvittele nyt että ruusut siihen puhkeavat. Ajattele myös, että risti on kärsimysten vertauskuva, ja että ruusut ovat ilon ja onnen vertauskuvia. p) Kuudennellatoista viikolla: Mietiskele taas totuutta samoin kuin kuudennella viikolla. r) Seitsemännellätoista viikolla: Kuvittele, että kannat mustaa ristiä kulkiessasi elämän tiellä. Kuvittele, että siihen puhkeaa ruusut. Tunne olemuksessasi, että samoin kuin risti on kärsimys, on ruusu kärsimyksen salaisuus. s) Kahdeksannellatoista viikolla: Mietiskele taas rauhaa samalla tavalla kuin kahdeksannella viikolla. t) Yhdeksännellätoista viikolla: Kuvittele, että avaruudessa on lukemattomia aurinkoja, joiden ympäri kiertää planeettoja eli kiertotähtiä. Ajattele, että eläviä olentoja, kärsiviä, iloitsevia, rakastavia olentoja on kaikilla tähdillä, ja ajattele, että Jumalan henki on kaikkialla ja täyttää koko avaruuden. u) Kahdennellakymmenennellä viikolla: Mietiskele taas rakkautta niinkuin kymmenennellä viikolla. Nämä mietiskelyt eivät ole aivan helppoja. Se, joka onnistuu kuvien ja esineiden näkemisessä eli visualisoimisessa, hän huomaa pian, että noilla ajatuskuvilla on itsessään elämää. Ne muuttuvat, niiden värit muuttuvat, ne asettuvat erilaisiin asentoihin jne. Harjoittelijan pitäisi siis oppia hallitsemaan niitä kuvia ja pitämään niitä tottelevina ja liikkumattomina. Sitä hänen joka tapauksessa tulevaisuudessa täytyy oppia, kun hän tietoisesti astuu ulos ruumiistaan. (sivu 144.)

Toisille harjoittelijoille käy kuvien näkeminen ja visualisoiminen helpommin, toisilla taas aatteiden, kuten hyvydden, puhtauden jne. mietiskeleminen helpommin. Jos kuvien katseleminen tuntuu tuottavan liiallisia vaikeuksia, varsinkin, jos tuntuu kipua päässä, täytyy harjoittelijan sillä hetkellä lakata ja sen sijaan miettiä esim. edellisen viikon hyvettä. Kipu muuten johtuu siitä, ettei oikealla tavalla osaa katsella. Katselemista on yritettävä eri tavalla, kunnes löytää oikean. Mutta Paikka on suuri sille, joka osaa

kohdistaa huomiota kuvien näkemiseen. Sitä tietä ovat kulkeneet kaikki ne ihmiset, joista on kehittynyt, kuten sanomme, luovia neroja, taiteilijoita. Hyveitä ja aatteita mietiskelemällä kehitymme taas ajattelijoiksi ja filosofiiksi. Jos harjoittelija tekee erikoisia havaintoja tai kokemuksia, jos hän tuntee levottomuutta harjoitusten suhteen, tulee hänen heti kirjoittaa siitä johtajalle. 4) Tämän konsentratioharjoituksen viimeinen kohta on sama kuin viimeinen eli kolmas kohta ensimmäisessä konsentratioharjoituksessa.

Loppusanat.

Pyrkijä on nyt harjoitellut keskitystä eli konsentration kuusi kuukautta. Jos hän on halukas jatkamaan ja saamaan uusia ohjeita, tulee hänen kirjoittaa siitä Johtajalle ja samalla tehdä selkoa siitä, millä menestyksellä hän omasta mielestään on kyennyt suorittamaan näitä konsentratioharjoituksia sekä - (sivu 145.)

myös, onko hän niitä säännöllisesti harjoitellut ja kumpi laatu: ajatuskuvien näkeminen vaiko hyveiden mietiskeleminen on ollut hänelle helpompaa, kotoisempaa, mieluisampaa ja luonnollisempaa. Hyvä on sentähden, jos hän heti alussa on hankkinut itselleen muistikirjan, johon hän joka päivä tai ainakin kerran viikossa merkitsee havaintonsa, onnistuneet kokeensa ja onnistumattomat yrityksensä.

Veljenne ja palvelijanne

Pekka Ervast. (sivu 146.)

AD COGITANDI STUDIO S. O. S. ARTIS LEGUM LIBER III

Pyrkijän päiväkirja. (jatkoa)

»Sentähden, joka purkaa yhden näistä pienimmistä käskyistä ja sillä lailla opettaa ihmisiä, hän on sanottava pienimmäksi taivasten valtakunnassa: mutta joka niitä noudattaa ja niin opettaa, hän on sanottava suureksi tavasten valtakunnassa. » Matt. Ev. V: 19.

Alkuhuomautus.

Pyrkijän toisessa asteessa harjoitetaan meitä oikein ajattelemaan ja oikeita asioita mietiskelemään, sellaisia asioita, jotka ovat omansa lähentämään meitä Kristukseen. Mitkä ovat ne asiat? Ne ovat hänen viisi käskyänsä. Te muistatte, että Jeesus Kristus sanoi: niin ja niin olette kuulleet sanotuksi vanhoille, mutta mina sanon näin. Ja hän antoi viisi käskyä, joista - (sivu 147.)

ensimmäinen oli: »älä vihastu, älä suutu». Ei minkäänlaisia määritelmiä siitä, että joskus saisi suuttua tai että viha saisi olla pyhä. Ei minkäänlaisia määritelmiä siitä – ainoastaan: »älä suutu». Ja me tiedämme, että hänen toinen käskynsä oli: »älä katso naista himoitaksesi». – Koska tämä on kohdistettu miehiin, voimme sanoa: »älä ole ajatuksissasi epäpuhdas». Kolmas käsky on: »älä vanna, vaan olkoon puheesi on, on ja ei, ei». Neljäs käsky oli: »älä ole pahaa vastaan». Viides käsky: »rakasta vihamiehiäsi». Nämä viisi käskyä ovat tienä sille, joka pyrkii valmistavalle tielle. Ne ovat kuin viisi säteilevää jalokiveä, joita hänen tulee miettiä joka päivä, määrättyinä aamutunteita, jotta ne tunteutuisivat hänen vereensä. Sillä ainoastaan näkemällä niiden kauneuden ja sopusoinnun, niiden ihmeellisen uuden elämän, oppii ihminen toteuttamaan niitä. Hän ei voi niitä muuten toteuttaa. Hän ei voi sanoa itselleen: nyt en koskaan suutu, sillä hän rikkoo pian päätöksensä, mutta hän voi sanoa itselleen joka päivä: »tänään

minun ei tule suuttua», ja silloin hän kasvattaa itseään, hän imee tuon ajatuksen vereensä. Hänen ihanteensa vaikutus hänen vereensä puhdistaa veren. Askel askeleelta hän monien lankeemuksien kautta oppii mitä hänen tulee oppia. Meidän näet ei pidä ajatella, että voisimme päästä Jeesuksen Kristuksen tai Mestarien Valkoisen Veljeskunnan luo, jollei meidän veremme ole yhdistynyt, kuten sanotaan Jeesuksen Kristuksen Vereen, jollemme ole itseemme sulattaneet Jeesuksen Kristuksen käskyjä. Ei ole mitään takeita siitä, että esim. joutuessamme näkymättömään- (sivu 148.)

maailmaan, emme joudu kaikenlaisten pahojen olentojen kiusattavaksi. Jos ei meillä ole sitä kilpeä, että Jeesuksen Kristuksen käskyt ovat meillä veressä, niin meillä ei ole näkymättömässä maailmassa suojaa, vaan luoksemme tulee sieltä olentoja, jotka koettavat kietoa meitä pauloihinsa. He selittävät meille ratkaiseensa kaikki elämän ongelmat. He ovat perillä ajatustavoistamme, käyttäen meidän sanontatapojamme, puhuvat kaidasta tiestä ja vihkimyksestä ja imartelevat meitä. Kuinka erinomainen on heidän ohjelmansa ja suunnitelmansa. He esiintyvät kuin sudet lammasten vaatteissa. He ovat niitä olentoja, joita meidän tulee karttaa, sillä he etsivät verkkoihinsa niitä ihmisiä, jotka ovat valmiit antamaan kaikkensa palvellakseen ihanteita, ja sentähden ei ole muuta suojaa kuin se, mikä on annettu meille Jeesuksen Kristuksen käskyissä. Jos ne käskyt ovat eläviä meissä, jos meitä ei voi houkutella minkäänlaisilla ihanilla sanoilla ja näyillä, silloin olemme pelastetut. Käskyissä on tutuuden ja hyvyyden mittapuu. Mikä ei ole niiden hengen mukaista, se on kartettavaa, muuten lankeamme. Sentähden on pyrkijän toisessa asteessa välttämätöntä, että hänen ajatuksensa täyttyy Jeesuksen Kristuksen loistavilla jalokivillä, niillä helmillä, joita ei saa heittää sioille. Ihmisen aurasta pitää näkyä ja diadeemistä hänen otsallaa, että hän on Jeesuksen Kristuksen seuraaja.

Konsentratioharjoitukset.

Nyt tulee pyrkijöille toisessa asteessa sellainen muutos päiväohjelmassa, että heidän pitää amuisin- (sivu 149.)

legum liber II:ssa mainittujen konsentratioharjoitusten 3:n harjoituksen tilalle mietiskellä yhtä jalokiveä sekä jakaa nämä jalokivet viiteen aikaan eli jaksoon. Ensimmäisenä jaksona, toisin sanoen ensimmäisenä kuukautena ajatellaan ensimmäistä jalokiveä, toisena toista jne., ja kuudentena kuukautena kaikki jalokivet yhdessä. Sillä tavalle ne, jotka ovat toisessa pyrkijäin asteessa, voivat kuudessa kuukaudessa valmistua kokelaaksi, jos he sitten läpikäyvät tutkintonsa. Jos eivät valmistu kuudessa kuukaudessa, voivat jatkaa taas kuusi kuukautta. Aika riippuu jokaisesta pyrkijästä itsestään. Jokainen tuntee sisässään, tahtooko toisesta pyrkijän aatteesta tulla kokelaaksi. Nyt näitä jalokiviä mietitään seuraavassa järjestyksessä: Ensimmäisenä kuukautena, jolloin pyrkijä mietiskelee ensimmäistä käskyä, »älä suutu», hän samalla miettii tuon käskyn positiivista puolta, joka on hyvyys. Siis: ole hyvä. Näitä positiivisia hyveitä pyrkijä on miettinyt ensimmäisessä asteessa, mutta mietintätapa on nyt vaikuttavampi. Toisena kuukautena hän miettii toista käskyä: »älä ole epäpuhdas ajatuksessasi», ja toista jalokiveä, joka on puhtaus. Kolmantena kuukautena hän miettii kolmatta käskyä: »älä vanho, vaan olkoon puheesi on, on ja ei, ei, », ja kolmatta jalokiveä, joka on totuus. Neljäs käsky on: »älä ole pahaa vastaan», joka neljännen jalokiven nimenä on rauha. Viides käsky on: »rakasta vihamiehiäsi», vastaavan jalokiven nimi on rakkaus. (sivu 150.)

Itse miettiminen käy nyt päinsä seuraavasti: sitä nimitetään suureksi kuudenkertaiseksi tervehdykseksi: Otamme esim. kuudennen kuukauden, jolloin käskynä on: »älä vihastu» ja jalokivenä hyvyys. Pyrkijä istuu siis asennossa, kasvot itään pain, ja kuvittelee nyt tervehtivänsä vuorotellen kaikkia eläviä olentoja maailman kuudessa ilmansuunnassa. Ensin hän tervehtii kaikkia ihmisiä ja eläviä olentoja edessään

itäisessä suunnassa, lähestyen heitä kaikkia hyvyyden ajatuksilla, tuntien samalla itsessään, että tahtoo olla hyvä kaikkia kohtaan, ei hermostua eikä suuttua kellekään, ei missään tapauksessa eikä tilanteessa. Kun hän on sillä tavalla kaksi tai kolme minuttia kuvitellut ja ajatellut, kääntää hän henkensä silmät oikealle eteläiseen ilmansuuntaan ja ajattelee ja tervehtii kaikkia siinä suunnassa. Sitten vuorossa taapäin, länteenpäin ja vasempaan eli pohjoiseen päin. Vihdoin hän kääntää katseensa ylöspäin ja ajattelee enkeleitä, jumalia, vainajia taivaassa. Lopuksi hänen sisäinen katseensa siirtyy alas päin manaloihin ja hän ajattelee niitä olentoja, jotka ovat alhaalla, onnettomia vainajia ja pahoja henkiä, ja tervehtii heitä kaikkia. Jokaisessa ilmansuunnassa hänen ajatuksensa viipyy parin kolmen minuutin ajan. Tämän suuren tervehdyksensä jälkeänsä hänen konsentraatioharjoituksensa loppuu samalla tavalla kuin ennen, se on lukemalla ja mietiskelemällä. Pitkin päivää hänenn myös tulee musitaa kuukauden käskyä ja jalokiveä. Se on myös käytännössä toteutettava. (sivu 151.)

Loppusanat.

Kun pyrkijä näin mietiskelee joka päivä, hän herättää voimia, jotka yrittävät vastustaa ja ehkäistä hänen edistymistään. Hänen pitää kuitenkin kaikessa rauhassa voittaa itsensä. Tämä on mietiskelyohjelmamme toisessa pyrkijäasteessa. Mietiskelkää näin tarkasti ja uskollisesti. Sillä tavalla lähestytte hengessä Kristusta. Kaikki pyrkijät toisessa asteessa ottavat mantrakseen lauseen: in nobis regnat Jesus: »meissä hallitsee Jeesus». Voivat toistaa sitä ajatuksissaan päivällä, kun tuntuvat tuskastuvansa ja kadottavansa tasapainon: kun toistavat sitä hiljaa itsekseen, niin rauhoittuvat.

Veljenne ja palvelijanne

Pekka Ervast.

Kysymykset.

1. Mikä tehtävä on uskonnolla? 2. Kuinka kauan on uskontoja ollut? 3. Mitä uskontoja on ollut ja on? 4. Paljonko on ihmisiä maan päällä ollut ja miten he jakautuvat uskontojensa mukaan (mainitaan vain suurimmat)? 5. Mitä »pakanat» ovat? 6. Mitä huomattavia piirteitä on luonnonkansojen uskonnollisissa käsityksissä? 7. Mainitse suurten uskontojen perustajia ym. viisaita nimeltä ja sano koska he elivät? (sivu 152.)

8. Kerro jotakin jostakusta 7:ssä kysymyksessä tarkoitetusta viisasta, hänen elämästään ja toiminnastaan? 9. Mikä on lyhyesti esitettyä Buddhan oppi? 10. Mikä ero on pohjoisen ja eteläisen kirkkokunnan välillä? 11. Mikä on nirvaana, mikä on samsara (lue: sangsaara)? 12. Mikä on buddhalainen tie pelastukseen? 13. Mikä on Dhammapada? 14. Mitä Buddha opetti sodasta? 15. Elääkö Buddha vielä maan päällä? 16. Mikä on Konfutsen opin ydin? 17. Muistatko lauseita Tao-Te-Kingistä? 18. Mikä on Tao Laotsen opissa? 19. Missä suhteessa Krishna oli huomattava? 20. Kerro jotakin Bhagavad-Gitasta? 21. Mitkä ovat sattva, radshas ja tamas? Mitä on Satchidananda (sattshidaananda)? 23. Mitä on jooga? 24. Kuka Vedadantan mukaan on oikeutettu tutkimaan pyhiä Vedakirjoja? 25. Kuka on Patanshali, kuka oli Sankaracharya (Shankaratshaarja)? 26. Mitkä ovat Mooseksen käskyt? 27. Mitä ajattelet Pythagoraan »Kultaisesta säikeistä»? 28. Kuka oli Hamurabi? 29. Kerro jotakin Kaldealaisista? 30. Mitä tiedät Gilgameshistä? 31. Kuka oli Osiris, Horus, Isis, Neftis, Muut? (sivu 153.)

32. Mitä on Amentia? 33. Mitä Pyramiidit olivat? 34. Mitä Sfinksi kuvasi? 35. Tiedämmekö jotain egyptiläisistä mysteeriöistä? 36. Mitkä olivat Kreikan tunnetuimmat mysteeriöt? 37. Mitkä olivat

Kreikan oraakkelit? Missä ne olivat? 38. Koska kuningas Salomo eli? Mistä hän oli kuuluisa? 39. Koska ruvettiin puhumaan Kabbalasta? 40. Mitä kabbala opettaa Jumalasta? 41. Opettaako Kabbala jälleensyntymistä? 42. Kuvailu Muhammedin oppia? 43. Mikä oli Muhammedin suhde kristinuskoon ja Kristukseen? 44. Mikä oli Zoroasterin opin ydin? 45. Mitä ovat fravarshit eli feruerit? 46. Mikä uskonto sinua eniten miellyttää ja miksi? (Kristinuskoa ei oteta lukuun). 47. Mikä on dharma ja mikä on ero dharman ja karman välillä? 48. Mikä on varna eli kasti ja pitääkö se yhä paikkansa yhteiskunnassa? 49. Mikä on ero Parabrahmanin ja trimurtin, eli kolmiyhteyden välillä? (sivu 154.)=

KOKELAIDEN ELÄMÄNOHJEET. (sivu 155.)

(sivu 156.)

AD CANDIDATOS LEGUM LIBER I

Kokelaiden elämänohjeet 1.

»...teidän tulee panna pois vanha ihmisenne, jonka mukaan vaelsitte ja joka turmelee itsensä petollisia himojansa seuraten, ja uudistaa aina teidän mielenne hengessä ja pukeutua uuteen ihmiseen, joka Jumalan mukaan on luotu totuuden vanhurskauteen ja pyhyyteen». Ef. 4: 22-24.

Veljet.

Te olette kaikki ilmoittaneet olevanne valmiit. Siis valmiit kulkemaan eteenpäin, valmiit käymään sisään tuosta muurista, joka eroittaa temppelin esikartanon puutarhasta. Te olette kaikki sanoneet, että tahdotte oppia Kristusta tuntemaan. Te tahtoisitte, että voisitte sanoa ninkuin apostoli sanoo: mina elän, en kuitenkaan mina, vaan Kristus minussa ja sentähden on teidän edessänne hyvin vaikea tehtävä, hyvin mer- (sivu 157.)

Killinen ja suuri tehtävä. Sillä mitä merkitsee, että Kristus olisi meissä elävänä? Se merkitsee, että me itse emme enää olisi, se merkitsee, että me itse luopuisimme itsestämme, että Kristus voisi meissä elää. Mikä on nyt se tie, joka meille avautuu? Mikä on se elämä, joka on meidän edessämme? Se on tie, joka vie hautaa kohti. Se on elämä, jota sanotaan mystillisesti kuolemaksi. Kaikki me olemme kuulleet puhuttavan tästä. Te olette kuulleet minuakin useampien vuosien kuluessa puhuvan siitä, että meidän tulee kuolla eläessämme. Ja nyt kokelasaste on siinä, että emme kuule ainoastaan puhuttavan, emme ainoastaan usko ajatuksissamme, että mystillinen elämä on mystillistä kuolemaa, vaan että me todella alamme mystillisesti kuolla. Mitään muuta keinoa meillä ei ole päästä kokelasasteeseen, kuin tämä vanha keino, joka löytyy itsestään ja joka on: luopua itsestänsä. Ainoastaan se, joka luopuu itsestänsä, löytää Kristuksen. Olemme kyllä tottuneet ajattelemaan, että Mestarit vaativat meiltä sitä tai tätä, vaativat että luopuisimme jostain rakkautemme esineestä, vieläpä »koko maailmasta», ja sillä tavalla olemme kuvitelleet, että Kristuskin tahtoo nähdä meidän »kaikesta» luopuvan. Tämä on kuitenkin erehdystä. Kristus ei sitä tahdo: munkit, erakot jaitsekiduttajat luulevat, että pitää poistua kauas pois ihmisten ilmoilta ja valmistella omaa pyhyyttänsä. Kristus ei sitä tahdo.

Alkuasteilla meidän tosin täytyy jotain sellaista suorittaa: emme pääse kiini itsestämme, elleimme luovu jostain. Mutta kun tulemme siihen. (sivu 158.)

kohtaan, että kokelaina tahtoisimme oppia Kristusta tuntemaan, silloin Mestarin ääni puhuu meille ja ilmoittaa, mistä meidän on luovuttava. Se ääni sanoo: »sinun tulee antaa oma minuutesi minulle, että mina saisin sijaa siinä. Siinä pitää antaa oma itsesi minulle, jotta kuolisit pois omasta itsestäsi». Tämä on alussa melkein mahdoton meidän kokelaina käsittää. Mestari tahtoi meidän oman minämme; kuinka semmoinen olisi mahdollista? Millä tavalla se voisi käydä päinsä? Mutta me saamme sen tietää. Pyrkijöinä meitä opetetaan keskittämään ajatuksia, harjoittelemaan ruumiillista elimistöämme, mietiskelemään, rukoilemaan. Sitä meille opetetaan. Meidän pitää mietiskellä ja rukoilla. Ne ovat tavallaan sama asia, siihen meidän pitää harjoittaa itseämme. Mitenkä on nyt laitamme kokelaina? Nyt meille sanotaan: mitä sinä uskallat pyytää, mitä sinä uskallat mietiskellen rukoilla? Ei mitään. Kokelaina emme saa ollenkaan harjoittaa sellaista, jota meidän pyrkijöinä täytyy harjoittaa. Tämä ei merkitse, että meidän ensi hetkestä lähtien pitäisi lopettaa kaikki rukoukset ja mietiskelyt, vaan että meidän pitää lähestyä niitä ilman pyyteitä, toiveita, kaipauksia itsemme suhteen. Meidän pitää rukoilla »hiljaisuudessa». Ainoastaan hiljaisuudessa opitaan Mestari tuntemaan. Jos emme osaa olla hiljaisuudessa ja ääneti, emme opi kuulemaan Mestaria. Emmekä osaa olla hiljaa, elleimme luovu itsestämme. Hiljaisuus on sielussa, se on itsekkyyden kuolemassa, se on pahasta luopumisesta. Se on rakkauden elämässä. Se on vel- (sivu 159.)

jeydessä. Jokapäiväinen harjoitus veljeyden monissa hyveissä ja teoissa opettaa meitä todellisuudessa unohtamaan itsemme ja asettumaan sellaiselle kannalle, että Kristus meissä elää ja tuntee. Meidän täytyy olla veljiä, ettemme häiritsisi Kristusta. Meidän harjoituksemme on oleva sellaista läpi koko päivän. Se on oleva tämä hiljaisuus ja rauha sielussa. Emme saa ajatellakaan, että meidän pitäisi »kehittyä» ja »tulla joksikin». Ei, oma itsemme unohtukoon meiltä. Ainoa toivomuksemme olkoon, että kuolisimme pois turhanpäiväisestä persoonallisuudestamme, jotta Kristus voisi meissä elää. Se on oleva meidän sisäinen rukouksemme. Olemme nyt tulleet siihen asteeseen, että meidän täytyy tuntea, että »mietiskely on ainainen sieluntila». Meidän täytyy olla siinä tilassa, että meissä vallitsee hiljaisuus.

Kaikki ihmiset, jotka harjoittavat mietiskelyä, voivat saavuttaa kykyjä, mutta he eivät pääse Mestarin opetuslapsiksi, elleivät luovu itseään ajattelemasta jokapäiväisessä elämässä. Heidän täytyy kuolla, jotta he eläisivät, että Kristus tulisi heissä eläviksi.

Emmekö sitten tässä asteessa ollenkaan saa ajatella ja olla rakastavia olentoja? Pois se. Enemmän meidän tulee ajatella, mietiskellä niitä tehtäviä ja velvollisuuksia, mitä meillä kulloinkin on, enemmän meidän tulee mietiskellä vaikuttavasti, hedelmällisesti, ja luovasti käsitellä olevaa työtämme, oli se kuin ylevä tai yksinkertainen tahansa. Sillä työmme on tehtävä tarkkaan, velvollisuus on suoritettava vii- (sivu 160.)

meiseen ropoon, mutta muuten oltava hiljaa, että Jumalan ääni meissä kuuluisi. Kokelaan suuri alkuläksy on vaikeneminen. Tämä on ensimmäinen, ulkonainen ohje, jota hänen tulee noudattaa. Se on välttämätön ja asiaan kuuluva. Kokelas ei saa puhua mitään turhaa. Mutta huomatkaa: tämä ei merkitse, että hänen pitäisi olla synkännäköinen. Päinvastoin, leikinlasku, iloinen puhe on paikallaan, kun se tapahtuu sydämen vilpittömästä halusta, toisten iloksi ja lohdutukseksi. Mutta mina sanon teillä, että tulee se aika, jolloin hänen taas tulee mietiskellä ja

puhua, tulee aika, jolloin tämä kaikki tulee tehdä aivan uudella tavalla ja voimalla. Mutta ennenkuin se tulee, täytyy oppia olemaan hiljaa; täytyy oppia kuolemaan, ennenkuin syntyy uudestaan. Siis jokainen kokelas varjelkoon kieltänsä, olkoon tarkka kielestään, ettei se turhia jaarittele. Meidän täytyy muuttaa esim. seuraelämäämme. Jos olemme tottuneet paljon jaaritteluun, niin muuttakaamme se, jotta olisimme valmiit kulkemaan Kristuksen elämäntietä. Olkaamme ystävien kanssa turhia puhumatta, vaan mitä me puhumme, se olkoon täynnä lohdutusta, täynnä sisältöä. Olemme liian hyviä ja korkeita olentoja, koska olemme ihmisiä, kadottaaksemme elämän voimaa tyhjänpäiväiseen kielenkäyttöön. Tuntekoon jokainen, joka on meidän kanssamme puhunut, että hän on saanut valoisamman elämänskatsomuksen. Älkäämme puhuko niin, että hän joutuu epätoivoon ihmisistä, vaan puhukaamme lohdutuksen ja rohkeuden sanoja, puhukaamme rakkauden sanoja. Puhu - (sivu 161.)

kaamme niin, koska meidän sydämessämme on enkeliolento. Muistakaamme kokelaina, että olemme ruumistuneita enkeleitä. Siis ensimmäinen ojennusnuoramme on kielen pyhyys, niinkuin apostoli sanoo: »pankaat sentakia pois valhe ja puhukaat totta, kukin lähimmäisensä kanssa, sillä me olemme toinen toisemme jäseniä... Mikään rietas puhe älköön lähtekö suustanne, vaan ainoastaa sellainen, joka kelpaa tarpeelliseksi rakennukseksi ja on niille hyväksi, joka kuulevat». Muistakaamme myös, mitä Jeesus sanoo: »sydämen kyllyydestä suusi puhuu... mutta mina sanon teille: jokaisesta turhasta sanasta, minkä ihmisenä puhuvat, pitää heidän tekemän tili tuomiopäivänä». Kiitän sydämellisesti teitä kaikkia, että tahdotte auttaa minua Ruusu-Risti-temppelin pystyttämisessä. Kaikki olemme niinkään kiitollisia Mestarille siitä, että hän on tarjonnut meille tilaisuuden aloittaa tällaista ihmeellistä työtä. Hän on nyt leimannut meidät kaikki. Nyt meillä on Hänen merkkinsä, ja nyt Hän sydämissämme ja ystävänämme on lausunut toivomuksen, että olisimme Hänen työssään uskollisia.

Veljenne ja palvelijanne

Pekka Ervast. (sivu 162.)

AD CANDIDATOS LEGUM LIBER II

Kokelaiden elämänohjeet 2.

»Eikö laissanne ole kirjoitettu: mina sanoin: Te olette Jumalia? Jos hän sanoo Jumalaksi niitä, joille Jumalan sana tuli, niin kuinka sanotte hänelle, jonka Isä on pyhittänyt ja lähettänyt maailmaan: Sinä pilkkaat Jumalaa, sentähden että sanoin: Minä olen Jumalan Poika». Joh. Ev. 10: 34-36.

Veljet.

Pyrkijöinä ollessamme opimme ensin kohdistamaan huomiotamme ja ajatustamme määrättyyn kohtaan, sitten varsinaisena tehtävänämme astumaan Kristuksessa »viittä Jeesuksen käskyä. Kun tunsimme olevamme valmiit pyrkimään kokelaiksi, avattiin meille pääsy kokelaspiiriin ja saimme ensimmäisessä tehtävässämme oppia olemaan hiljaa, olemaan mitään pyy - (sivu 163.)

Tämättä, olemaan mitään rukoilematta tai mitään mietiskelemättä. Kokelaina on meidän opittava tärkeä asia, nim. se, että kaikki mietiskelytyö sekä merkityksessä yhtämittainen

sielullis-henkinen pyrkimys että merkityksessä ajoittainen meditation on oleva ehdottomasti vapaata, vapaaehtoista ja iloista. Minkäänlainen pakko ei saa tulla kysymykseen mietiskelytyössä. Ainoastaan pyrkijä pakottaa itseään ajatuksiaan keskittämään, mutta ihminen, joka todella on tullut kokelaan korkeampaan elämään, hän tekee kaikki vapaasta halustaan ja sisäisestä riemustaan. Tämä on kokelaan välttämättä opittava ja sentähden hän on alussa aivan hiljaa ja ulkoisesti vapaa mietiskelytyöstä. Mikä ei suinkaan merkitse, ettei myöhemmin tulisi hänelle taas erikoisia mietiskelytehtäviä. Hänen täytyy kokelaana oppia, että mietiskelytyö kokelasasteessa on oleva vapaata ja samalla vastuunalaista. Hän on itse itselleen ja Mestarilleen vastuunalainen. Vapaus tulee näkyviin esim. mietiskelyajan suhteen. Vapaus tulee näkyviin mietiskelyasennon suhteen. Ja kuitenkin on kokelaan päämäärä, että täydellinen säännöllinen mietiskelytyö on hänen ihanteensa. Pyrkijä mietiskelee säännöllisesti sentähden, että hän on niin määrätty. Kokelas pääsee lopulta säännölliseen mietiskelytyöhön sentähden, että hän tahtoo. Harjoitukseen kokelas tässä kuitenkin saa määrättyt ohjeet, mutta ne ohjeet ovat sitä laatua, että ne kasvattavat hänessä- (sivulla 164.)

hänen vapauttaan ja itsenäisyyttään. Sentähden sanotaan kokelaalle toisessa ohjeessa: Etsi itsellesi asento. Pyrkijälle annetaan asento istua niin ja niin. Kokelaalle sanotaan: etsi itsellesi oma asentosi. Tämä ei tietysti merkitse, että meidän välttämättä pitäisi etsiä joku toinen asento kuin se, johon olemme tottuneet. Eihän meidän tarvitse siesta päällämme tai välttämättä maata tai olla polvillamme. Voimme istua vanhalla tavallamme ja siinä asennossa tehdä pieniä muutoksia. Voimme myöskin ottaa minmoinen asento, joka on meille luonnollinen ja ominainen ja jossa tunnemme, että vapaasti osaamme mietiskellä. Siis toinen ohje on: etsi itsellesi asento. Kolmas ohje on: etsi itsellesi aikasi. Tällä tarkoitetaan osaksi mietiskelyn pituutta osaksi hetkeä, jolloin mietiskelyä harjoitetaan. Hetki ei välttämättä ole joka päivä. Kokelas tekee havainnon, että jos hänellä on sielussaan halu mietiskelyyn ja hän noudattaa tätä halua, silloin kun sisäinen ääni kehoittaa häntä mietiskelemään, niin tämä uudistuu säännöllisesti jonkun ajan kuluttua. Ihanne on, että se uudistuisi mahdollisimman usein, ainakin kerran vuorokaudessa. Mutta kun kokelas ensin etsii tuota mietiskelyaikaa, saattaa olla, että se itsestään tulee verrattain harvoin. Sitä hänen ei pidä pelästyä, sillä todellisessa henkisessä elämässä täytyy kaikki olla rauhallista, vapaata ja todellista. Meillä ei ole suurtakaan hyötyä henkisessä elämässä siitä, jos me jonain määrättyinä hetkenä harjoitamme mietiskelyä velvollisuuden tunteesta, sentähden että olemme itsellem- (sivu 165.)

me tai jollekin toiselle niin luvanneet. Siitä ei ole paljontakaan hyötyä, sillä henkinen, sisäinen olemus on vapaus. Kuitenkin meidän täytyy sitä pyrkijänä harjoittaa velvollisuutenamme ja opettaa vapauttaa pakottamalla itsellemme. Meille tullaan kyllä antamaan ulkonainen kokelasmietiskelyohjelma myöhemmin, mutta sitä ennen on nyt kokelaan etsittävä asentonsa ja aikansa. Jälkeenpäin annetaan mietiskelyohje, jota meidän tulee noudattaa ja jonka mukaan meidän tulee mietiskellä silloin kun henki käskee. Jos otaksumme, että me ensi syksynä saisimme varsinaisen kokelasmietiskelyohjelman, on meidän siis siihen mennessä nyt kesän aikana harjoitettava itseämme seuraavan säännön mukaan: Tässä mietiskelyohjeessa on seitsemän kohtaa. 1) Ota itsellesi asento, joka on helppo, luonnollinen eikä pingotettu. Jos on istumaan tottunut, helpottaa ehkä, että pikkuisen nojaan selkää; sen saakin tehdä. Käsiä, jos istuu, ei tarvitse pitää polvilla, voi pitää vaikka ristissä sylissä. Asennon tulee olla luonnollinen, kevyt ikäänkuin vaiston määräämä ja kokemuksen antama. Asennossa tulee kasvojen olla

käännettynä itäänpäin, kun mietiskely tapahtuu aamulla; muuten aurinkoon pain. 2) Hengitä muutamia hetkiä tasaisesti, syvään ja rauhallisesti; sillä ajalla älä ajattele mitään. 3) Mietiskelyssä kuvittele tshittaa hienona tunne-ajatus-aurana, erillään fyysisestä ruumiista. Käske sen olla hiljaa ja asettua valkoisen väriseksi (Hopean hohtoiseksi). Keskity sitten sydämeen, joka on korkeamman minän asunto, ja ajattele, että siellä on Ju- (sivu 166.)

malanpoika. Kristus asuu niin sanoakseni sydämen alttarilla tai sydämen luolassa tai lootuskukassa. Älä kuvittele Kristusta joksikin Mestariksi, jonka kuvan loisit sydämen alttarille. Personallista Mestarikuvaa ei pidä luoda sentähden, että sitä voidaan näkymättömistä maailmaoista pain väärinkäyttäjää. On esoteerisia kouluja kylläkin, joissa neuvotaan myös mietiskelemään jonkun määrätys Mestarin, esim. Jeesuksen personallista muotoa, mutta semmoisilla mietiskelyillä on monet vaaransa. Kun oppilas tottuu ajattelemaan, että Mestari tunnetaan jostain ulkoisesta muodosta ja luo auraansa sellaisen kuvan eli ulkomuodon, voidaan astraalitasolta käsin ja ei-valkoiten puolelta väärinkäyttää tuota kuvaa siten että joku, sanokaamme »harmaa adepti» puhuu sen kuvan kautta. Kokelaana ei siis pidä mitään personallista muotoa antaa Kristukselle, vaan tuntea Kristuksen läsnäolo sydämessään oman korkeamman minänsä elähyttämänä henkenä. Kokelas voi sanoa eli mietiskellä tähän suuntaan: Kristus minussa yhdistää minut isään, niin että olen korkeammassa itsessäni Isän Jumalan Poika. 4) Laula pyhä sana kolme kertaa: hiljaa, äänekkäämmin ja ääneen. Jos kokelas on tilaisuudessa tekemään tämän häiritsemättä ympäristöään tai joutuessaan sen häiritäväksi, hän laulaa tällä tavalla, muuten hänen on pakko laulaa se äänettömästi. Pyhä sana on joko intialainen Aum tai kristikunnassa käytetty vanha egyptiläinen Amen. Se on laulettava yhdellä äänellä toistaiseksi, mutta sillä, joka lähtee sydäimestä. Se voi olla erilainen ääni kullakin. Oma- (sivu 167.)

ääntä voi tutkia sillä tavalla, että soittokoneen ääressä koettelee kaikkia ääniä skaalassa. Mutta voi antaa oman sydämen itse sanoa tuon äänen tietämättä mikä se on. Ne joilla ei ole soittokonetta, eivät voi koetella. Ei pidä pelästyä, antaa vaan tulla sillä äänellä, jolla se tulee. Mutta sillä tavalla että se soi sisässä. Se on musikaalinen konsentratio näkymättömässä maailmassa. Pyhän sanan pitää kaikua sisässä, vaikka on ihan hiljaa. Pitää kuulua niin hyvin, että tuntuu ruumiissa ja kaikissa jäsenissä; vaikka ei olekaan tilaisuudessa ääneen laulamaan, saa sen kaikumaan sisässään, kun pääsee kiinni asiasta. 5) Ole asennossasi ääneti ja ajattelematta, tuntien pyhän sanan vaikutuksesta. 6) Rukoile ääneti omilla sanoilla siunaus, joka tarkoittaa, että Isä, Jumala siunaisi kaikkia meitä, minua ja koko maailmaa. 7) Jätämme asennon ja kiitämme Isää. Siinä voi, jos tahtoo, kukin tehdä eri tavalla. Jos seisoo tai nousee seisalleen, panee kätensä ristiin rinnalle ja kiittää näkymätöntä Isää. Tällä tavalla ei kuitenkaan pidä tehdä enempää kuin yksi kerta päivässä. Ei missään tapauksessa enempää, mutta on luultavaa, ettei niinkään usein tule sitä tehtyä.

Veljenne ja palvelijanne

Pekka Ervast. (sivu 168.)

»Tuuli puhaltaa, kussa hän tahtoo, ja sinä kuulet hänen humunsa, ja et tiedä, kusta hän tulee taikka kuhunka hän menee, näin on jokainen, kuin hengestä syntynyt on». John. Evank. 3:8.

I.

Yleisiä jokapäiväisiä ohjeita.

Kokelaan on pidettävä mielessään ja noudatettava seuraavia sääntöjä:

- 1) Suorita työsi ja velvollisuutesi aina tarkkaan ja aina Mestarin nimeen. Mestarin nimi voi meikäläiselle luonnostaan olla Jeesuksen Kristuksen nimi.
- 2) Säteile rauhaa ja onnea ympäristöösi. Rakenna kotisi paradiisiksi; muistaen, että se, joka tahtoo tulla Mestariksi, alkaa palvelijana kodissa.
- 3) Käytä joka päivä edes vähän aikaa tutkimiseen eli lukemiseen. (sivu 169.)
- 4) Tartu jokaiseen sinulle tarjoutuvaan tilaisuuteen tehdä teosofista työtä, palvella aatettasi: auttaa ihmisiä.
- 5) Hanki ystäviä tai ainakin ystävä aatteelle, pyhälle elämälle.
- 6) Harjoita joka päivä edes yhden minuutin ajan niin sanottua aivojen lepoa, josta 1:ssä pyrkijäasteessa mainitaan.
- 7) Harjoita joka aamu vähäisen joogahengitystä.

Tämä on uutta lajia hengitystä, josta ei ole ennen puhuttu, joka siis on uusi esoteerinen neuvo. Mikä on yleensä joogahengitys? Se on hengitys, joka tapahtuu ajatuksella, jossa siis kuvitellaan, että hengitetään praanaa eli elonvoimaa, ei fyysillistä ilmaa ainoastaan. Meidän ei tarvitse kuvitella hengittävämme ilmaa, sillä teemme sen ilman muuta. Joogahengitys on sitä, että samalla kun hengitämme fyysillistä ilmaa kuvittelemme hengittävämme praanaa, kuvittelemme, että maailman avaruus on täynnä kosmista ilmaa, kultaista aurinkovoimaa, elämän energiaa, jota vedämme sisään joka hengenvedolla. Näin kuvitelkaamme. Kun aamulla harjoitamme joogahengitystä, istumme asennossa, suljemme silmät ja hengitämme verkkaan sisään, pidätämme hetken hengitystä ja hengitämme taas ulos. Tämän yhteydessä kuvittelemme, että auringon voimasta, Jumalan elämänvoimasta, suuresta praanasta, tulee jotain kultaista, voimakasta elämännestettä meihin sisään valuen sympaattisen hermoston keskeiseen, vatsan kohdalla olevaan hermokimppuun, jota nimitämme »Plexus Solaris». Tällä tavalla meidän tulee harjoitella ja tottua- (sivu 170.)

joogin tavalla hengittämään. Kun osaamme sen tehdä ja keksimme tempun eli niksi, niin meistä häviää – ja tämä on ehdoton ruumiillinen vaikutus – kaikki levottomuus, pelko, arkuus ja hermostuminen.

II.

Mietiskely.

Mietiskelyn suhteen on sääntönä, että kokelas, jos mahdollista, mietiskelee joka päivä. Kokelaalle on kyllä sanottu, että hänen tulee mietiskellä silloin kuin »henki tulee päälle»,

mutta häneltä odotetaan, että »henki tulee» hänen päällensä todella. Mietiskelyn ohjelma voi tapahtua toisessa kokelaskirjassa mainitun ohjelman mukaan, mutta se ei ole välttämätöntä. Hän voi myöskin mietiskellä vapaasti, millä tavalla hän tahtoo, ilman mitään juhlallista valmistusta tai seremoniaa, jommoista toisen kirjan ohjelmassa on annettu. Pääasia on, että hän mietiskelee jotain asiaa. Sitä hänen pitää tehdä, jos mahdollista, joka päivä. Hänelle annetaan mietiskelynaiheet, sillä hänelle tulee nyt määrättyjä kirjoitusläksyjä.

III.

Kokelaan kuukausikirjoitukset.

Seuraavan seitsemän kuukauden aikana tulee kokelaan mietiskellä seuraavia kysymyksiä, yhden kysymyksen kuukaudessa; sekä vastata niihin kirjallisesti, lyhyesti tai vähän pitemmässä kirjoituksessa, kuinka vain hänelle itselle sopii. Kirjoitus on jätet- (sivu 171.)

Tämä minulle kuukauden lopussa, siis ensimmäisen kysymyksen vastaus joulukuun lopussa.

Kysymykset ovat Seuraavat:

- 1) Onko Ruusu-Risti-työ tarpeellinen ja kannattaako minun olla siinä mukana, ja miksi? 2) Mikä on totuus minulle? 3) Tahtoisinko, että Kristus syntyisi minussa ja miksi? 4) Uskonko jälleensyntymiseen ja miksi? 5) Mikä teosofinen kirja on minulle kallein ja miksi? 6) Mikä Jeesuksen käskyistä on minulle helpoin noudattaa ja miksi? 7) Mikä Jeesuksen käskyistä on minulle vaikein noudattaa ja miksi?

Teidän pitää ymmärtää yksi asia. Kun sanon, että teidän tulee kirjoittaa ja jättää minulle kirjoitusenne, niin tämä on oikeastaan symbolia. Ei teidän tarvitse jättää mitään minulle, jos te kirjoitate ja sanotte minulle: mina olen kirjoittanut. Sillä, mikä mina olen persoonallisesti, että minulle vastattaisiin tällaisiin kysymyksiin? Ei minulla ole mitään persoonallista oikeutta tietää mitään tällaista. Ei tämä ole ollenkaan sitä varten. Minulla ei ole mitään uteliaisuutta, ei mitään, kuinka sanoisin, halua minkäänlaiseen epähienouteen kenenkään suhteen. Tämä on ainoastaan sitä varten, että tämä auttaisi teitä pääsemään selvään suhteeseen korkeimpaan itseän ja Mestariin. Ja minähän olen kuin symboli Mestarin palveluksessa. Sentähden voi olla tuollaisia, ehkä maailman ja maallisen näkökannan mukaan, epähie- (sivu 172.)

noja neuvoja ja käskyjä, että on tehtävä minulle selkoa jostain. Ymmärtäkää, ettei tämä ole persoonallista minulle. Elkä siitä olisi mitään hyötyä, jos te vain minulle kirjottaisitte. Se pitää olla kirjoitettu niinkuin korkeammalle itselle tai Mestarille, ja minun ei edes tarvitse lukea sitä. Te voitte myöskin antaa minun vaikka lukea, mutta en mina se ole, joka teitä arvostelen, en mina se ole, joka istun jossain ja määrään teistä. Se tapahtuu muualla. Minulle ilmoitetaan, jos on tarpeellista, kuinka on arvosteltu. Minä olen vain kuin symboli.

Veljenne ja palvelijanne

Pekka Ervast.

OHJEITA KOKELAILLE.

Veljet.

Te voitte itsekukin arvostella ja tietää, mitenkä ahkerasti, säännöllisesti ja tarkkaan olette nyt kuluneena talvikautena osanneet ja tahtoneet mietiskelyä harjoittaa. Kun ihminen on astunut kokelasasteeseen, kun hän on tehnyt lupauksen itsellensä, silloin on okkultisessa koulussa Mestari kääntänyt häneen katseensa. Silloin hän, sillä hetkellä, jolloin hän vakavassa mielessä antoi itsellensä lupauksen ja kirjoitti säilytettäväksi tuon lupauksensa, silloin hän astui Mestarin eteen itsensä tietämättä, ja Mestarin katse kohdistui häneen ja Mestari antoi omassa hengessään lausunnon hänestä. Mestari otti jonkun silloin huolenpitonsa alai- (sivu 173.)

seksi. Hän ottaa aina joitakuuta itsellensä ajatellen: mina katson vielä. Ja tuo kokelas tulee silloin Mestarin odotuksen piiriin, hänen arvostelunsa alaiseksi. Joka tapauksessa kaikki joutuvat hänen rakkautensa piiriin. Mikään ulkonainen johtaja tai opettaja ei enää silloin, kun ihminen on allekirjoittanut lupauksen itsellensä, että hän tah too kulkea eteenpäin sillä tiellä, joka vie elämään, ole johtamassa kokelaan kaikkia askeleita. Silloin Mestarin silmä, kuten sanottu, on käännettynä kokelaaseen. Ja kokelaasta itsestään riippuu, tuleeko hän valmiiksi siinä mielessä että Mestari voisi tulla hänen luoksensa. Mestari on aina valmis. Opetuslapsi valmistaa itsensä. Opetuslapsikokelas on vastuullinen oman itsensä ja siis Mestarinsa edessä. Ulkonainen opettaja antaa hänelle ohjeita, mutta niiden ohjeiden luonnossa ei ole mitään sivellistä pakotusta. Kokelas ei voi askeltakaan ottaa eteenpäin tiellä, ellei hän itse vapaasti sitä tahdo. Ihmisen henkinen kehitys ei käy työntämällä. Me olisimme kaikki jo tuhansia vuosia sitten saavuttaneet täydellisyyden, jos se olisi saavutettavissa siten, että Mestari olisi työntänyt meitä ikäänkuin takaa eteenpäin. Mutta me emme ole pitemmälle kehittyneitä kuin olemme sentähden, että jokainen askel on meidän itsemme otettava. Viime talvisen meditatiotyön suhteen jokainen kokelas siis itse tietää, mitenkä hän on edistynyt tai, jos hän ei sitä suoraan voi tietää, niin ainakin hän tietää, kuinka ahkeraan ja kuinka tarkkaan hän on yrittänyt. Kukuleena talvena oli syksystä lähtien tilaisuus jo- (sivu 174.)

kaisella edistyä, sillä sanottiin: tämän mietiskelyohjelman mukaan mietiskellään joka päivä. Nyt kun tulee kesä, nyt taas otetaan tämä »lupaus» niin sanoakseni pois, tämä lupa, tavallaan se on kuin käsky tai neuvo: mietiskelkää joka päivä. Nyt otetaan se pois ja sanotaan: tuon ohjelman mukaan itse saatte mietiskellä milloin haluatte. Silloin kun todellinen halu tulee päälle, kun henki käskee, silloin ainoastaan mietiskelkää tuon ohjelman mukaan. Ja henki saa tulla päälle kerran päivässä, mutta tuskin se tulee; ellei kokelas ole harras mietiskelijä, ei se tule. Hänellä ei ole mitään velvollisuutta mietiskellä joka päivä ohjeen mukaisesti, vaan hän taas vapaasti päättää, koska hän itse mietiskelee. Henki sen hänelle vapaasti määrää. Syksillä alkaa taas meille säännöllinen mietiskely, mutta se säännöllinen mietiskely voi muuttua toisenlaiseksi, ja korkeammanlaiseksi, jos osaamme näyttää, että olemme jotain hedelmiä korjanneet edellisestä mietiskelyohjelmasta. Sentähden kesän aika on aina sellainen aika, jolloin same tehdä työtä mietiskelyn alalla, työtä sellaista, joka näyttää mihin pystymme. Tänäkin kesänä tulee siis annettavaksi meille työ, jonka suorituksesta enemmän tai vähemmän näkyy, millä tavalla saatamme syksyllä mietiskelytyötä jatkaa. Ja pyytäisin, että kokelaat eivät anna minkäänlaisten personallisten tunteiden tässä vaikuttaa ja näytellä osaa. On tärkeätä, että kokelaassa ei vakuta minkäänlainen kunnianhimo, ei minkäänlainen itsekkyyden värittävä tunnehai- (sivu 175.)

rahdus. Tämä on sangen tärkeätä. Kokelaan elämässä kaikki pitää olla puhdasta, sydämellistä, vilpitöntä, todellista. Hedelmistä näkyy. Jos kokelas sekoittaa työhönsä joitain personallisia intohimoja, silloin hänen työhönsä joitain personallisia intohimoja, silloin hänen työnsä on mitätön Mestarin silmissä. Vaikka hän saavuttaisi kykyjä, ovat ne kyvyt siinä tapauksessa ohimeneviä. Ne kuuluvat personallisuuteen, ja korkeampi minä ei ole niistä tullut osalliseksi. Kokelaan pyrkimys ja hänen työnsä tulee olla puhdasta korkeamman minän valossa ja Mestarin silmien edessä. Se tehtävä mikä nyt annetaan kokelaille kesäksi, ei siis ole katsottava kunnian asiaksi; sitä ei saa katsella siltä kannalta, että »minun pitäisi tämä nyt suorittaa, sillä mitenä minun käy liian huonona ollen? Ja en minä tahdo olla kaikista huonoin, vaan kyllä minun täytyy sittenkin yrittää». Tämä tehtävä ei saa herättää ollenkaa tällaisia tunteita, vaan annetaan kokelaille sitä varten, että he oppisivat tuntemaan itsensä. Kuta kauemmin harjoitamme mietiskelyä, kuta kauemmin kuljemme elämään vievällä tiellä, sitä tärkeämmäksi tulee, että meitä aina punnitaan ja että itse aina punnitsemme itseämme. Sillä on tärkeätä, että meidän sisäinen olemuksemme on vilpiton, puhdas, sydämellinen ja lämmin. Tehtävä, joka meille nyt annetaan kesäksi on tavallaan vaikea ja kysyy suurta ponnistusta. Kuitenkin se on vain mietiskelytehtävä, mutta mietiskelytehtävä, joka on jatkuvaa laatua, ja jota on tehtävä aina. Meidän täytyy vähitellen oppia mietiskelemään sielussamme ja sielullamme. Meidän ei pidä mietis- (sivu 176.)

kellä ainoastaan aivojemme välityksellä ja alemmalla ymmärryksellämme, vaan meidän pitää oppia mietiskelemään koko ruumiillamme ja koko sielullamme. Meidän pitää oppia mietiskelemään aina, olemaan yhtämittaisessa ja ainaisessa mietiskelytilassa, vaikka meidän ruumiimme suorittaa omia tehtäviänsä. Pienenä harjoituksena tähän suuntaan on seuraava koe, jonka voitte tehdä silloin tällöin, ja nyt alussaa vaikkapa joka päivä. Se ei ole mitään muuta – ja moni teistä on sitä paljo tehnyt –, kuin että olette keskellä meluavaa ihmisjoukkoa, menette paikkaan, missä on vilkasta elämää, joka vetää aistejanne puoleensa. Seisotte kadulla, ei missään syrjäisessä paikassa, vaan keslelä kaikkea vilinää –, ja käännätte huomionne kokonaan tuosta meluavasta, teitä ympäröivästä ihmispaljoudesta, tapahtumista ympärillänne, sekä mietiskelette jotain. Mietiskelette esim. Jumalan kolminaisuutta tai jälleensyntymisen välttämättömyyttä tai minkätähden ihmisessä rakkaus pukeutuu ihanaa ruusupukeiseen verhoon ja vivahtaa violettiin. Teitä pitää tällaisessa mietiskelyssä onnistua. Teidän pitää huomata, että se on helppoa, ainakin yhtä helppoa, kuin mietiskelyjossain hiljaisessa paikassa. Sitten itse kesätehtävä on: Teidän tulee mietiskellä, minkälainen teidän viimeinen maallinen elämäne on ollut. Tätä saatte nyt jatkuvasti mietiskellä pitkin kesää, pitkin päivää ja yötä ja välttämöntä on- (sivu 177.)

joskus kohdistaa ajatuksensa ja huomionsa erikoisessa meditaatiossa tuohon asiaan: mikä on ollut minun viime elämäni? Mutta teidän mietiskelyne on oleva loogillista laatua. Teidän täytyy välttää kaikkea mielikuvitusta, täytyy olla tietämättä kerrassaan mitään siitä, mitä mahdollisesti on teille sanottu edellisistä elämistä, mitä mahdollisesti joku profeetta tai selvänäkijä on kerotnut entisistä elämistämme. Sitä ei pidä ottaa lukuun ollenkaan. Täytyy vain ihan rauhallisesti itse kysyä itseltään: »mitä minä olen voinut olla ja mitä olen voinut tehdä»? Emme siis tässä käytä sitä muistamista, jota esoteristi noudattaa iltaisin, että nim. ajattelee päivän tapahtumia taapäin illasta aamuun ja siitä taapäin, muistelemalla sillä tavalla aina syntymään saakka ja sen taakse. Tämä on pitkälinen ja vaivalloinen, vanha keino

kyllä. Emme tässä käytä sitä, vaan koetamme mietiskelemällä tehdä joitain johtopäätöksiä ja päästä siten intuition. Voimme tässä herättää salaista intuitiota, salaisia muistoja, niin että ikäänkuin välähdyksenä voisimme nähdä, mitä olemme olleet. Ja jotta mietiskelymme ei heti tarttuisi oman mielikuvituksemme auttamattomaan suohon, vaan pysyisi vapaana, täytyy meidän tehdä aivan puolueettomasti, kylmästi, harkitsevasti, epäitsekäästi itsellemme seuraava kysymys: olenko mina sukupuolisesti puhdas olento? Onko mina sellainen olento, että olen löytänyt itsessäni ei ainoastaan oman, mutta toisenkin sukupuolen kaikki hyvät ominaisuudet ja hyvät tunnusmerkit? Jos olen avioliitossa: »olenko- (sivu 178

kokenut sellaista, saanut ja osannut elää sellaista elämää, että minun toverini on herättänyt minussa kaikkia hyviä sukupuolisia ominaisuuksia? Olenko henkisesti, sielullisesti, siveellisesti täydentänyt toveriani ja vetänyt esille hänestä, mitä hänessä on hyvää? Olemmeko niin kasvattaneet toisiamme, että todella nyt ymmärrämme toista sukupuolta ja samalla omaa sukupuoltamme paremmin? » Tai jos olen yksinäinen: »onko minun elämäni sukupuolisesti puhdas? Odotanko mina, että sellainen olento tulisi minua vastaan tiellä tässä fyysillisessä maailmassa, joka kutsuisi minussa esille kaiken hyvän? Odotanko siis rakkauden korkeinta fyysillistä ilmausta ja onnea? Odotanko sitä, joka vapauttaa minut itsestäni tässä fyysillisessä maailmassa? Vai osaanko mina jo aavistellen tietää, että se, jossaa on kaikkia näitä ominaisuuksia, mitkä minussa ovat salassa, odottaa minua jossain salaisessa maailmassa? Tyydynkö ajattelemaan, että olen yksin täällä näkyväisessä maailmassa, vaikka minun toinen puoleni on näkymättömässä maailmassa? Ja osaanko minä silti ja sillä tavalla tuntea itseni täydelliseksi olennoiksi? » Tai jos minun avioliittoni on ollut onneton, ja se ei ole vastannut tarkoitustansa, jos se ei ole ollut henkistä liittoa eikä ole vetänyt esille sukupuolisuuden salattua tarkoitusta, vaan on ollut onneton inhimillinen kokemus, joka on opastanut minua yhtä paljon pahaan kuin hyvään, disharmoniaan kuin sopusointuun. Osaanko minä vapautua sielullisesti ja henkisesti niin kokonaan, etten odota mitään tässä näkyväisessä maailmassa, vaan luotan ja tiedän, että se- (sivu 179.)

ihmeellinen elämä on salattuna jossain, se elämä, ja se olento, joka voi minusta vetää kaiken hyvä esiin? Meidän täytyy aivan vilpittömästi oman itsemme edessä ja salaisesti omasta itsestämme näin tutkia itseämme. Emme saa näyttää sitä maailmalle, ei edes avioliitossamme, jos siinä asemssa olemme, vaikka mihin johtopäätöksiin tulisimme. Emme saa näyttää mitään, vaan meidän täytyy osoittaa aviopuolisollemme yhä suurempaa rakkautta, velvollisuudentuntoa ja itsekieltäymystä. Mutta meidän täytyy vilpittömästi ja rehellisesti tehdä itsellemme selväksi, missä okkultisessa asemassa olemme. Kuntällä tavalla saavutamme erikoisen objektiivisen tajuntatilan, silloin voimme kääntää katseemme yleensä tämän nykyaikaisen elämän kaikkiin läksyihin ja kokemuksiin, vaikeuksiin, ponnistuksiin, taisteluihin ja voittoihin sekä niiden valossa arvostella tätä elämää, katsella sitä kuin ulko a pain, niin kuin se olisi toisen olennon elämää. Silloin saamme tuntea, ikäänkuin kuolisimme pois tästä persoonallisuudesta, ja kysymme: »mikä sai tällaisen karman aikaan, mikä se löi tällaisen persoonallisuuden? » Olemme pyrkineet totuuteen ennenkin, emme ole alkaneet sitä tässä nykyisessä elämässämme. Kaikissa teissä on se leima, että olemme pyrkineet totuuteen ennen. Vaikka joskus tuntisitte itsenne kevytmielisiksi kuin keijukaiset, on teissä kaikissa kuitenkin jonkinlainen »kainin leima», sillä olette ennenkin etsineet totuutta. Ja,

että niin on, voitte tällä tavalla päästä kiinni edellisestä elämästänne. Kun te nyt siis arvostelette objektiivisesti, puol- (sivu 180)

eettomasti kaikkia tämän elämän erehdyksiä, sen huonoja ja hyviä tekoja, sen vaikeutuksia, taisteluja ja voittoja ja kysytte: mikä on ne aikaan saanut, niin tietäkää, että kaikki se mikä on ollut vaikeata ja vastenmielistä, mikä on tullut karmassa mukaan jo syntymässä, ulkonaiset vaikeudet, vaikeat luonteenominaisuudet, se on kaikki sellaista, jota itse olette ennen tahtoneet. Te olette viime elämässänne toivoneet ja tahtoneet, ainakin kuollessanne, että nämä kaikki vaikeudet tulisivat teidän päällänne. Viime elämänne on ollut helppo jossakin sellaisessa kohdassa, jossa se nyt on vaikea. Ainakin te rehellisesti ja vilpittömästi silloin ihmisolentoina tahdoitte nähdä eteenpäin ja sanoitte Jumalalle: minun pitäisi kokea sen ja sen laatuja vaikeuksia, jotta pääsisin siitä, mikä minussa on ollut heikkoa. Kun tällä tavalla mietiskellessänne, tällaisissa ajatuksissa kulkiessanne kesällä saatte mitä välähdyksiä tai näkemyksiä, niin kirjoittakaa ne heti muistiin. Kesän lopulla kirjoitatte sitten pienen esityksen viime elämästänne. Nimittäin esityksen minkä saatte kokoon niistä havainnoista, joita olette saaneet. Ei saa mielikuvituksella luoda mitään psykoskooppeja tai novelleja viime elämästä, täytyy ainoastaan kirjoittaa niiden intuitiivisten välähdysten pohjalla, joita on itse saanut. Se selonteko on sitten annettava minulle. Nyt huomatkaa vielä, että tähän työhön ei ole mitään pakkoa, se on ainoastaan tilaisuus, joka tarjotaan. Jos tällaiseen pystyy, silloin voi saada esoteerisempaa ja vaikeampia mietiskelyohjeita. Mutta jos- (sivu 181.)

joku ei tällaiseen pysty vielä, niin voi olla, että hän siihen pystyy ensi kesänä tai joskus toisten. Olemme joka tapauksessa kokelaita, vaikka pyrkimyksemme elämän porttia kohden voi kestää kauan. Ajatelkaamme, että ennen Kristusta kului seitsemän inkarnatiota tällä valmistavalla tiellä, ennenkuin ihmissielu tuli elämän portille. Jeesuksen Kristuksen työn kautta valmistusaika tuli lyhennetyksi siten, että ihmisellä oli mahdollisuus yhdessäkin elämässä kulkea, jos hän niin tahtoi, tuon tien. Sillä, kuten sanottu, ulkoapäin ei työnnetä; ihminen itse ottaa näitä askeleita. Mutta Jeesuksen työn kautta on mystillinen Kristus tullut niin lähelle meitä, että voimme elää nyt »uskossa» eli ihmeellisessä yhteydessä Kristuksen kanssa. Sen kautta voimme suorittaa valmistavat työmme yhdessäkin elämässä. Mutta ei kukaan moiti, jos siihen kuluu kolme tai seitsemän. Olemme yhden arvoisia joka tapauksessa, suuresti ainoastaan iloitaan taivaissa, jos osaamme suorittaa tämän työmme.

(Jälkikirjoitus.)

Tahtoisin vielä lisätä, että yksi asia on varottava, ja se on tuo tuollainen uinailu tai haaveilu, tuollainen uneksiminen vaipuminen päivällä. Tahdon erikoisesti sanoa, kun olen kehoittanut teitä harjoittamaan ajatusta kovassa melussa, että varokaa kaikkea haaveilua, sillä siihen ihmisellä on taipumusta. Hän voi joutua fantastisten mielikuvien valtaan ja lukea mietiskelyksi sellaista, joka on tullut ulkoapäin. Teidän täytyy tietää, että kun nyt ulkona ja melussa jotain- (sivu 182.)

Ajattelette ja mietiskelette, niin älkää antako minkään fantasian ohjata teitä, vaan pysykää valveilla, etteivät eetteriaivot ota teitä valtoihinsa. On hyvä, jos tällainen tuntuu vaikealta, ottaa mukaan paperi ja kynä ja kirjoittaa esim. kirje, antamalla ihmisten ja maailman pauhaa ympärillänne. Kirjoittakaa kirje jollekulle –vaikkapa olemattomalle henkilölle– hyvin täsmällinen ja asiallinen kirje. Muistakaa: mikään »dagdrömmeri» ei saa temmata teitä

mukaansa. Toinen asia on se, että kun ihminen istuu mietiskelemään tai ryhtyy ajattelemaan jotain asiaa, niinkuin nyt tänä kesänä on esillä jälleensyntymismuistin mietiskeleminen, niin auttaa häntä symboliset toiminnot ja teot. Kune sim. Istuu mietiskelemään niin arkaluontoista asiaa kuin omaa sukupuolieläänsä, niin heti auttaa, jos tämän Asian puhtautta symbolisoi jollain teolla, ennenkuin siihen ryhtyy, esim. panemalla punaista päällensä. Voi myöskin lausua meidän pyrkijämantramme tai intonoida pyhän sanan, niin että luo ympärillensä puhtaan atmosfäärin. Nämä temput ovat hyviä, sentähden että niillä osoitamme, kuinka vakava asia on. Niin paljon magiaa ymmärrämme kokela in ilman muuta.

Veljenne ja palvelijanne

Pekka Ervast. (sivu 183.)

(sivu 184.)

TEMPPELIN AVAUS (sivu 185.)

(sivu 186.)

TEMPPELIN AVAUS.

Nuorena, kun tuli teosofiksi, oli minulla mielikuva, joka ainoa oli tajunnassani. Voinna 1897 kirjoitin asiasta vanhalle tohto Gustaf Zanderille Tukholmaan. Tämä mielikuva oli sellainen, että jossain täällä Suomessa – en osannut ymmärtää missä – oli merkillinen, valkoisen hohtava kullalla kirjailtu marmoritemppeli. Se oli niin ihana ja kaunis temppeli, kuin kuvitella saattoi. Kultaiset pilarit, arkaadit ja pylväskäytävät sitä koristivat ja siinä temppelissä asui olentoja, jotka kävivät valkoisiin puettuina. Nämä ihmiset olivat tietoisesti yhteydessä Salaisen Veljeskunnan kanssa (jolla minun mielikuvituksessani oli pääpaikkansa ja päätemppelinsä Himalajalla). Nuo valkoiseen puetut olennot olivat viisaita, hyviä, totuuden tietäjiä ja he elivät auttaakseen ihmisiä, mutta eivät auttaakseen heitä aineellisesti vaan sielullisesti ja henkisesti. Heidän silmämääränänsä oli lohduttaa ihmisiä silloin, kun nämä olivat suuressa sieluntuskassa – koska eivät tajunneet elämän tarkoitusta – ja myös heitä valaista silloin, kun he et- (sivu 187.)

sivät totuutta ja heidän sielunsa huusi Jumalaa. Minä näin aina, kuinka nämä valkeat olennot liikkuvat vapaasti ympäri Suomea; he kulkivat pyrkijän luota pyrkijän luo ja heillä aina riitti työtä, sillä maassamme oli sieluja, jotka pyrkivät valoon. Nämä valoonpyrkijät koettivat elämässään toteuttaa sisäisten veljien ohjeita ja opetuksia. He tekivät työtä ulkonaisessa maailmassa. He kulkivat ympäri Suomea puhumassa ihmisille ja herättämässä heitä. Sillä Suomessa niinkuin muualla elivät ihmiset tietämättömyydessä, eivätkä ajatelleet elämää. – Nämä, jotka apostolien tavalla kulkivat ympäri Suomea ja saarnasivat, he koettivat herättää ihmisiä ajattelemaan. Sen kautta lisääntyi yhä niiden sielujen luku, jotka alkoivat kärsiä ja kysyä ja huutaa Jumalaa. Ja kun tiedustelin vanhalta tohtori Zanderilta, mitä hän tästä ajatteli, ei hän sitä yhtään ymmärtänyt. – Vuosia myöhemmin meillä muodostui teosofinen liike, ja vielä myöhemmin Teosofinen Seura syntyi, mutta tuo mielikuvani jäi yhä kuin unelmaksi. Enkä ollenkaan käsittänyt millä tavalla ja koska se voisi toteutua. Vihdoin syntyi Ruusu-Risti. Silloin näytettiin minulle taas samanlaatuinen kuva, niin, sama kuva kuin ennen, ja näytettiin vielä, että Ruusu-Risti, kuten vuosikokouksissa aina olemme teroittaneet, on

veljeskunta. Se on vlejeskunta, jonka tarkoituksena on vaikuttaa meidän kansassamme kasvattavana siveellisenä voimana, veljeskunta, jonka jäsenet yhtä mittaa kasvattavat itseään. Lisäksi minulle näytettiin, että tämä veljeskunta oli asteittain järjestetty, (sivu 188.)

että ensimmäinen aste oli se, johon kaikki ensin joutuivat vuosikokouksen vihkimyksen kautta; siinä olemme Ruusu-Ristin sisäjäseniä eli veljiä Ruusu-Ristin veljeskunnassa; mutta sitten oli takana korkeampi aste, johon saattoi nousta ja johon meistä Ruusu-Ristiläisistä jotkut liittyivät, ja sen takana jokin vielä korkeampi aste. Mutta minä en silloin Ruusu-Ristin syntyessä nähnyt enkä ymmärtänyt, mitä nämä eri asteet olivat ja mitenkä ne muodostuisivat; se oli minulle vielä hämärää. Elämän todellisuus, karman luonnonmukainen viisaus, synnytti meillä sitten toissa syksynä täällä Helsingissä ns. »mietiskely-ryhmän». En silloin vielä aavistanut, missä yhteydessä se olisi Ruusu-Risti järjestö naknsa, vielä vähemmin, missä yhteydessä se olisi tuon varhaisen nuoruuden unelmani kanssa. Luulin vain, että se oli tuommoinen työ-ryhmä, joita meillä oli useampia, että muutamat RUusu-Ristiläiset tahtoivat oppia ajatuksia keskittymänn ja halusivat saada ohjeita sellaiselta, joka oli sitä vuosikymmeniä harjoittanut. Mutta sitä myöten, kun meillä oli mietiskely-ryhmän kokouksia, sitä myöten alettiin minulle näyttää, että mietiskelytyössä ja sen takana saattoi olla aivan uutta muodostumassa, saattoi vähitellen toteutumassa Ruusu-Risti ohjelma, niin että nuoruuden unelmani sellaisessa muodossa saattoi toteutua. Olin ennen jo aavistellut, että unelmaini temppeli, joka täällä Suomessa jossain oli, oli näkymätön temppeli ja että ihmiset, jotka siellä liikkuvat valkoisissa puvuissa, eivät liikkuneet näkyväisissä fyysisissä ruumiissa, vaan jollai muulla tavalla. (sivu 189.)

Tämä oli vuosien kuluessa selvinnyt, mutta minä en tietysti osannut ajatella, että sellaienn koskaan voisi toteutua. Mutta, kuten sanottu mietiskelyryhmän työn aikana, varsinkin viime keväästä ja kesästä lähtien on minulle näytetty, että työllä me voimme, jos osaamme siinä olla uskollisia ja sitä kauniisti tehdä, luoda tuon näkymättömän temppelin. Niinikään minulle näytettiin, että temppelin esikartanon ovet voitaisiin avata tänä keväänä, esikartanon over, sillä sisällä, ylemmällä, vasta näkyy itse temppeli. Mikä nyt on merkillistä ja ihmeellistä tämän suomalaisen Ruusu-Risti temppelin suhteen? Jos Suomeen muodostuu tällainen temppelin suhteen? Jos Suomeen muodostuu tällainen temppeli, jommoista kyllä on joitakuuta maailmassa, niin sen merkillisyys on siinä, että jokainen temppelissä joutuu kosketukseen Kristuksen kanssa, Kristuksen, joka on hänessä itsessään ja joka samalla on ruumiillistuneena Jeesus Kristuksessa. Ei mystillinen eikä historiallinen Kristus ole vieras yhdelläkään Ruusu-Risti temppelin jäselenelle. – Muuten siinä temppelissä liikkuvat kaikki Mestarit, jotka ovat maan päällä. Se temppeli ei ole pyhitetty yhdelle määrätylle Mestarille eli Jumalalle, vaan se on temppeli, jossa Jumalan henki on ja jossa Kristus on elävänä ja jossa kaikki mestarit, joissa Kristus elää, vapaasti liikkuvat. Ruusu-Risti veljeskunnan temppeli on ihmisten veljeyden temppeli sanan syvimmässä merkityksessä. Ei yksikään valkoisen mestariuden saavuttanut ihmisen ole siinä temppelissä vieras. Siellä he kaikki ovat kotonaan ja heissä kaikissa elää Kristus, ja Jeesus Kristus on Mestareista se, joka aivan kuin kokonaa- (sivu 190.)

Itseensä kaikki muut. Meidän ei tarvitse puhua eikä ajatella ulkonaisella tavalla Mestareista, että toinen on korkeampi toista. Tietysti he ovat arvoltaan eri asteisia, mutta heidän korkeutensa ei ole pelottava, ei se ole sellaista suuruutta, joka työntää toisia pois, vaan siinä

se ilmenee, että he tulevat suuremmiksi palvelijoiksi, ottavat enemmän taakkoja kantaakseen ja sulkevat useampia rakkautensa syleilyyn –että he sanalla sanoen tuntevat itsensä pienemmiksi. Heidän korkeutensa on siis siinä, että he ovat syvemmällä. Heidän rakkautensa, noustessaan yläilmoihin, tunkeutuu syvemmälle helvettiin. Jeesuksen Krisutksen rakkaus läpäisee joka elävän olennon. Ei ole sitä paikkaa taivaissa ja maissa eikä maa nalla eikä tuonelassa eikä helvetissä eikä kadotuksessa, missä ei hänen rakkautensa olisi. Sillä Jumala on kaikkialla ja Kristus on se, joka tietää ja tuntee Jumalan kaikkialla. Ruusu-Risti-temppelin jäsenet, jotka siinä palvovat ja sieltä kautta palvelevat, ne ovat niitä olentoja, jotka rakastavat. He rakastavat, he tahtovat auttaa, lohduttaa, valaista. Tunteuttomina he tahtoisivat kulkea, näkymättöminä he kulkevat sillä he rakastavat. Mutta tullakseen temppeliin vaaditaan pyrkijöiltä paljon. Ja sentähden, samalla kun temppeli alkaa näkyä ja hämöttää, samalla myöskin yhä selvemmin näkyvät esikartanot ja niiden ulkopuolella olevat puutarhat, joiden läpi pyrkijän täytyy kulkea, päästäkseen temppeliin. Sentähden muodostuu itsestään itsekasvatus-portaita, itsekasvatus asteita, joita meidän tulee kulkea saapuaksemme puutarhaan ja- (sivu 191.)

Esikartanoon ja temppelin ovelle. Minullekin näytettiin temppeli uudestaan, sentähden että tuo puutarhakäytävä ja tuo ensimmäinen esikartanon muuri alkoi jo ilmestyä meidän keskuuteemme. Minä näin, kuinka meidän esoteerinen työmme, juuri tämä mietiskelytyö, oli tarkoitettu kasvattamaan meitä, että voisimme kulkea temppeleitä kohti. Sillä tavalla tuli minulle todistetuksi, että meillä täällä esoteerinen työ ei ole syntynyt keinotekoisesti, ei kenestäkään yksilön päähänpistoista, ei korkeankaan, vaan itsestään, kun aika oli tullut. Koko meidän pitkä teosofinen työmme on ollut valmistusta. Sen valmistuksen tulos on ollut Ruusu-Risti ja se esoteerinen ryhmä, joka on alulle pantu. Sentähden uskallamme toivoa, että jollemme itse uuvu, karma ei meitä tuhoa. Meidän mietiskely- eli esoteerisen ryhmämme työ jakautuu luonnonmukaisesti eri asteisiin, niin että ensimmäinen aste on harjoitusaste, jossa pyrkijä oppii ajatuksia hillitsemään. Tämä on ensimmäinen välttämätön ehto, kuten aina olemme saaneet kuulla. Pyrkijän täytyy oppia erityisillä harjoituksilla ajatuksia hillitsemään, se on ensimmäinen conditio sine kva non. Toinen aste on se, että pyrkijän tulee oppia ajattelemaan oikein mietiskelemällä oikeita asioita. Teosofisessa asteessa harjoittelijat saavat avukseen semmoisia mietiskelyohjeita, semmoisia ajattelimis-aiheita, joista heidän ajatusjuoksunsa kääntyy oikeaan suuntaan, siihen suuntaan, että lähestyvät Kristusta. (sivu 192.)

Kolmannessa asteessa he eivät ole enää pyrkijöitä. Kolmannessa asteessa heistä tulee kokelaita. Kokelaat ovat jättäneet pyrkijän asteen ja kulkeneet läpi sen muurin, joka eroittaa temppelin esikartanon puutarhasta. Pyrkijät kulkevat puutarhassa. Kun he menevät ensimmäisestä portista sisään tulee heistä kokelaita. Silloin he ovat temppelin esikartanossa. Kun esikartanossa uskollisesti ja ahkerasti kasvattavat itseään, pääsevät he temppelin ovelle, sen temppelin ovelle, jota meidän tulee nimittää Ruusu-Risti-temppeliksi ja jossa Kristus tunnetaan. Siis kokelas, tullessaan temppelin ovelle, tuntee Kristuksen sisässään. Hänen on täytynyt oppia tuntemaan Kristus itseässään, ennenkuin hän voi kolkuttaa. Jak un hän kolkuttaa temppelin ovelle, se hänelle avautuu; ja koska Kristus on hänen sisässään, tulee Kristus häntä vastaan toisen tai toisen opettajan tai Mestarin muodossa. Hänen ei ole ollenkaan tarvis arvata tai tietää, kuka Mestari tulee häntä vastaan,

sillä opettaja tulee sentähden, että kolkuttajassa on Kristus ja että opettajassa on Kristus. Kokelas saa astua Ruusu-Risti temppeliin. Kokelaasta itsestään on silloin tullut opetuslapsi, joka temppeliopetuksessa saa nähdä ja kuulla, että Ruusu-Risti-temppelin sisällä on pyhättö, johon opetuslapsi voi päästä pitkän itsekasvatuksen jälkeen. Pyhätön nimi on Graaltemppeli. Graaltemppelissä odottaa opetuslasta elämän syvin salaisuus. Ruusu-Risti-temppelissä hän saa oppia iankaikkisesti elämään. Ajatellessamme, mikä suuri ja ihmeellinen tilaisuus- (sivu 193.)

Meillä on, mikä mahdollisuus meillä on tehdä jotain kansamme ja siten koko maailman hyväksi, emme epäröi emmekä epäile, vaan tunnemme, että meidän on osoitettava uskoa, uskollisuutta ja luottamusta hyvään tahtoon, tunnustettava, että kunnia on Jumalalle korkeudessa, että maassa on rauha ja että ihmisillä on hyvä tahto, ja sentähden sanomme nyt: Isän, Pojan ja Pyhän Hengen nimeen, Jeesuksen Kristuksen avulla vataan meille nyt Ruusu-Risti-temppeli, jonka pyhättö on Graaltemppeli. Meidän vuoremme, jolle temppelimme pystytämme, ei ole korkea, niinkuin Sinä näet Herra, se on pieni ja nöyrä suomalainen kumpu, mutta Sinun temppeliäsi me alamme rakentaa. Se näkyy meille näyssä ja Sinä olet sallinut meidän astua sinne. Sentähden tahdomme yrittää ja koettaa parastamme, että voisimme asettaa kiven kiven viereen ja kiven kiven päälle, että Sinun temppelisi kohoaisi ja Sinun kunniasi kuuluisi kautta maailmoiden. Kivet olemme me itse tiellä kulkiessamme, kivet olemme me itse omissa kiviarkuissamme. Temppelin kiviä olemme siinä määrin kuin kuolemme, kuin meidät haudataan ja kuin saamme hävitä olemattomiin itsekkäinä personallisuuksina. Olkoon tämä hetki pyhä, olkoon se alkuna uuteen aikakauteen, olkoon se alkuna uuteen elämään. Paistakoon meille nyt Sinun aurinkosi kirkkaasti, että meidän kauttamme aurinko paistaisi toisille. Lisääntyköön vuosi vuodelta meidän joukkoomme, lisääntyköön uusilla voimilla, jotka osaavat itsensä antaa ja itsensä asettaa Sinun palvelukseesi, (sivu 194.)

Herra. Levätköön Sinun siunauksesi meidän kaikkien, nykyisten ja tulevien Temppelin jäsenten yllä nyt ja iankaikkisesti: Amen.

Veljenne ja palvelijanne

Pekka Ervast. (sivu 195.)

SISÄLLYSLUETTELO:

Alkusana 5

Ruusu-Ristin jäsenille 6

Epistolat

Epistola N:o 1 11

N:o 2 18

N:o 3 28

N:o 4	36
N:o 5	45
N:o 6	55
N:o 7	63
N:o 8	72
N:o 9	80
N:o 10	90
N:o 11	98
N:o 12	106
N:o 13	114
N:o 15	121

Pyrkijän päiväkirja

Ad cogitandi studiosos artis legum liber 1 133

-,, - 2 140

-,, - 3 147

Kysymykset 152

Kokelaiden elämänohjeet

Ad candidatos legum liber 1 157

-,, - 2 163

-,, - 3 169

Ohjeita kokelaille 173

Temppelin avaus

Temppelin avaus 187 (sivu 196.)